

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Epsilon Gençlik Kulübü

MATEMATİK, STRES VE AŞK ACISI!

Zimmermann & Zimmermann

MATEMATİK, STRES VE AŞK ACISI!

Orijinal Adı: Mathe, Stress + Liebeskummer

Yazarı: Hans-Günther Zimmermann

Çeviri: Zeynep Zuhul Göçmen

Editör: Meltem Erkmen Kapucuoğlu

Düzenleme: Nergis Şannan

Kapak Resmi: Sonay Yücel Tüzün

Montaj: Kaya Güler

Film-Grafik: Ebru Grafik

Kapak Baskı: Şahinkaya Matbaası

Baskı: Şahinkaya Matbaası

1. Baskı: Nisan 2001, İstanbul

2. Baskı: Ekim 2001, İstanbul

ISBN: 975 331 286-5

© 1998 by K. Thienemanns Verlag

Türkçe Yayım Hakkı: Onk Ajans aracılığı ile

© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Osmanlı Sk. 24/4 80090 Taksim/İstanbul

Tel: 0212 252 38 21 pbx Faks: 252 47 29

İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com

e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Genel Dağıtım:

Yeni Çizgi Yayın Dağıtım Ltd. Şti.

Gürsel Mah. Alaybey Sk. No: 7

Kağıthane/İstanbul

Tel: 0212 220 57 70 pbx Faks: 222 61 55

İnternet adresi ve online alışveriş: www.yenisayfa.com

ZIMMERMANN & ZIMMERMANN

**MATEMATİK, STRES
VE AŞK ACISI!**

Çeviri
Zeynep Zuhâl G   men

 psilon

BİRİNCİ BÖLÜM

Gün iyi başlamıştı. Sabah, uzun süredir aradığım eldivenimin tekini tarih atlasının içinde bulmuştum; böylece okula giderken, insanın içine işleyen soğuğa rağmen ellerim yeniden ısınvermişti sonunda. Ardından matematik sınavının sonuçları gelmişti –Tam isabet!. Okuldan eve dönerken de arkadaşım Tanja ile tramvayda boş olan son iki yeri kapmış, otururken birbirimize göz bile kırpmıştık. Bütün insanlar bu duyguyu hayatlarında en az bir kere tatmalılardı bence.

Ancak en iyi jokerim okul çantamdaydı. Aslında içimden pişmiş kelle gibi sırtıtmak geliyordu, ama Tanja yüzüme öyle endişeli bakıyordu ki, ben de elimden geldiğince üzgün görünmeye çalışıyordum.

“Bunun senin için ne kadar kötü olduğunu anlıyorum aslında,” diye söze başladı en yakın arkadaşım. Sonra da bana doğru hafifçe eğildi. “Evdekilere nasıl söyleyeceksin?”

“Bilmiyorum,” diye omuz silktim, “bakarım.”

Tanja’nın suratı kıpkırmızı olmuştu. Gerçekten de endişeleniyordu benim için. “Belki de sana yardım edebilirim,” dedi, “inan bana, öyle uğraşıyorum ki çözüm bulmak için...”

“Tamam, Tanja, biliyorum,” diye sözünü kestim. “Ama ben çalışmaz ve rezalet bir sınav kâğıdı verirsem sen ne yapabilirsin ki?”

Zavallı Tanja, allak bullak olmuştu. Yıllardır matematikte 5’e abone olmuş en yakın arkadaşının birdenbire 2 alması çok şaşırtıcıydı onun için. Benim bu durumum karşısında kendi iyi notuna sevinememişti bile. Herhalde üç durak sonra ineceği için çok memnundu. Ben öyle hissediyordum çünkü. Arkasından baştan savma bir biçimde el salladım. Öğleden sonra beni mutlaka arayacağını söyledi. Önce başımı öne eğdim, sonra da mutlu bir ifadeyle arkama yaslandım. Her şey mükemmel bir biçimde yolunda gitmişti, bundan sonrası çocuk oyuncağıydı adeta. Pencereden dışarı baktım, kalbim nasıl da atıyordu! On üç numara! Yandaki raylarda karşıdan gelen on üç numaralı tramvayla başlamıştı her şey. O günü, yüz yıl geçse bile unutmayacağımdan emindim.

Soğuk, bulutlu bir kasım sabahıydı. Yağmur çiseliyordu.

“Hastalık havası,” demişti babam kahvaltıda. Sonra da söylediğini kanıtlamak istercesine tam üç kez peş peşe hapşırmıştı.

Annem, gazetesinden başını bile kaldırmadan, “Şu sıralar hastalık filan lazım değil,” demişti sadece. Gazetenin kenarına bir şeyler karalayarak devam etmişti. “Şirkette işler çok yoğun.”

Annemle babam, aynı bilgisayar firmasında çalışıyorlardı. Noel zamanı hep çok yoğun olurlardı. “İnsanlar çocuklarına en pahalı bilgisayarı satın alıyorlar, sonra da ufaklıklar orasını burasını kurcalayıp bozunca şaşıyorlar,” diye sızlanmaya başlamıştı babam. “Biz de şikâyetleri dinlemek zorunda kalıyoruz. Aslında ben şahsen şu bilgisayarları hiç de . . .”

“Lütfen sakin ol!” diye onun sözünü kesmişti annem. “Canı yanmış tüketiciler gibi davranıyorsun.”

Babam ise bana göz kırparak, dördüncü kez hapşırması.

Annem, çok kötü bir bakış fırlatmıştı babama. “Az önce söyledim ya,” demişti, “şu aralar hastalık falan kaldıracak halde değiliz.”

“Duydun işte, hasta olmaya bile hakkımız yok,” diye yakınmıştı babam bana dönerek. “Sana gıpta etmemek elde değil. Okulda güzel bir öğleden sonra geçiriyorsun. Uzatıyorsun bacaklarını sıranın altına, öğretmenler ön tarafta sizlere bir şeyler anlatabilmek için kendilerini paralıyorlarmış, umurunda değil. Yeniden genç olmak geliyor insanın içinden.” Sonra da mahzun mahzun içini çekerek dizüstü bilgisayarını açmıştı.

Hangi güzel gençlik? Yaşantım bomboş ve can sıkıcıydı. Yani en azından böyle günlerde. Ayaklarının soğuktan buz gibi olduğu, ders programında iki saat Almanca, bir saat İngilizce ve arkasından bir de Biyoloji olan, kasvetli kasım günlerinden ne bekleyebilirdi ki insan? Hiçbir şey! Tabii ki hiçbir şey! En azından ben öyle düşünüyordum. Ama kader bana bambaşka şeyler hazırlıyordu.

Hastalık havası okuldaki öğretmenler üzerinde de etkisini iyice göstermişti anlaşılan. O gün öğretmenlerimizden üçü gelmemişti. Okuldan çıktığımızda tramvay gözümüzün önünde durmadan geçip gitmişti. Soğukta aptal gibi kalakalmıştık. ‘Aslında çarşının içindeki kafeteryaya gidebiliriz,’ diye geçirmiştim içimden. Tanja da isterdi mutlaka, ama kesesine güvenemezdi. Annesiyle babası boşandıktan sonra cep harçlığı çok azalmıştı.

Ben ona bir kola ısmarlayabilirdim tabii ki, ama bu da biraz

hava atmak gibi olurdu. Ayrıca bir yandan da yeni spor ayakkabılar için para biriktirmeye çalışıyordum. Şimdi bir sonraki on altı numara için yarım saat bekleyecek miydik? Bir saat Biyoloji dersi bile bundan daha iyiydi.

“Baksana, karşıdan on üç geliyor. Gerçi tam olarak bizim yönümüze gitmiyor, ama olsun. Binelim mi?”

Tanja ile birbirimize bakmıştık. Ara sıra böyle çığınca fikirlerimiz olurdu. Aylık kartımızla tramvayda güzel bir öğleden sonra geçirmeye karar vermemiz uzun sürmemişti.

Tramvay oldukça boştu, hepsinden önemlisi de sıcacıktı. Güzelce yerleştikten sonra, üzümlü çöreğimizi paylaşıp yemeye başlamıştık. “Düşünsene, Marko okul korosuna girmek isteyip istemeyeceğimi sordu bana.” Tanja, bir taraftan da çok güldüğü için ağzındaki çörek parçacıkları dışarı püskürmesin diye, eliyle ağzını kapatıyordu.

“Ee?” diye sormuştum meraklı bir şekilde. “İstiyor musun?”

“Sen çıldırдың mı?” diye çıkmıştı Tanja. “Marko herkese aynı şeyi soruyor. Ayrıca hiçbir zaman okul korosunda söylemem. Koroda olunca, huzurevlerinde filan sahneye çıkmak zorunda kalırsın, böyle saçmalıklar işte. Üstelik Marko gibi tiplerden de hiç hoşlanmam.”

Çöreğini yerken gözleri uzaklara dalmıştı. “Dün akşam harka bir polisiye başladı. Yeni bir komiser var, bayıldım. Uzun boylu, omuzlarına uzanan sarı dalgalı saçları ve mavi gözleri var. İnsanın düşlerini süsleyecek bir adam.” Biraz sesli bir şekilde içini çekmişti, “Aptal gibi, dizinin başını kaçırmışım. Ne dersin, televizyon kanalına telefon edip, o yakışıklının adını ve nerede oturduğunu sorsam mı acaba?”

Öylesine başımı sallamıştım. Bu soruyu Tanja ayda en az bir kere sorardı bana. Yıllardır, hiç kimsenin tanımadığı artistlere

âşık olur, yanıp tutuşurdu. İyice ihtiyarlayana dek kim bilir kaç yıldızın hayalini kuracaktı!

Tabii ki benim de hayallerim vardı. Ama o sıralar benimkiler özellikle kız futbol takımının yükselmesiyle ilgiliydi. Kim bilir, belki bir sponşorumuz olurdu, belki de bir kulüp otobüsü bile satın alabilirdik. ‘İlave olarak bir antrenman daha teklif etsek,’ diye düşünüyordum, hücumda oldukça zayıf sayılırdık. Belki de Marilena’yı solaçık oynatabilirdik, o zaman ben de...

“Sen beni dinlemiyordun,” diye yakınmıştı Tanja, gözlüğünü iterek.

“Yok, hayır,” diye iddia etmişim, suçumun farkındaydım oysa. Bu yüzden de başroldeki komiserin onu ne kadar etkilediğini, daha doğrusu polisiye dizinin tamamını anlatmaya başladığında son derece ilgili bir yüz ifadesi takınmışım.

“İnanılmaz gözleri var. Umarım sınıftan biri videoya kaydetmiştir, hiç olmazsa bir şansım daha olur. Kahretsin, şuraya bak, ön tarafa. Çıldırılmış olmalı.” Tanja telaşla ayağa fırlamıştı. Kavşakta eski bir R4 duruyordu, sürücüsü de boş yere motoru çalıştırmak için uğraşıyordu.

Benim için çok utanç verici bir durumdu. ‘Umarım kimse bakmıyordur,’ diye düşünüyordum. Tanja bazen pek güzel saçmalardı böyle. Bakışlarımı oldukça kirli olan camdan dışarı çevirmiştim. Kendi siluetimi zorlukla seçebiliyordum. Diğer tramvayın içi çok dolu değildi. Yolcuların çoğu arkaya toplanmış, merak içinde, arabasını kavşaktan çekmeye çalışan sürücüyü izliyorlardı. İçlerinden sadece biri, dışarıda olan bitenle ilgilenmiyordu. Koyu kahverengi, dalgalı saçları olan bir oğlandı bu. Elindeki kitaba iyice dalmıştı, etrafındaki hiçbir şeyi umursamıyordu. Ne okuduğunu merak etmişim doğrusu.

Birden başını kaldırıncı göz göze gelmiştik. Ayakta olmadı-

ğım için şanslıydım; başım dönüyor, gözlerim kararıyordu. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibiydi; birkaç saniye süreyle tuhaf, tuhaf olduğu kadar da güzel bir duygu kaplamıştı her yanıımı. İlk bakışta aşk dedikleri bu olsa gerekti, neye uğradığımı şaşırmıştım.

“Henri, iyi misin? Neyin var?”

Yutkunmuştum. “Tanja, çaktırmadan şu tarafa bak. Şu koyu kahverengi saçlı tipi tanıyor musun?”

Tanja gözlüğünü iterek bakmıştı, tam o anda da tramvay hareket etmişti. “Yoo, sanmıyorum,” demişti başını sallayarak, “önemli miydi?”

“Hayır, aslında değil,” derken sesim titriyordu. “Sanırım birine benzettim.”

Tanja yalan söylediğimi anlamamıştı. Tekrar kendi film kahramanlarına dönmüş, sözünü ettiği aktörle nasıl tanışacağına dair yeni fikirler üretmeye başlamıştı. Düzenli aralıklarla başımı sallıyordum. Ne kadar aptalcaydı, oğlanın bindiği tramvayın numarasını bile bilmiyordum. Bilseydim, tesadüfen o hattaki tramvaylara binebilirdim, hem belki de her öğleden sonra en az üç kez. Sonra da elbet bir gün karşılaşardım yeniden...

“Senin bir şeyin var,” diyerek bölmüştü Tanja harika düşüncelerimi. “Sanırım hasta oluyorsun. Ben burada iniyorum, babama uğramam gerek. Son üç aydır harçlığımı vermedi, yıldız falımda da bugün hoş bir sürprizle karşılaşacağım yazılı. Kim bilir, belki de çok güzel şeyler olur.” Sırıtarak sırt çantasını kavramış, bana el sallayarak uzaklaşmıştı.

Sonunda düşüncelerimle baş başa kalabilmiştim. Rahatça hayal kurabilirdim. Tramvayda otururken, kıvrıkcık kafa gelecekti birden. Tabii ki hemen yanıma oturacaktı. Ya sonra? Ben mi başlayacaktım konuşmaya? Keşke daha cesaretli bir tip olsaydım!

Tanja gibi mesela. Tanja bütün okulun önünde şiir okuyabilir, bundan hiç de rahatsız olmazdı. Bense Almanca ödevimi sınıfta okumak zorunda kaldığımda bile paniğe kapılırdım hep. Oğlanın birkaç istasyon boyunca yanımda oturduğunu ve sonra indiğini gözümün önüne getirebiliyordum. Hiç tereddütsüz başımı sallamaya başlamıştım, karar vermiştim, utangaçlığımı yenmek zorundaydım. Belki onunla ligler hakkında konuşabilirdim. Futbol konusunda yeterince bilgiye sahiptim. Yine de ne olursa olsun, tamamen yabancı bir oğlanla, hem de çok hoş bulduğum bir oğlanla konuşmak hiç de kolay olmasa gerekti...

Her neyse... Sonunda beni huzursuz eden bu düşünceleri bir kenara bırakıp, takımım için verimli olacak bir antrenman planı düşünmeye başlamıştım..

Eve geldiğimde kıvrıkcık kafayı çoktan unutmuştum bile, öğleden sonraki futbol antrenmanında çok daha başka problemler çıkmıştı çünkü. Sıkıştığımız zamanlarda yedek olarak oynayabilen kalecimiz Maike hastalanmıştı, sürekli hapşırıp duruyordu. Bu da takım için hiç de iyi bir haber değildi!

“Şu senin hırsın yok mu!” diye söylenmeye başlamıştı anem akşam yemekte, sıkıntımı duyduğunda. “Senin yaşındaki kızlar ata binmeyi öğreniyorlar ya da bale yapıyorlar. Bu futbol aşkı da nereden çıktı Tanrı aşkına?”

Soran gözlerle babama bakıyordu. Umursamaz bir tavırla omuz silken babam, “Ne olmuş yani?” demişti. “Her üç kızdan yalnızca birinin futbolla ilgilenmesi hiç de kötü değil bence.” Devamını getirememişti. Hapşırığının gürültüsü bütün eve yayılmıştı. “Grip kapıda,” diye mırıldanmıştı, “yarın toparlanabilmek için gidip yatsam iyi olacak.”

“Ben de yatmaya gidiyorum,” diye atılmıştım, “çok stresli bir gün geçirdim de...”

Tabii ki kendimi tutamayıp abartmıştım, ama anneme on bininci kez neden kız futbol takımında olduğumu, neden Kuğu Gölü balesinde dans etmek istemediğimi anlatmaya gücüm yoktu, bunu hiç istemiyordum. Kız kardeşim Babette'nin odasından kulaklığıyla birlikte CD-Player'ını ve yeni CD'lerinden ikisini aldım. CD'ler hâlâ plastik ambalajındaydı, ben açmak zorunda kalmıştım ne yazık ki... Aslında normalde Babette'ye sorardım önce, ama kendisi Freiburg'da matematik okuyordu, bu nedenle ona hemen ulaşmam çok zordu. Hafta sonu gecikmeli de olsa, yeni CD'lerini ilk ben dinlediğim için özür dilerdim nasıl olsa.

Pencerenin kenarına oturup, CD'lerden birini koymuş, karanlıkta dalıp gitmiştim. On dakika sonra da kendimi hüngür hüngür ağlarken buluvermiştim. O güne dek kız kardeşimin ne tür müzik dinlediğine hiç dikkat etmemiştim. Fransız şansonlar l'amour'dan filan söz ediyorlardı. Tabii ki aklıma hemen tramvaydaki kıvrırcık kafa gelmişti. Benim gibi umutsuz âşıklar için hiç de uygun değildi bu müzik.

En büyük kız kardeşim Anette'den bir hard rock CD'si alıp, sesini sonuna kadar açmıştım. Üçüncü bölümde, tekrar eski ruh halime döndüğümde, kulaklarım düşecek gibiydi neredeyse. O anda biri kulaklığı kulağımdan çekivermişti. Pijaması ve boynuna sardığı kalın yün atkısıyla babamdı bu. Telefonun ahizesini uzatıyordu.

"Henriette, sağır mı oldun?" diye bağıırıyordu bir yandan da. "Telefon on dakikadır çalıyor. Annen bilgisayarın başında, üzerine alınmıyor. Ya sen? Sanırım sen de üzerine alınmıyorsun?" Eliyle ahizeyi kapatarak, "Arkadaşın Tanja'ya söyle lütfen, saat 22:00'dan sonraki telefonlar bizde kötü sonuçlar doğurabiliyor!" demişti.

"Evet, evet," gibi bir şeyler mırıldanmıştım. İki olasılık var-

dı. Ya Tanja ertesi güne ne ödevimiz var onu bilmek istiyordu ya da şu süper aktörün adını nasıl öğreneceği konusundaki sıkıntısını benimle paylaşmak istemişti. Bu yüzden, son derece sevimsiz bir ses tonuyla almıştım telefonu.

“Henri, sana mutlaka anlatmalıyım,” diye başlamıştı Tanja, “az önce haftalık televizyon programı dergisini karıştırıyordum. Biliyorsun, anlatmıştım sana, şu dün akşamki polisiye dizi yüzünden. Birden aklıma öğleden sonra yaptığımız tramvay gezisi geldi.”

“Lütfen kısa kes,” diye homurdanmıştım, “çok yorgunum. İstersen yarın anlat.” Ardından var gücümle ahizenin içine esnemiştim.

“İyi ya, oysa senin ilgileneceğini düşünmüştüm, şu tramvaydaki tipin kim olduğuyla yani. Birden aklıma geldi de...”

“Nasıl yani? Ne?” diye sözünü kesmiştim. Yorgunluğum gitmiş, sesim birdenbire canlanmıştı. “Kahverengi, kıvrıcık saçlı olandan mı söz ediyorsun? Haydi söyle çabuk!”

“Evet, ondan söz ediyorum. Ama şu anda telefonla konuşamayacak kadar yorgunsan, yarın sabah okulda da söyleyebilirim tabii ki.”

“Ah, saçmalama Tanja, birden uyandım, inan bana. Bana kal-sa şu andan itibaren bütün gece konuşabiliriz. Çabuk söyle, nedir aklına gelen?”

Tanja gülüyordu. “Bütün gece konuşmak mı? Annemin telefon faturasına ne kadar söyleneceğini de düşünüyor musun bu arada? Hayır, sana söylemek istediğim sadece şu: Tipin kim olduğunu biliyorum artık. Belki inanmayacaksın ama...” Kısa bir ara vermişti, heyecandan nefesimi tutuyordum...

“Bayan Caberg’in oğlu,” diye devam etmişti canım arkadaşım.

Bir an nefes alamamıştım. “Sahiden mi?” diye sormuştum şaşkınlık içinde. “Caberg’in oğlu mu?”

“Evet, aynen öyle, Matematik öğretmenimizin oğlu. Adı Tom. Babamın kız arkadaşıyla Caberg’ler aynı apartmanda oturuyorlar, seninkiyle bir gün merdivende karşılaşmıştık, Caberg de ona Tom diye seslenmişti.”

Tanja! Arkadaşların en iyisi. Büyük bir fedakârlık yapıyor, sırf kıvrıcık kafanın adının Tom Caberg olduğunu söyleyebilmek için, babamın saldırısını bile göze alarak, gece geç vakit telefon ediyordu. Yanımda olsa, onu kucaklayabilirdim.

“Ben de senin komiser rolünü oynayan aktörün adını bulmana yardımcı olurum,” diye söz vermiştim bütün içtenliğimle.

Gece çok iyi uyumuştum, çünkü bir parça olsun gelişme kaydetmiştim, ya da en azından bana öyle geliyordu. Öğlen âşık olmuşum –hem de tanımadığım birine– on iki saat sonra da bu kişinin adını öğrenmiştim. Bu durumu kayda değer bir başarı olarak görüyordum. Devamı da hep bu tempoda gitseydi keşke! Kendime güvenmeliydim. Matematikten başka konuşacak konusu olmayan Babette’nin bile kısa bir süredir bir erkek arkadaşı vardı.

Gece boyunca, rüyamda, takımımın yükselme maçlarıyla uğraşıp durmuştum. Karşı takımdakilerin hepsinin saçları kahverengi ve dalgalıydı.

“Baksana, uyuyor musun sen?” Kondüktörün sesi endişeliydi. “On dakikadır son duraktayız, hâlâ oturuyorsun da...”

Okul çantamı kaptığım gibi aceleyle yerimden fırladım, bir yandan da anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyordum. İneceğim du-rağı fark etmeyecek kadar dalmıştım besbelli. Aslında acele etmek için geçerli bir sebebim vardı, öğlen yemeğini mutlaka an-

nemlerle yemek istiyordum. Sırtarak tam üç kez okul çantama vurdum. Planım yüzde yüz tutacaktı. Annemle babamı tanıyor, zayıf taraflarını da çok iyi biliyordum.

Vicdanım beni rahatsız ettiğinde de kartları açık oynamıyordum; çünkü, “Bütün bunları Tom için yapıyorum,” diyerek sakinleştiriyordum kendimi.

Eve on metre kala, keyifsiz bir ruh haline bürünüp, suratımı olabildiğince astım. Var gücümle zile basıp, açılan kapıdan içeri daldım. Eşyalarımı ilk bulduğum köşeye fırlatıp, tek kelime etmeden yemek masasına oturdum. Ama kimsenin benim davranışlarıma tepki verdiği yoktu. Annem telefonda konuşuyor, babam da Babette ile oturma odasında matematik problemleri çözüyordu. Kız kardeşimin hafta ortasında evde ne işi olabilirdi ki? Normalde sadece hafta sonları gelirdi. Bütün planlarımı zorla altüst edecek gibi görünüyordu, ama yine de yılmamalıydım.

“Derin dondurucuya bir şeyler atmış olmamız ne kadar iyi,” dedi annem hepimiz masaya oturduğumuzda. “Babette, lütfen karnını iyice doyur.” Neredeyse açlıktan ölmek üzereymiş gibi görünen kızının tabağına koca bir porsiyon lazanya doldurdu. “Ya sen, Henriette? Lazanya senin en sevdiğin yemeklerden biridir!”

Midem duyulacak şekilde gurulduyordu, ama sabırlı olmalıydım. “Hayır, teşekkürler, bugün hiç iştahım yok,” dedim, git tikçe kötüleşen bir ses tonuyla. Lazanya çok lezzetli görünüyordu, ama kendimi tutmak zorundaydım.

Ne yazık ki hiç kimse neden yemek yemediğimi sormadı bile. Babette mezuniyet sınavından söz ediyor, annem de son günlerde herkesin başına dert olan bir bilgisayar virüsünü anlatıyordu. Babam ise tek bir kelime etmeden ikinci porsiyon lazanyayı midesine indirmekle meşguldü.

“Bugün matematik sınavı sonuçlarını aldık,” dedim sonunda, Babette’nin tatlıdan önce kısa bir mola vermesini fırsat bilmiştim.

“Ah, öyle mi?” dedi annem. “Bana bir iyilik yapıp, buzdolabından vanilyalı pudinge çikolatalı sosu alır mısın şekerim?”

“Şey, matematik sınavı ne yazık ki...”

“Henri, tatlıdan ye bari. Saat dörtte gelip alacaklar beni, o zamana kadar annemlerle bir iki şey konuşmak istiyorum,” diyerek sözümü kesti Babette.

Mutfağa girdim ve beş dakika süreyle ailemden nefret ettim. Bu arada da tam dört porsiyon çikolata soslu vanilyalı pudingi indirdim mideye. Açlığım biraz olsun yatışmıştı. Ama ne yazık ki şimdi de şiddetli bir mide bulantısı başlamıştı. ‘Yemek sırasında konuşmama izin verselerdi, lazanyadan da yerdim,’ diye düşündüm. “Ne yazık ki tatlı filan yok,” demek için yemek odasına giderken kafamın içi karmakarışık.

Annemin şaşkına dönmüş suratını görmezlikten, kâseleri dolaba kendi elleriyle koyduğunu söyleyen babamın kızarak bağırmasını da duymazlıktan gelip, odama gittim. Düşünmeye ihtiyacım vardı.

Planım sağlandı, hedef de belliydi zaten. Haftalardır ortalama iki gecede bir rüyamda gördüğüm Tom Caberg’i tanımak istiyordum. Tramvayda karşılaşp şöyle bir merhabalaşmayı kastetmiyordum, doğru dürüst tanışmak istiyordum. Planlarımı da bu yönde yapıyordum.

Dâhiyane sayılabilecek planım, çocukluğumdaki deneyimlerime dayanıyordu aslında. Annemin başucunda bulduğum, anne babalara tavsiyeler veren bir kitapçıkta, “Çocuklarınızı yetiştirirken tüm bir yaşamı düşünerek onlara yön vermelisiniz,” deniyordu. Yedi yaşımdayken, on beş eksi sekizin kaç ettiğini bir se-

ferde bulamadım diye, annemle babam ciddi bir kriz yaşamışlardı; hatta gerçekten onların çocuğu olup olmadığını bile düşünmüşlerdi. Büyükanneyle büyükbabamın altın evlilik yıldönümünde bu olayı anlatmışlardı!

Matematik yeteneği aile mirasıydı bizde. Bazı insanlara çok komik gelebilir, ama matematikten hepimiz müthiş keyif alırdık. En küçük kızları, en sevdiği dersten kötü not alıp eve geldiğinde, annemle babamın aile geleneklerini tehlikede görmeleri kaçınılmazdı. Tek çözüm, takviye ders idi. Üstelik en iyisi bana Bayan Caberg'in ders vermesiydi; çünkü matematik öğretmeni, sevgili Henriette'nin zayıf taraflarını herkesten iyi bilirdi. Planım buydu işte. Caberg'lere derse gitmeye başladığımda, mutlaka Tom'la karşılaşacaktım. Tom bana âşık olacaktı. Sınıftaki bazı tipler de bu işe acayip şaşıracaklardı. 'Her şey bu kadar basit,' diye düşünüyordum.

Ama ne yazık ki şu anda ailemden hiç kimsenin matematik notumla ilgilendiği filan yoktu. Öğleden sonra geç vakit, Babette yeniden Freiburg'a gitmek üzere yola çıktıktan sonra, cesaretimi toplayıp ikinci bir denemeye giriştim.

"Size bir şey söylemeliyim," dedim, oturma odasının kapısında durarak.

Babam telaşlanmıştı. "Hamile mi yoksa?" diye sordu anneme dönerek, bana bakmıyordu bile.

"Rainer, lütfen!" dedi annem, hiddetle başını sallayarak. "Henriette on dört yaşında bile değil daha!"

Babam ise, günümüzde insanın hangi felaketle karşılaşacağını bilemediğini, ama onu büyükbaba yapmayacağım için de çok sevindiğini belirtmekle yetindi.

Oysa benim derdim bambaşkaydı. Babamın yanına ilişip, yeşil kaplı sınav defterimi burnuna soktum.

“Matematik sınav sonuçlarını aldık, 2 almışım. Ortalamam da iki virgöl altı!”

“Ne yani? Yaşasın diye haykırmam mı gerekiyor?” diyerek yüzünü buruşturdu babam “Anke, sen ne diyorsun bu işe?”

Annem, ayağının ucuyla bir sandalye çekip oturdu. Sanırım fazlasıyla şaşırmıştı. Sonra konuşmaya başladı. “Ne zamandır söylüyorum ben, Henriette’nin kafasında sadece şu aptal futbol oyunu var. Artık okul için de bir şeyler yapması gerekiyor. Zekâsıyla ilgisi yok, tamamen tembellik onunki.”

Israrla, son zamanlarda inanılmaz derecede çok çalıştığımı, ama ne yazık ki çok az şey anlayabildiğimi iddia ediyordum. Matematikte bana her şeyi iyice açıklayabilecek biri olsa, o zaman...

“Doğru ya, Babette niye matematik eğitimi görüyor ki? Eğer iş bulamazsa, kardeşine ders verebilir,” diye bir fikir ortaya attı babam, sonra başını yeniden gazetesine gömdü. Tahminime göre, serbest öğleden sonrasını çok daha farklı geçirmeyi hayal etmişti zavallı.

“Babette bu hafta sonu derslere başlayabilir. Böylece problem çözülmüş olur,” diye ekledi sakın bir tavırla.

Bu parlak fikirden ürkmüştüm tabii ki... Babette’den yardım almak, başıma gelebilecek en kötü şeydi. Şöyle bir düşündüm.

Aileden birinden ders almamak için ise çok iyi bir neden buldum sonunda. “Hafta sonu fikri çok aptalca bence, Babette de kafasını dinlemek ister mutlaka. Hem siz kendiniz söylersiniz ya, aile fertlerini mesleki sorunlardan uzak tutmak gerekir. Bu sadece birlikte yaşamayı daha da zorlaştırır.”

Kelimesi kelimesine babamın sözlerini kullanmıştım ve bu, işe yaramıştı.

Babam tereddüt içerisinde, öylece bakıyordu.

Bu fırsatı kaçırmamalıyım. “Matematikte daha kötü olmak istemiyorum,” diye devam ettim, “bu yüzden de kendime daha iyi bir yardımcı aramam gerekecek. Harçlığımı biriktirip öderim ya da okul dışında yapabileceğim bir iş bulurum.”

Annemle babam şaşkın gözlerle bana bakıyorlardı. Şimdi çok dikkatli olmalı ve olayı çok fazla abartmamalıyım. “Sadece bir teklifti,” dedim hemen gevşemiş bir ses tonuyla.

Annem gülüyordu. “Biraz bekleyelim bakalım,” diye atıldı. “Matematikte çok iyisin. Bir sonraki sınavda yine beş alacağına bahse girerim.”

Babam ise tedirgin bakıyordu. Kızının matematik bilgisinden pek memnun değildi anlaşılan. “Belki de yardımcı ders çok gereklidir, en azından tekrar kendini toparlayana kadar,” dedi.

Annemin oralı olduğu yoktu. “Gerekli olduğunu hiç sanmıyorum.” Çok kesin bir sesle konuşmuştu. “Derslerine yeterli zamanı ayırmadığı sürece, Henriette’ye antrenman yasak. Bence bu en iyi çözüm.”

Bir an için, bütün bunların boşuna olduğu inancına kapıldım. Haftalardır tek bir matematik ödevi bile yapmadığım gibi, derse de hiç katılmamıştım. Son derece basit olan son sınavda ise, aptalca hesaplamalar yapmak için kendimi öylesine zorlamıştım ki! Bu arada hata etmiş, bazı hesapları doğru yapmıştım. Bu yüzden de 2 almıştım aksi gibi. Keşke sıfırlık ya da birlik bir sınav verseydim! Annemle babam için gerçek bir tehlike işareti olurdu o zaman. Bunları daha önceden düşünmem gerekirdi.

“Şu anda başka problemlerimiz var,” diyerek böldü annem düşüncelerimi. “Babette buzdolabını boşalttı, yenebilecek ne varsa aldı götürdü. Akşam yemeği için evde hiçbir şey yok. Henriette, ben alışveriş listesini hazırladım. Para da burada. Rica etsem, lütfen hemen...?”

Yarım saat sonra bezgin bir halde, süpermarkette alışveriş arabasını itiyordum. Benim dışımda alışveriş yapan yaklaşık bin kişi daha vardı! Bu yüzden de kasaların önü oldukça doluydu. Biraz düşündükten sonra, elinde sadece bir kutu süt tutan yaşlı bir kadının arkasına geçiverdim.

Tam o sırada yaşlı kadın birden arkasına dönerek elindeki kutu sütü havada sallamaya başladı, “Herbert, buradayım!” diye sesleniyordu var gücüyle. Beyaz saçlı adam ise ağzına kadar dolu bir alışveriş arabasıyla çoktan önüme geçmişti bile. Kutu süt kamuflajdı anlaşılan, bu ikisi de yiyecek kıtlığı için hazırlık yapıyorlardı!

Kararsız bir halde etrafa bakınıyordum. Her taraf insan kaynıyordu. En yakın kasadaki kuyruğa girip, gözlerimi alışveriş arabasına diktim. Annemin neden buraya gelmek istemediğini gayet iyi anlamıştım.

Uzunca bir süre bekledikten sonra, nihayet kasaya ulaştım. Aldıklarımı bandın üzerine yerleştirdim. Tam kasiyer hesaplamaya başlayacakken, müşterilerden biri kasaya yaklaşarak, “Bana sahte bir yüzlük vermişsiniz!” diye bağırmaya başladı, bir yandan da elindeki parayı sallıyordu. “Bunun üzerindeki resim eksik bir kere. Bunu çok net görebiliyorum, işte!”

Eğlence başlıyor gibiydi. Büyük olasılıkla az sonra polis gelecek, ben de kuyrukta kök salacaktım.

Kasiyer son derece sakin ve yumuşak bir tavırla gülümsüyordu. “Sevgili Bayan Kilizberg, biliyoruz. Az sonra polis gelecek. Lütfen arkaya geçip oturun.” Bana dönüp göz kırptı. “Her gün aynı hikâyeyle gelir,” Yüksek sesle söylenerek tuşlara basmaya başladı.

Diğer kasalardaki müşteriler dikkat kesilmişler, merakla o yöne bakıyorlardı.

Yeşil yün ceketli, avcı şapkalı bir adam, tam yanımdaki kasada ödemesini yaparken, “Bunların arkasında mafya var,” diye söylendi yüksek sesle. “Karıma hep söylüyorum.”

Bir an sendelediğimi hissettim. Adamın arkasındaki oğlan bandın üzerine bir file portakal koyuyordu. Tom! Evet, evet, kuşum yoktu! Tom’du bu! Gecenin karanlığında bile tanırdım onu.

“Yirmi yedi mark otuz sekiz fenik,” diyen bir ses duydum uzaklardan. Önümdeki kasiyer kızın sesiyle kendime geldim. “Yoksa yanında paran yok mu? Ne oldu sana, neyin var?” Kız şaşkın gözlerle bana bakıyordu.

Diğer bekleyenler de merak etmişlerdi. Tom da arkasına döndü. Bir an için göz göze geldik, ne yapacağımı şaşırmıştım.

“Yeter artık ama, devam edin!” diye söylenmeye başladı arkalardan biri.

Birkaç saniye boyunca, telaş içinde, boşu boşuna cüzdanımı aradım. Sonra birden hatırladım. Evden çıkarken, annemin verdiği yüz markı pantolonumun cebine sokmuştum. Parayı bilinçsizce kasiyer kıza uzattım. Tom ise ödemesini yapmış, çıkmak üzereydi. Oysa ben hemen çıkamazdım. Çünkü kasiyer kız arkamdan sesleniyordu: “Bir dakika! Bir dakika! Paranın üstünü almayı unuttun.” Yetmiş iki mark, altmış iki fenik!

Parayı uzatırken gülümsedi, “Ah şu günümüzün gençleri!”

Güzel, paramı almıştım, ama Tom neredeydi? Gözlerimle etrafı taradım. Boşuna! Tom görünürlerde yoktu.

Kendi kendimi yemeye başlamıştım. Tom’un bu süpermarkette ne işi vardı ki? Caberg’ler şehrin diğer ucunda oturuyorlardı. Ama sonra birden o günün çarşamba olduğu geldi aklıma. Bu market de çarşamba öğleden sonraları açık olan birkaç marketten biriydi. Caberg’ler portakal almayı unutmuşlardı herhalde,

Tom da buralara kadar gelmek zorunda kalmıştı. Ben gözlerimle olan biteni araştırmaya, anlamaya çalışırken, o çoktan evinin yolunu tutmuştu bile.

Bir an öylece kalakaldım. Ama sonra, masalarda üçüncü kez her şeyin düzeldiği geldi aklıma. Tom'la üçüncü kez karşılaşmamızda, mutlaka o da bana âşık olacaktı.

İKİNCİ BÖLÜM

‘Son zamanlarda her şey çok yolunda gidiyor aslında,’ diye düşündüm ertesi sabah okula giderken. Matematikteki şiddetli düşüşüm, sınıf arkadaşlarımdan hiçbirinin dikkatinden kaçmamıştı elbette. Eskiden olduğu gibi, ev ödevlerimden kopya çekmiyorlardı, çünkü çözdüğüm problemlerin hepsinin yüzde yüz yanlış olduğunu düşünüyorlardı. Ama Tanja dışında hiç kimse benimle bu konuda konuşmuyordu. Gerçi Tanja da ciddi olarak pek fazla ilgileniyor sayılmazdı. Çünkü kendisinin bambaşka problemleri vardı, onlarla uğraşıyordu. Son zamanlarda şu sarı saçlı komiser için yanıp tutuşmuyordu; şehir tiyatrosundan başka bir oyuncu bulmuştu kendine. Ama en azından bu seferkinin adını biliyordu, yani birkaç adım ileride sayılırdı.

Okul binasına girerken, bir hafta daha dayanmak için kendi kendime yemin ettim. Sabırlı davranmalıyım. Sonuçta Tom ile hiçbir şey olmasa bile, en azından matematikten yeniden keyif alacaktım.

Matematik dersinde, Tom’un annesine hiç benzemediğini düşündüm. Babasına benziyor olmalıydı. Kuru, çelimsiz, sıçan rengi seyrek saçları olan Bayan Renate Caberg ile sevimli Tom

arasında en ufak bir benzerlik bile yoktu. Tom'u sadece iki kez gördüğüm halde, her yerde ve her durumda tanıyabilirdim, sadece göz renginden emin değildim. Gerçi önceki akşam marketteki kasada göz göze gelmiştik, ama Tom'un gözlerinin yeşil mi mavi mi olduğunu söyleyemezdim ne yazık ki. Acaba mavi-yeşil karışımı mıydı?

Belki de göz rengini annesinden almıştı; sonuçta ondan da bir şey almış olması gerekirdi. Bu yüzden Bayan Caberg'in gözlük camlarının ardından göz rengini görmeye çalışıyordum, ama ne yazık ki çabam boşunaydı.

"Neden durmadan Caberg'e bakıyorsun?" diye fısıldadı Tanja.

Uygun bir an kollayıp, "Sence gözleri mavi mi?" diye sordum alçak sesle.

Tanja ne dediğimi anlamamıştı. "Ne, mavi mi? Gözüne yumruk mu yemiş?"

'Zavallı Tanja,' diye düşündüm. Herhalde yakında kulaklık takması gerekecekti. Bu arada Caberg bütün dikkatini ikimizin fısıldaşması üzerinde yoğunlaştırmıştı.

"Arka sıranın bir önündeki hanımlar açıklamalarını dinleme lütfunda bulunabilirler mi acaba, ruh halleri buna uygunsa tabii?" Sesini iyice yükselmişti. "Aksi takdirde, çocuk yuvası iki sokak ötede." Bu saçma sapan espriye, sınıftaki çocuklardan birkaçı kıkırdadı elbette. Bu, Caberg'e daha da fazla cesaret vermişti anlaşılan. Bir el hareketiyle beni tahtaya çağırıp, işlemlere devam etmemi istedi.

'Çok basit, özel bir yetenek istemiyor,' diye düşünüyordum, tebeşiri kaptığım gibi işlemlere girişebilirdim. Ama neyse ki matematikten özel ders almam gerektiğini hatırlamakta gecikmedim. Bu büyük bir fırsattı benim için. O berbat sınavdan son-

ra bir kez daha Caberg'e matematik konusundaki yeteneksizliği-mi gösterebilirdim.

Caberg'in yanında durdum, tahtanın bir bölümünü sildim, tek kelime etmeden öylece bakıyordum.

Caberg de suskundu.

Sınıfta huzursuzluk başlamıştı.

Zeynep oldukça yüksek bir sesle bir şeyler söyledi, Bayan Caberg, "Susun!" dedi sinirli bir tavırla. "Hiçbir şey söylemek yok."

Zeynep hiç konuşmasa daha iyiydi, söylediği yanılttı çünkü. Yine de bana yardım etmek istemesi çok hoşuma gitmişti

"Evet, Henriette?" Bayan Caberg'in sesi metalik çıkıyordu şimdi de. Birkaç saniye sonra çantasından kırmızı not defterini çıkarıp açtı, başını sallayarak, "Henriette," dedi, "sana problemi çözmen için tam üç dakika veriyorum!"

Tahtaya saçma sapan bir sürü rakam karaladım. Elimdeki tebeşirin gıcirtısıyla birlikte sınıftan oflama sesleri gelmeye başladı. Tebeşirin çıkardığı sese mi yoksa yaptığım işlere mi tepki gösteriyorlardı bilmiyorum.

Memnun bir ifadeyle bir adım geri çekilip, eserimi incelemeye başladım. Bu arada sonucun altını iki kere çizmeyi de ihmal etmemiştim. Pek yakında ülkedeki gençler arası matematik yarışmasına katılacak bir öğrenci için kayda değer bir başarıydı bu. Ancak en alt sıralardan bir aday bu kadar çok yanlış yapabiliirdi.

Caberg, işitilebilir bir sesle derin bir nefes aldı. "Böyle mi bırakmak istiyorsun yoksa?" diye sordu şaşkın bir ifadeyle.

Aslında, bu saçmalığı tamamen silip doğru çözümü yazmak için neler vermezdim! Üstelik iki dakikadan az zamanda yapabiliirdim bunu, çünkü problem hiç zor değildi.

“Henriette, gerçekten böyle mi bırakmak istiyorsun?” diye tekrarladı Caberg.

Derin bir nefes alarak başımı öne eğdim.

Caberg şaşkındı, hiçbir şey anlamamıştı. Başını iki yana sallayarak kürsünün arkasına geçip oturdu. Not defterini tekrar çantasına yerleştirdi, hâlâ aynı şaşkın ifadeyle, “Büyük teneffüs-te biraz konuşalım seninle,” dedi. “Öğretmenler odasının önünde beni bekle.” Bana yerime oturmamı söyledikten sonra, “Karola,” diye seslendi, “tahtaya gel ve şu problemi çöz.”

Dersin geri kalanını hatırlamıyorum bile. Tek bildiğim, kendi kendime bütün bunları Tom için yaptığımı tekrarlayıp duruyordum. Tom’la arkadaşlığımız bir başlasa, Caberg’e her şeyin bir oyun olduğunu söyleyebilirdim.

Büyük teneffüs başlar başlamaz, öğretmenler odasının önüne gittim. Caberg, birkaç dakika sonra elinde bir fincan kahve ile dışarı çıktı; rehberlik servisine gitmemizin iyi olacağını, orada rahatsız edilmeden konuşabileceğimizi söyledi.

“Evet, Henriette?”

Aynı gün ikinci kez aynı soru. Ne cevap vermeliydim ki? Boş bakışlarla omuzlarımı kaldırdım, bir yandan da gözlüğünün arkasından Caberg’in göz rengini görmeye çalışıyordum. Benden çok fazla bilgi alamayacağını anlamış olmalıydı. Uzun bir öğretmen konferansına başladı. Son birkaç haftadır başarımlarımın bu kadar düşmesi ergenlik çağı tembelliğinden olabilirmiş. Benim yaşımdaki kızların değişik ilgi alanlarına yönelmeleri çok normalmiş. ‘Evet, Bayan Caberg,’ diyordum içimden. ‘Değişik alanlar, örneğin oğlunuz.’ Ama benim gibi, matematik konusunda yetenekli olan bir öğrencinin yok olup gitmesi de çok yazıkmiş. Ara karnede bu düşüş pek dikkat çekmeyebilirmiş, daha önceden aldığım 5’lerle idare edebilirmişim nasıl olsa.

Ama yaza doğru iş çığırından çıkarmış. Eskinin başarılı öğrencisi, sınıf içindeki durumunun tehlikede olduğunu, hem de kafasının içindeki bir saçmalıktan dolayı tehlikede olduğunu anlar-mış o zaman.

‘Bir dakika,’ diyerek itiraz etmek istedim bir an. ‘Oğlunuzu saçmalık olarak nitelendiremezsiniz sanırım, Bayan Caberg.’ Ama bunu sadece içimden geçirdim. En iyisi sakın olup, ciddi bir ifade takınmaktı.

Bayan Caberg’in bir an susmasından yararlanarak, “Şimdi ne yapmalıyım o halde?” diye atıldım.

Bayan Caberg şaşkın şaşkın bakarak gözlüğünü çıkardı. Yaşasın! Gözlerini görebilirdim artık. Ama ne yazık ki gözlerini kapatmıştı. Kaşlarının arasındaki keskin çizgiden yoğun ve gergin bir şekilde düşündüğünü anlamak hiç de zor değildi. Başka şeyler söylemeye cesaret edemedim.

Birkaç saniye sonra gözlüğünü taktı ve kesin bir tavırla, “Sadece biraz gayret gerekiyor,” dedi. “Çalışmak, bol bol oturup çalışmak, ihtiyacın olan tek şey bu, sevgili Henriette.”

Tam zamanıydı! Bir ön taarruz işe yarayabilirdi. Ben bunları düşünürken, o arkasını dönüp kapıya yönelmişti bile. “Zaten sürekli çalışıyorum,” dedim ısrarcı bir ifadeyle, “ama sanırım eksiklerim çok fazla, hiç kimse de doğru dürüst açıklamalı anlatmıyor. Belki de takviye ders almalıyım, siz ne dersiniz?”

İşte bu kadar! O kritik sözcük çıkmıştı ağzımdan nihayet.

Caberg, kapıyı aralamışken, tekrar kapatıp bana döndü. “Evet, bu işe yarayacaktır! Bençe yapmalısın.”

“Ama evdekiler karşı çıkıyorlar!” dedim en üzgün ses tonuyla.

Caberg şöyle bir bakarak, “İyi de neden?” diye sordu şaşır-mış bir halde. “Takviye ders günümüzde hiç ayıp değil ki. Öyle

anne babalar var ki, okulda problem yaşamayan çocuklarına bile ders aldırıyorlar. Yoksa sorun para mı?”

Bakışlarımın boş ve anlamsız olduğundan emindim. “Bilmiyorum,” dedim, “benim zorluk çektiğime inanmıyorlar sanırım. Ayrıca babam iyi bir yardımcı öğretmen bulmanın çok zor olduğunu söylüyor.”

İlk kez Caberg’in gülümsediğini görüyordum “Henriette, bunu hallederiz, merak etme. Annenle babanı arayıp onlarla konuşurum. Korkma, son derece dikkatli davranacağımdan emin ol.”

Bayan Caberg’e teşekkür ederken biraz olsun gülümseyebildim, o kadarına hakkım vardı sanırım. “En iyisi hemen bu akşam arayın,” dedim. “Bu akşam evdeler çünkü.” Telefon numaramızı küçük bir kâğıt parçasına kocaman rakamlarla yazdım.

Gerçi Caberg, “Numaranız bende var,” demişti ama olsun, emin olmam gerekirdi. Çok dağınık bir tip olan Caberg’in onca karışıklık içinde telefon numaramızı kaybetmesi yüzünden planımın suya düşmesini istemezdim.

Tamam işte, her şey mükemmel yürüyordu. Caberg, bizimkilere telefon edecek ve onlara sınıfta kalma tehlikesiyle karşı karşıya olduğumu anlatacaktı.

Kocaman adımlarla sınıfa koşturdum. Bir sonraki ders çoktan başlamıştı. Heyecanla kapıyı açtığımda, bütün sınıf meraklı gözlerle bana bakıyordu. Gecikme nedenimi açıkladığımda, İngilizce öğretmenimizin acıyan bakışlarıyla karşılaştım. Caberg’in hışmına uğramak, okuldaki en büyük cezalardan biriydi çünkü. Sınıftan biri olayın nasıl başladığını anlatmış olmalıydı.

“Ne oldu?” diye sordu Tanja fısıldayarak.

“Caberg evdekilere telefon edecek,” diye mırıldandım, “her şey yoluna girecek sanırım.”

Caberg bizimkilere telefon edecekti. Bütün öğleden sonra aynı şey kafamı kurcaladı. Bu telefonu annelere önceden haber vermem mi yoksa hiç oralı olmamam mı daha doğru olurdu? Uzun uzun düşündükten sonra, bundan hiç bahsetmemenin daha iyi olacağına karar verdim. Anneler telefonda bu haberi duyduklarında şok geçireceklerdi, böylece gelen önerileri kabullenmeleri çok daha kolay olacaktı. Kendimi uzun zamandır hiç bu kadar iyi hissetmemiştim.

Tek sorun, Anette’nin tekrar bizde olmasıydı. Anette yirmi iki yaşındaydı, kimya laborantı olarak çalışıyordu. Aslında erkek arkadaşıyla oturuyordu, ama birkaç gündür arkadaşıyla problem yaşıyordu.

“Robert’la geçinmek imkânsız,” diye şikâyet başladı akşam yemeğinde.

Bu nakaratı ezberlemiştim artık. Sürekli olarak Robert’inin isteklerini nasıl ortaya koyduğunu, nasıl eksiklerinin olduğunu, onu nasıl deli ettiğini anlatıp dururdu. Acıklı bir konuydu aslında. Ama tek kulağıyla da olsa hâlâ dinleyen tek kişi annemdi ne yazık ki. Babam, bir bilgisayar dergisine dalmıştı, bense düşüncelerimle baş başaydım.

“Robert tamamen iletişim özürlü, onunla doğru dürüst sohbet etmek mümkün değil,” dedi kız kardeşim, bir yandan da kalın bir dilim Guada peynirini tabağına almış, çatalıyla üzerinde daireler çiziyordu. “Sadece evet veya hayır diyor. Bir ilişkinin temeli böyle olmaz ki. Ayrıca...”

Anette ile Robert arasındaki problemlerin devamını dinle-

mek istemiyordum. Birden oturduğum yerde sıçradım, telefon çalışıyordu. Bayan Caberg sözünü tutmuştu.

Gerçi ben de telefonu meşgul etmek istememiş, Tanja ile her gün yaptığımız telefon konuşmasından kaçınmıştım. Ahizeyi elime almadan önce aynaya bakarak son derece üzüntülü bir ifade takındım. Bu ifade ses tonuma da yansıtacaktı mutlaka, bunu bir yerde okumuştum. Böylece Caberg bu olayın beni ne kadar üzdüğünü ve takviye dersin benim için ne kadar önemli olduğunu anlayacaktı.

Meğer bu kadar zahmete gerek yokmuş. Çünkü arayan, iletişim özüllü Robert'di. Her zamanki gibi yine son zamanlarda boy atıp atmadığımı ve kız kardeşimle konuşup konuşamayacağını soruyordu. Telefonu Anette'nin eline tutuştururken, konuşmanın uzun sürmemesini diledim. Eğer Robert sadece evet ve hayır diyorsa, görüşmeleri hemen biterdi herhalde. Ama Robert kız kardeşimin yokluğunda konuşma tembelliğinden arınmışa benziyordu: Telefonu tam bir saat süreyle meşgul ettiler.

Sinirli halim sonunda babamın dikkatini çekmişti. "En küçüğümüzün nesi var?" diye sordu anneme.

"Lütfen, problem istemiyorum artık," dedi annem. "Anette'ninki yeterli zaten. Onun odasını kendime çalışma odası yapmaya karar vermiştim, Robert'la ilişkisinin iyi gittiğini sanıyordum. Ne dersin, tekrar bir araya gelirler mi sence?"

"Yine bir saattir konuşuyorlar işte," dedi babam neşeli bir ses tonuyla. "Bahse girerim, gece yarısı saat birde tekrar konuşurlar."

Bir an sarardığımı hissettim. Anette ve onun aptal Robert'i aşk hayatımdaki mutluluğumu tehlikeye sokuyorlardı. Caberg ertesi akşam da meşgul sesiyle karşılaşır mı ne olacaktı?

"Ah, baba," dedim birden, "biri monitör için telefon etmişti, sana söylemeyi unuttum."

Bu benim son fırsatımdı. İki hafta önce babam küçük bir ilan verip, eski bilgisayar ekranını satmaya kalkışmıştı. Şimdiye kadar da emekli bir demiryolu memurundan başka kimse ilgilenmemişti.

“Ne zaman aradı?” diye atıldı babam.

İnandırıcı bir yalan bulmam gerekiyordu. “Öğlene doğru,” dedim, “şu aralar tekrar arar sanırım. Ama Anette’nin telefon görüşmelerinden dolayı hat hep meşgul olduğu için, ulaşamıyorum...”

Bu tutmuştu. Babam ayağa fırlayıp hızla Anette’nin odasına doğru yürüdü. Fazla bir şey söylemesine gerek yoktu, Anette kendiliğinden bitiriverdi. Başında anne ya da babası dikilen biri kalbinin sahibiyle rahat rahat konuşabilir miydi ki?

“Neler oldu?” diye sordu annem, Anette masaya geri döndüğünde. “Her şey yolunda mı?”

Anette alaycı bir tavırla gülüyordu. “Robert’la konuşulmuyor ki.”

Aman Tanrım. Robert’la konuşamadığını anlaması için tam bir saat otuz iki dakika harcaması gerekiyordu demek ki!

“Sanırım tekrar yanınıza taşınısam iyi olacak. En azından geçici olarak, kendime bir yer ayarlayana kadar. Biraz Henriette ile ilgilenirim, arada sırada da ev işlerine yardım ederim.”

Arada sırada ev işlerine yardım etmek mi? Güleyim bari! Anette’nin ev işlerine yardımı, eskiden beri, daha çok ev halkının yapması gerekenleri saptamakla sınırlıydı. Ev halkı dediği de bendim tabii ki.

Babam bir şeyler söylemek isterken telefon çaldı, o da hemen atılıp ahizeyi kaldırdı. Yüzündeki kaygılı ifadeden, kiminle konuştuğunu anlamıştım elbette. Zavallı babam, bütün gecelerini kızlarının sorunlarıyla uğraşarak geçirmek zorundaydı.

Benim problemim basit bir takviye ders ile çözülebilecekti, ama Anette'ye yardım etmek oldukça zordu.

“Eşimle de konuşur, size bildiririm,” dedi babam sonunda, yüzünü acı çeker gibi buruşturmuştu. Telefonu kapadığında sol kulağını ovuşturuyordu. “Matematik öğretmenin derste de böyle bağılıyor mu? Sadece bağırıp çağırarak sakinleştirilebilen bir sürü gürültücü ilkokul öğrencisiyle konuşur gibiydi sanki,” diyerek içini çekti.

“Bayan Caberg mi aradı?” dedi annem, huzursuz olmuş gibiydi. “Bu saatte mi? Ne istiyormuş?”

Babam endişe içinde bana bakıyordu. Derin bir iç çekerek, “Henri’nin bugünlerde matematikte pek de iyi olmadığını iddia ediyor,” dedi. “Derslerdeki performansı da tam bir felaketmiş, öyle söylüyor. Bunun nedenleri hakkında tahmin yürütmemizin doğru olmayacağını ekledi, en iyisi hemen ders aldırılmamızmış, böylece boşluk daha fazla büyümezmiş, Henri tekrar eski formuna kavuşmuş.”

“Takviye ders mi? İyi ya!” Annem bunları söylerken oldukça yorgun görünüyordu. “Sorun bu şekilde çözülecekse, benim bir itirazım yok. Peki kim verecek bu dersi?”

“Babette ne güne duruyor?” diye atıldı sevgili kız kardeşim. “En küçük kardeşimizle ilgilensin biraz. İçimizde en rahat olan o... Yerinde olmak isterdim doğrusu. Ekmek elden, su gölden öğrencilik, ne hoş!”

O an, “İngilizcede paniğe kapılmasaydın, sınavlarda sen de başarılı olurdun,” demek istedim, ama en iyisi susmaktı. O anda Anette’yi kendime düşman etmenin hiçbir anlamı yoktu.

“Ama Babette sadece hafta sonları geliyor, bu yeterli olur mu acaba?” diyebildim sadece.

“Caberg’e göre, haftada en az iki kere ders almalıymış,” di-

yerek bana arka çıktı babam, “yoksa hiçbir yararı olmazmış. Ayrıca Caberg ders alma fikrinin senden çıktığını, bu konuda son derece istekli olduğunu övgüyle anlattı. Ona göre, başarının artmasının temel şartı bu imiş.”

“Peki sonuç olarak Henri’ye kim ders verecek?” dedi, sorunu bir an önce çözmek isteyen annem.

“Bayan Caberg,” diye atıldım hemen, Anette yine bir yardım önerisiyle ortaya çıkmasın diye. “Nelerin üzerinde durmam gerektiğini en iyi o biliyor da!”

Babam gülüyordu. “Ya,” dedi, “ne güzel. Sonra da bir sonraki sınav için tüyolar verir sana.” Başını salladı. “Hayır, Bayan Caberg ders veremezmiş, yasakmış. Ama sana iyi bir öğretmen bulacağına söz verdi.”

Başımdan aşağı kaynar sular döküldü. İşin bu tarafını hiç hesaplamamıştım. Belki de haftada iki kez emekli bir lise öğretmenin karşısında oturup, onun eski okul anılarını dinlemek zorunda kalacaktım. Ne acı! Hemen Tanja’yı arayıp olan biteni anlatmalıydım. Bu utanç verici durumdan kurtulmam için bir yol bulurdu belki.

“Uzun konuşma!” diye seslendi Anette arkamdan. Elimde telefonla odama doğru yürüdüğümü görmüştü. “Belki Robert yine arar.”

“Şu monitörle ilgilenen adam arayacak!” diye bağırdı babam, ama kapıyı çoktan kapatmışım bile. Yeterince sorunum vardı zaten, kimseyi düşünecek halim yoktu.

Tanja telefon etmeme pek sevinmemişti. Arkadan televizyonun gürültüsü geliyordu. “Harika bir film izliyorum,” dedi, “başrolde Stewart Mellary diye biri oynuyor. Los Angeles’te yaşıyormuş. Bu kadarını öğrenebildim. Filmde sırları...”

“Ben de sana bir sır vermek istiyorum,” dedim, olabildiğin-

ce mahzun bir sesle. Tanja ile konuşurken bazen böyle yöntemlere başvurmak gerekirdi. Televizyonun sesini kısıtı hemen ve “Pekâlâ,” dedi, “tamam, ama sadece on dakika. Sonra kapatmak zorundayım, Stewart’la yapılan röportajı kaçırmak istemiyorum.”

Tanja’dan gerçek bir yardım beklemek sadece hayal kurmak olurdu, ama yine de her şeyi anlatmak bana iyi gelecekti.

“Aslında bunları düşünmedim değil,” dedi şöyle bir düşündükten sonra. “Çünkü garip şeyler oluyordu. Örneğin matematikte benim senden daha iyi not almam filan. Ama böyle bir şey yapabileceğin, hiç aklıma gelmezdi. Ne kadar romantik! Film gibi!

“Ne yazık ki artık hiç de romantik değil,” dedim. “Çünkü emekli bir lise öğretmeninden ya da kız kardeşimden ders alma ihtimalim var. Tom Caberg’le tanışmak için başka bir yol bulmalıyım. Hiç fikrin yok mu?”

Sonraki bir saat boyunca bütün olasılıkları konuştuk. Tanja konudan o kadar etkilenmişti ki yeni aktörünü ve röportajı düşünmüyordu bile. Yine de ne yazık ki işimize yarayacak tek bir fikir bile üretilmedi.

“Yıldız falını bir okuyalım,” dedi arkadaşım sonunda. “Sen teraziydin, değil mi?”

Bir sürü dergi karıştırmaya başladı, bir yandan da “Nerede bu,” diye söyleniyordu ara sıra. Sonunda aradığını buldu.

“Evet?” diye sordum sabırsızlıkla. Aslında astrolojiye inanmazdım, ama umuttu işte. Belki...

“Önemli bir şey yok,” dedi Tanja. “Yani bize yardım edebilecek bir şey yok.”

“Bana da oku,” dedim ısrarla.

Tanja, “İyi ya, nasıl istersen,” diyerek hayatımın en korkunç

yıldız falını okumaya başladı. “Üzerinizde Venüs’ün olumsuz etkisi var. Aşk hayatınızda ne yazık ki kötü bir zaman dilimine giriyorsunuz. Devamını duymak istiyor musun?”

Yutkundum. “Evet, zaten bunlara inanmam ki ben.”

“O zaman niye okuyorum ki?” diye yakınmaya başladı Tanja. “Ama madem istiyorsun: Hesapta olmayan sürprizlerle karşılaşabilirsiniz, anlayışlı davranmanız gerekecek. İyimser olun! Her şey sizin elinizde.”

“Peki bu ne demek şimdi?” diye atıldım. “Bu Caberg’in bana ders vereceği anlamına mı geliyor yani?”

Tanja, birkaç ayıp laf ettikten sonra, yıldız fallarında sözcükler üzerinde durmamak gerektiğini açıkladı. Ama içinden birkaç şeyin mutlaka tuttuğunu eklemekten de edemedi. Örneğin onun falında çok büyük boyutlarda planlar yapması gerektiği yazıyordu. Oldukça etkilenmişti, çünkü Stewart Mellary bu duruma çok uygundu.

Aceleyle sözünü kestim. “Ama bu bana yetmiyor. Benim yerimde olsan ne yapardın?”

“Onu ara ve kendisinden çok hoşlandığını söyle,” dedi Tanja biraz düşündükten sonra.

“Böyle bir şeyi sen yapar mısın?” dedim yutkunarak.

Kısa bir sessizlik oldu. “Eğer Stewart’ın adresini öğrenip, telefon numarasını da bulsam mutlaka arardım onu. Ama tabii bir sorun var. Stewart sadece İngilizce biliyor. Oysa sen Tom’u rahatlıkla arayabilirsin.”

Şöyle bir durakladım. “Ama ya gülerse ya da dalga geçerse ne yaparım? Hem sonra neyi bahane edip arayacağım? Senden çok hoşlanıyorum diyemem ki! Ayrıca beni hiç tanımıyor zaten.”

İkimiz de susmuştuk. Tanja yeniden televizyonun sesini açtı.

“Belki aklıma daha iyi bir şey gelir,” dedi biraz bekledikten sonra. “Yarın okulda konuşalım istersen.”

Ben telefonu koridordaki yerine götürürken, kapı deli gibi çalıyordu. Gelen, kıpkırmızı suratıyla Robert’di. Oldukça bitkin bir hali vardı. “Tanrı aşkına Henri,” dedi. “Hanginiz telefonu bu kadar uzun süre meşgul ediyorsunuz? Tam iki saattir Anette’ye ulaşmak istiyorum ama dıt dıt dıt sesinden başka bir şey duymuyorum... Ablan nereye saklandı? Ona söyleyecek o kadar çok şeyim var ki!”

Robert, iletişim özürlü biri için fazla bile konuşuyordu! Kız kardeşimin orada olacağını tahmin ettiğim için, sırtarak, oturma odasını işaret ettim. Yatağıma giderken, ‘Problemlerinizi çözerken iyi eğlenceler!’ diye geçirdim içimden.

Annem ertesi sabah kahvaltıda, “İyi bir yardımcı dersin ne kadar pahalıya patladığının farkındasındır umarım Henriette,” diyerek selamladı beni.

Başımı salladım. Bunu tahmin etmeliydim. Üç kız çocuk... Biri üniversite öğrencisi. Biri para kazanıyor ama yine de desteğe ihtiyacı var. Biri de takviye ders peşinde. Bir de bunların istekleri. Yeni kıyafetler, ayakkabılar filan. Bu nakaratı biliyordum.

Ama annem bu kez her zamanki şikâyetlerine başlamadı. Babam Anette’nin Robert’le tekrar barıştığını tahmin ediyordu. “Gece yarısına kadar konuştular,” diye dert yandı. “Seslerinden hiç uyuyamadım. Her neyse, tekrar bir araya geldiler ya.”

‘Kız kardeşim Robert’inin konuşma özürlü olduğunu bir kez daha tespit edene dek,’ diye kehanette bulunmak geldi içimden, ama bu sabah hiç keyfim yoktu doğrusu. Takviye dersin masrafindan dolayı, iyi bir çift spor ayakkabı gibi ekstra isteklerin artık söz konusu bile olamayacağını anlamıştım.

Sınıfa giden yolda karşıma Caberg çıktı. “Seni gördüğüm iyi oldu,” dedi gülümseyerek. “Ders verecek birini buldum.”

Çaresizlik içinde başımı önüme eğdim. Buna katlanmak zorundaydım, durduk yerde başıma bela açmıştım.

“Dün akşam en az üç kez babana ulaşmayı denedim, ama telefonunuz hep meşguldü. Ya da ahizeyi tam kapatmamıştınız.”

Yine başımı salladım.

“Sana ders vermemin yasak olduğunu biliyorsun, Henriette. Ama senin için birini buldum, gerçek bir yetenek, pedagojik açıdan da yeterli. Ancak lütfen bundan kimseye söz etme! Oğlumun ders verdiği bir öğrencisi var zaten, ikiden fazla öğrenciye ders vermesi de mümkün değil! Aksi takdirde kendine zamanı kalmaz.”

“Oğlunuz mu?” Bir yere oturmaya ihtiyacım vardı. Bacaklarım titriyor, midem bulanıyordu. “Oğlunuz bana ders mi verecek?”

Caberg şaşırmış görünüyordu, huzursuz bir ifadeyle, “Evet,” dedi. “İstemez misin yoksa? Senden iki sınıf ileride ve çok yetenekli. Problem çıkarsa ben zaten hep yanınızda olacağım, istediğinizi sorabilirsiniz.”

“Hayır, hayır, her şey yolunda!” diye haykırdım birden. “Ben sadece sizi tam anlayamadım da, duymadım yani. Bir doktora gidip kulağımı göstersem iyi olacak sanırım.” Bunları söylerken bir yandan da aptal aptal gülüyordum.

Düşüncelerimi toparlayamıyordum bir türlü, kafamın içi karmakarışık. Tom Caberg bana matematik dersi verecekti, buna inanamıyordum! Süper bir tesadüftü! Bütün çabalarım, uğraşlarım sonuç vermişti işte! Neredeyse Caberg’in boynuna atılacaktım, ama fazla coşkulu davranıp şüphe çekmemeliydim.

Caberg, adresinin yazılı olduğu kâğıdı uzatıp ilk randevumun

ne zaman olduğunu söylediğinde, en sevimli halimle gülümsüyordum. “Perşembe, iki buçukta. Lütfen saatinde gel, sakın unutma!”

Unutmak mı? Perşembe saat iki buçuktan başka hiçbir şey yoktu ki kafamda. Futbol antrenmanımı iptal etmek zorundaydım, ama olsun, bu yolda birkaç kurban vermeye mecburdum.

Ders başladıktan on dakika sonra, son zamanlardaki en keyifli halimle sınıfa girdim. “Bayan Caberg’in benimle konuşması gerekiyordu,” diyerek özür diledim İngilizce öğretmenimden.

Birden sınıf arkadaşlarımın, duygularımı paylaşmak isteyen bakışlarıyla karşılaştım. ‘Zavallı Henri! Caberg kafayı kızcağıza iyice taktı,’ diye düşünüyorlardı herhalde.

Tanja, başını eğerek, “Bir şey buldum,” diye fısıldadı. “Bir planım var.”

“Gerek kalmadı, çünkü her şey yolunda,” diye mırıldandım. “Tom Caberg bana ders verecek!”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bulutların üzerinde uçuyordum sanki. Yaşam harikaydı, bir gün sonra daha da harika olacaktı. *Perşembe, iki buçuk, Luisen Caddesi 16, lütfen geç kalma.* Caberg'in verdiği kâğıdı öpebilirdim. Ama Tanja beni gerçek hayata döndürdü. Eve dönerken yolda, “Ne giyeceksin?” diye sordu birden. Şaşırmıştım.

“Yani, demek istediğim, Tom’u tavlama istiyorsun, değil mi?” Boş boş bakan gözlerimi görünce gülmeye başladı.

“Bugün öğleden sonra sana birkaç dergi getiririm. Birlikte karar veririz istersen. Düşünsene, büyük bir yarış bu.”

Büyük bir yarış bu! Bu aptal cümle aklımdan çıkmıyordu. Meseleyi bu açıdan hiç düşünmemiştim doğrusu. Ben hep karşısına oturduğum an Tom’un bana âşık olacağını düşünmüştüm.

Tanja bu işleri çok daha iyi biliyordu. Bir sürü film izliyor, bütün dergileri okuyor ve makyaj bile yapıyordu.

Birdenbire gözlerim sadece muhteşem görünen kızları ve genç kadınları görmeye başlamıştı. Hepsi de çok güzel giyinmişler, makyaj yapmışlardı, saçları da boyalıydı. Bense, nasıl göründüğümü düşünmek bile istemiyordum.

Eve girdiğimde ilk işim koridordaki büyük aynada kendime

bakmak oldu. Kendime daha fazla dikkat etmeliydim. Önce gülümsedim, sıırttım, mimikler yaptım, ama ne yazık ki hep aynı Henriette idim; kısa, koyu sarı saçlı, mavi gözlü, on üç çilli, küçük burunlu ve de eksik dişli. Tamam, ağzımı çok fazla açmazsam dişimin eksik olduğu görülmezdi. Ama ya gerisi?

Telaşla üzerimdeki kot pantolonu ve kazağı çıkarıp, aynanın önüne geçtim. Görünürde göğüs diye bir şey yoktu; ama elbette günün birinde olacaktı. Baldırlarım da tam futbolcu baldırıydı. Son yarıyıda, gollerin çoğunu boş yere atmamıştım yani. Aslında çok da hoşnutsuz sayılmazdım. Aynadaki görüntüme gülümsedim. Elimle birkaç öpücük gönderip, bir iki dans figürü yapıyordum ki sokak kapısı açıldı. Annem, eli kolu torbalarla dolu bir vaziyette koridorda karşımdaydı.

Şaşkın gözlerle bana bakıyordu. “Henriette!” diye haykırdı. “Ne oldu sana? Niçin soyundun? Hasta mısın yoksa?”

Üzerimden çıkardıklarımı yerden kaptım. Kazağımı giyerken, anlamlı bir bahane bulmaya çalışıyordum. Öğlen vakti saat ikiye doğru evin içinde çıplak dans etmek için geçerli bir nedelim olmalıydı.

“Kollarımda ve bacaklarımda bir kaşıntı vardı,” dedim sonunda, annem hâlâ endişeli gözlerle beni inceliyordu. “Ne bileyim, kızamık çıkardığımı filan düşündüm bir an.”

“Ya, öyle mi? Kızamık mı gerçekten?”

Başımı sallayarak, “Hayır,” dedim, “endişelenme, hiçbir şeyim yok.”

“Nasıl, bugün matematikte biraz daha iyi gitti mi bari?”

Tekrar başımı sallayarak kotumu giydim. “Hayır, ama Caberg bana ders verecek birini bulmuş. Hem biliyor musun, bu yüzden futbol antrenmanımı iptal etmem gerekecek.”

Annem memnun olmuştu. “Böyle düşünmene çok sevindim

Henriette,” dedi. “Futbol, sana göre değil aslında. Matematik notlarını düzelttikten sonra, binicilik dersleri alabilirsin örneğin. Kızlar için çok daha uygun, öyle değil mi?”

Başımı salladım. Binicilik dersleri mi? Bir kere atlardan korkuyordum; çifte atan bir futbolcu ya da futbol topu ise duymamıştım. Ama şimdi konumuz bu değildi. Önemli olan, Tom Caberg’den ders almamdı.

“Bayan Caberg kimi bulmuş senin için?” diye sordu annem meraklı bir ifadeyle. Caberg’in oğlunun bana ders vereceğini duyduğunda ise merak dolu ifade yerini şüpheli bakışlara bıraktı. “Bilemiyorum,” dedi kısa bir düre düşündükten sonra. “Bu gerçekten anlamlı mı sence? Yani senden sadece iki yaş büyük ve sen...”

“Anne,” diye sözünü kestim hemen, “bu Caberg’in kendisinin ders vermesi ile aynı şey, ayrıca eğer dersi kabul etmezsem çok ayıp olur. Caberg oğluna güvenmediğimizi zanneder.”

“Evet,” diyerek alttan aldı annem. “Doğru düşünüyor olabilirsin. Ben daha sonra Bayan Caberg’le konuşurum. İşin maddi tarafını bir açıklığa kavuşturmak gerekir sanırım.”

“Ben de harçlığımdan destek olurum,” dedim. Para yüzünden sorun çıksın istemiyordum.

Annem gülümsüyordu. “İyi ya, zorda kalırsam teklifini düşünürüm.”

Öğleden sonra, çantasında en az beş dergi ile Tanja çıkageldi.

“Ah, ders mi çalışacaksınız?” diye sordu annem. “Yardım isterseniz, beni çağırabilirsiniz.”

Üçüncü dergiyi karıştırmaya başladığımızda Tanja artık anlamıştı, beni bir günde o güzel kızlardan birine dönüştürmenin imkânı yoktu.

“En azından saçını kırmızıya boyasan? Ya da burnuna minik

bir pırlanta taksan örneğin?” Arkadaşım ne önereceğini şaşırmıştı. “Hem bunlar çok fazla masraf gerektiren şeyler değil.”

Saç boyamak, burna pırlanta takmak! “Peki evdekilere ne derim? Böyle şeylere izin vereceklerini mi sanıyorsun sen?”

Tanja gülüyordu. “Benim annem geçenlerde burnuma pırlanta takmak isteyip istemediğimi sordu. Düşünsene, belki kendi burnuna bile taktırır!”

Dudağıma veya kaşıma bir delik açtırmanın düşüncesini bile iğrenç bulduğumu Tanja’ya hiç söylememem en doğrusuydu. Tom’un hatırı için bile böyle bir şey yaptıracağımı sanmıyordum.

Ayrıca, Tanja’nın annesi ile benim ailem arasında çok belirgin, çok büyük bir fark vardı: Babam genellikle takım elbise giyer, kravat takardı. Annem de döpiyes giyerdi, en azından şirkete giderken. Buna karşılık Tanja’nın annesi gümüş rengi eşofmanlar ve altı platformlu ayakkabılarla dolaşırdı. Tom, burnunda bir halkayla çıkagelse ne yapardım? Kulağında küpe olup olmadığını düşündüm bir an, ama hatırlayamadım. Caberg’in, oğluna böyle bir şey için izin vereceğini hayal bile edemiyordum aslında. Ama Tom, belki de burnunda halka olan kızları ilgi çekici buluyordu? Olabilirdi. Derin bir iç çektim.

Tanja kıpır kıpırdı, sakın oturamıyordu, tek bir hareketle beni kenara itti. Bir sonraki dergiyi elime aldım. Biraz karıştırdıktan sonra, bana yardım edecek bir makale bulmuştum sonunda.

“Bak, Tanja,” dedim, “bak burada ne yazıyor. Oğlanlar her şeyden önce manevi değerlere önem veriyorlarmış; sadakat, güven, dürüstlük gibi...”

Son zamanlarda çok sık yalan söylemiştim, ama sadık ve güvenilir biri idim aslında.

Tanja, kısa ve sevimsiz bir kahkaha attı, “Hıh, manevi değer-

lermiş. Annem de hep öyle olduğuna inanırdı, ta ki babam kendine bir sevgili bulana kadar. Annem şimdi manevi değerleriyle baş başa kaldı. O çok önemli değerler şimdi işine yarar belki. Ama yine de yanlış anlama, kendi bildiğini yap. Ben yalnızca sana yardım etmek istiyorum.” Alınmış görünüyordu. Gürültülü bir şekilde dergileri topladı.

Gönlünü almak istedim. “Dün radyoda Stewart’la ilgili bir haber duydum.”

Ne kadar aptalcaydı, yine yalan söylemiştim! Ama Tanja’yı kızdırmayı göze alamazdım doğrusu. Aramızda ciddi biçimde bir tartışma çıkar da, Tanja bütün sınıfa her şeyi anlatırsa, ne yapardım? Birden kıpkırmızı olduğumu hissettim. Herkes benimle alay ederdi. Henriette, Caberg’in oğluna âşık oluyor ve bunun için türlü planlar yapıyordu. Hayır, kesinlikle Tanja ile aramı bozmamalıyım. Ama ertesi günden itibaren tekrar çok dürüst olacaktım, kararımı vermiştim.

Oysa Tanja, Stewart’la çok fazla ilgilenmiyordu ne yazık ki. “O Los Angeles’ta yaşıyor,” dedi boş vermiş bir tavırla, “yakın bir zamanda oraya gitmem mümkün değil. Ayrıca altı gündür akşam kuşağında Ronald Reimann’ın bir dizisi var. Ronald, Stewart’a o kadar çok benziyor ki! Üstelik Berlin’de yaşıyor, adresini bulmak çok da zor olmaz.”

Arkadaşıma Ronald Reimann’ın adresini bulmak için uğraşacağıma söz verdim; ayrıca hemen o akşam, “Heidhofer Sokağı 4. Kat” dizisinin yedinci bölümünü izleyip telefonda Ronald hakkındaki düşüncelerimi bildirecektim. Anlaşmıştık.

Tanja, biraz daha uysal bir tavırla, “Belki yarın aklıma bir şeyler gelir,” dedi. Eve gitmek üzere toparlanmıştı. “Unutma,” diye ekledi, “saat yedide birinci kanalda.”

Güvenilirlik! İşte bir manevi değer daha! Saat yedide “Heid-

hofer Sokağı”nı izleyecek, sonra da Tanja’yı arayacaktım. Ama tam akşam yemeği saatinde Anette’nin ortaya çıkacağını ve bir saat boyunca oturma odasını meşgul edeceğini nereden bilebilirdim ki? Anette yine anneme Robert’in konuşma özürü olduğunu anlatıyordu. Saat yediyi biraz geçe başımı oturma odasının kapısından içeri uzattım; son derece dikkatliydim. Amacım, televizyonda bir şey izleyip izleyemeyeceğime bakmaktı sadece. Ama Anette bana öyle bir çıkıştı ki, karşısında Robert vardı sanki. Bu kadar çok televizyon izlemem doğru değilmiş, onun yerine matematik çalışmalıymışım, ayrıca şu anda onun geleceği söz konusuymuş falan filan... Annem, gözüyle bu kez durumun son seferkinden çok daha ciddi olduğunu belirten bir işaret yaptı. Odanın kapısını kapatıp dışarı çıktım. Ronald Reimann’dan vazgeçmiştim.

“Evet?” diye zehrini akıttı ertesi gün Tanja, sınıfa girer girmez. “Hani arayacaktın beni?”

Okula giderken onunla karşılaşmamak için özellikle bir sonrakı tramvayı beklemiştim.

“Heidhofer Sokağı”nı izledin mi, izlemedin mi?”

O günden itibaren artık dürüst olmaya karar vermiştim. Ayrıca bu durumda yalan söylemek çok zor olurdu. Çünkü bu dizi ile ilgili en ufak bir şey ne duymuş ne de görmüştüm.

“Kız kardeşimin yine Robert’la sorunları vardı. Bütün akşam boyunca oturma odasını işgal etti,” dedim. Gerçekleri söylemek insana hoş bir duygu veriyordu.

Ama Tanja alaycı bir tavırla gülüyordu. “Hıh,” dedi omuz silkererek. “Buna inanmamı beklemiyorsun herhalde?”

Sustum, ne diyeceğimi bilemiyordum. “Hayattaki önemli şeylerle ilgilenmiyorsun sen,” diye devam etti Tanja. “Ama benim ne kadar gerçek bir arkadaş olduğumu anlayan için sana bir

şey getirdim.” Son derece esrarengiz bir hava takınarak spreyn kutusunu uzattı. “Annemin bakır kızılı, insanı çok çekici gösteriyor. Sadece saçlarının üzerine püskürteceksin. İstersen akşam yıkayabilirsin.”

Coşkulu olmaya çalışarak teşekkür ettim, bir yandan da ‘Umarım sesimde bir yapmacıklık sezmemiştir,’ diye düşünüyordum. O akşam Heidhofer Sokağı’nı izleyecektim mutlaka. Diziyi ve de her şeyden önce Ronald Reimann’ı çok beğenmeye karar verdim. Hatta bayılacaktım!

Dakik davranıp saat tam iki buçukta Luisen Caddesi’nde olmalıydım. On dakika yaya yolu, bir çeyrek saat de tramvay sürerdi. O halde evden en geç saat ikide çıkmak zorundaydım. Zamanım kısıtlı gibiydi, çünkü dış görünüşümde de biraz değişiklik yapmak istiyordum. Tanja kafama aptalca fikirler sokmuştu. Tüm öğleden sonramı sınıftaki kızları incelemekle geçirdim. Ne kadar çok kızın günün modasına uygun giyindiğini daha önce hiç fark etmemiştim doğrusu.

Gerçi ortalıkta benim gibi kazak ve kot pantolonla dolaşan birkaç kişi vardı. Ama ya oğlanlar, sınıftaki oğlanlar hangi tip kızları beğeniyorlardı acaba? Stili olan, modaya uygun giyinimleri herhalde.

Oğlanlar, kendileri çok mu bir şeye benziyorlardı sanki? Sınıftakilerin birçoğu yağlı saçlar ve yüzlerinde bir sürü sivilceyle dolaşıyorlardı. Tanja’nın hep aktörlere âşık olmasına şaşırmanın gerekirdi o halde. Benim de Tom’a âşık olmama tabii ki...

Evde ilk işim saçımı yıkamak oldu. Sonra yüzüme annemin gündüz kreminden sürdüm, üzerinde “Lifting-etkili” yazıyordu. Hiç kırıışım yoktu, o kesindi, ama banyoda kullanabileceğim

başka krem görememiştim. Papatya kokan bir el kremi de istemezdim doğrusu.

Ne giyecektim şimdi? Esas sorun buydu! Üç adet kot pantolon, en son büyükannem ile büyükbabamın altın evlilik yıldönümünde giymiş olduğum ekose, plili bir etek, yedi tane tişört ve üç kazak... Gardırobum bunlardan ibaretti. Ha, bir de bir futbol forması ile iki takım eşofman vardı. Kot pantolonlar, onlar tamamdı, ama birdenbire kazaklarım gözüme çok kötü görünmeye başlamışlardı, hiçbirini beğenmiyordum. Bunları giyince on iki yaşında bir çocuk gibi oluyordum sanki, belki de bana öyle geliyordu. Aslında on dördümü doldurmuştum. Daha genç göstermek kalıtsaldı bizde, kız kardeşlerim de olduklarından çok daha küçük görünürlerdi. Benden sekiz yaş büyük olan Anette bile arkadan benimle karıştırılabilirdi rahatlıkla. Tamam, bulmuştum işte! Neden daha önce aklıma gelmemişti ki? Annem, sorunlu çocuğu Anette için son derece şık, lacivert bir moher kazak almıştı. Bu, Robert yüzünden bir teselli hediyesiydi mutlaka, çünkü ikisi o aralar ciddi olarak ayrılmaya karar vermişlerdi. Bu kazak bana müthiş yakışacaktı, bundan emindim. Ayrıca benim de teselliye ihtiyacım vardı.

Az da olsa bir suçluluk duygusuyla kız kardeşimin odasına süzülüp, dolabından yeni kazağını aldım ve hemen üzerime geçirdim. Aynen düşündüğüm gibiydi, tam olmuştu, ayrıca çok da iyi durmuştu üzerimde. Şimdi önemli olan şey, anneme yakalanmamaktı.

Mümkün olduğunca sessiz hareket etmeye çalışıp, parmak uçlarıma basarak koridora süzüldüm. Anorağımı aceleyle sırtıma geçirdim. Koridordaki dolabın üzerinde, postadan o gün çıkmış bir zarf vardı. Reklam amacıyla gönderilmişti, üzerinde "Yılbaşı için değişik seçenekler" yazıyordu, hemen altında da

“Yeni bir koku her zaman çok hoş a gidecek bir hediyedir” yazılıydı.

Tabii ya! Neden daha önce düşünememiştim? Tanja’ların sokağındaki parfümeri el değıştireceğı zaman, fiyatları yarıya indirmişti. Tanja’nın da dürtüklemesiyle, anneme yılbaşı için bir şişe parfüm almıştım. Çalışma masasının çekmecesinde olmalıydı. Biraz aradıktan sonra buldum, şişe elimdeydi işte. Kullanmalı mıydım, kullanmamalı mıydım? Bir süre öylece durduktan sonra elime bir el aynası alıp kendimi şöyle bir inceledim. Evet, eksik bir şey vardı. Madem burnumda halka yoktu, saçlarım da kırmızı değildi, en azından güzel kokmalıydım. Yine de kısa bir süre durakladıktan sonra şişeyi açtım, annem ve Anette’den gördüğüm gibi kulaklarımın arkasına biraz sıktım. İlk anda çok fazla kokuya bulanmışım gibi geldi, ama az sonra çoğunun uçup gittiğini fark ettim. Dikkatli olmaya çalışarak, biraz da saçıma sıktım. Şu spreyle bir de kızıl perçem mi verseydim acaba? Teneffüste, okuldaki öğrencilerden birinde görmüştüüm; çok hoş duruyordu doğrusu. Ayrıca Tanja da çok sevinirdi. Sprey kutusunu elime aldım, gözlerimi kapatıp saçlarımın üzerine püskürttüüm. Eh işte, çok fazla bir şey görünmüyordu, ama böylesi daha iyiydi bence. Zaten daha fazla değışiklik yapamazdım, saat ikiye geliyordu, vaktim kalmamıştı.

Luisen Caddesi’ne giden yolda kendimi bambaşka biri gibi hissediyordum. Dış görünüş olarak değışmiştim tabii ki, saçlarımda kırmızımsı pırıltılar, anorağımın altında da yeni bir moher kazak vardı. Ayrıca buram buram parfüm kokuyordum. Bunların dışında iç dünyamın da değıştiğini hissediyordum; daha olgun, daha yetişkin olmuştuüm sanki. Sınıftan birkaç kızın erkek arkadaşı bile vardı, örneğin Evelyn’in. Evelyn bununla müthiş

övünüyordu, her iki cümlesinden biri, “Benim Matthias diyor ki...” diye başlıyordu. Sözüm ona Matthias ona Noel’de bir nişan yüzüğü hediye edecekti. Tanja bunun kesinlikle çok komik olduğunu söyleyip duruyordu. Çünkü bir önceki hafta Matthias’ı Christiane ile paten kayarken görmüştü. Tanja’ya göre Matthias Christiane’e, Evelyn’e olduğundan çok daha yakındı ve birine nişan yüzüğü verecekse bu kişi Christiane olacaktı.

Sınıfta hiç kimse, benim bir erkek arkadaşımın olduğuna inanmazdı herhalde. Birincisi en küçükleri olduğum, ikincisi de sadece ve sadece futbolla ilgilendiğim için tabii ki.

Tom’u ancak birkaç hafta tanıdıktan sonra herkese göstermeye karar verdim. Belki gelip beni okulun önünden alırdı, kim bilir. Ne aptaldım, Caberg’e oğlunun hangi okula gittiğini sormamıştım bile. ‘Belki benden daha önce çıkıyordur, o zaman beni okulun önünde bekleyebilir,’ diye düşünmeden edemiyordum.

Bir yandan da Saskia’nın yüzünü hayal etmeye çalışıyordum. İki ay önce Almanca dersinde konumuz aşk şiirleri iken söz aldığımda, yüksek sesle gülererek, “Sen ne anlarsın ki?” demişti o aptal kız. Beni Tom’la birlikte gören herkes şaşıracaktı. Nasıl da seviniyordum! Birbirimize ait olduğumuzu gördüklerinde hele, dudakları uçuklayacaktı hepsinin.

Eğer acele edersem, Tom’a Noel için bir atkı bile örebilirdim belki. Bu, bir nişan yüzüğü kadar değerliydi, en azından benim için öyleydi. Aslında ne yazık ki örgü örmekten nefret ederdim. Ama büyükannemden el örgüsü bir atkı isteyebilirdim. Hatta aynı atkıdan iki tane istemeliydim, o zaman Tom ile benim bir-birimize ait olduğumuz daha da açıklık kazanırdı. En kısa sürede büyükanneme yazmaya karar verdim.

Ya annemle babam? Onlar ne tepki gösterirlerdi acaba? Tom son derece normal görünüyordu aslında. Sarıya boyanmış saçları, yanağında bir çengelli iğnesi ya da ona benzer bir şeyi yoktu. Anette'nin Robert'den önceki sevgilisi, yani iki numaralı aşkı öyle bir şeydi. İlk sevgilisi ise tam bir felaketti: Anette'den yirmi yaş büyük, yeni boşanmış, seyrek saçlı bir adamdı. Bunları düşünürken bir an gülümsediğimi hissettim. Annemle babamın seçimimden dolayı memnun olacaklarından emindim.

Saat iki buçuğa tam üç dakika kala, Luisen Caddesi 16 numaralı evin giriş kapısındaaydım. Dört katlı, gri renkteki eski binayı incelerken birdenbire kendimi çok kötü hissetmeye başladım, midem bulanıyordu. Aklıma, matematik dışında sohbet edebileceğim konular getirmeye çalışıyordum. Bir yandan da, 'Umarım futbolla biraz olsun ilgileniyordur,' diye düşünüyordum. Futboldan konuşursak kekeleyip saçmalamazdım en azından.

Zildeki isimleri incelerken, 'Kaçmak çözüm değil,' dedim kendi kendime. Jennifer Tschabulli, Charlotte Wolter, isim yazılmamış boş bir zil ve en yukarıda, Caberg'in tipik kargacık burgacık yazısıyla: Renate Caberg, Dietmar Caberg. İşte demek ki bir de Bay Caberg vardı. Bayan Caberg'in boşanmış olduğu söylentisini kim yaymıştı ki ortalığa? Zile dokunduğumda saat tam üçtü.

Caberg'ler dördüncü katta oturuyorlardı. Spor yaptığım için süper bir kondisyona sahip olmam ne iyiydi! Tanja olsa en üst kata çıkana kadar nefes nefese kalırdı kesinlikle.

Kapıyı matematik öğretmenim açtı. Gülümsüyordu. "Çok dakiksin," dedi, "tam zamanında geldin, şöyle geç, çalışma odasına. Oğlum da birazdan gelir. Para yanında mı?" Ders ücretimi

çıkardım, alır almaz saydı, son derece canlı bir şekilde gülümseyerek odadan çıktı.

Meraklı gözlerle etrafıma bakındım. Öğretmenlerin oturdukları evleri görmek zaten hoş bir duyuydu, bir de Tom söz konusu olunca bu ev özellikle ilgimi çekiyordu. Çalışma odasının pek de sevimli bir havası yoktu; oldukça dar ve uzun olan oda, eski dolaplarla neredeyse tamamen kapatılmıştı. Pencerenin önünde üzerinde soluk sarı renkte örtüsü olan geniş bir masa duruyordu. Kenarındaki masa lambası ise dibine son derece cılız bir ışık veriyordu. Turuncu renkli plastik bir sandalyeye oturdum, bir süre daha etrafıma bakındıktan sonra, sırt çantamın içinde gerekli malzemeleri aramaya başladım.

Dürüst olmak gerekirse, bu çalışma odası insanın kendini iyi hissetmesi için hiç de yeterli değildi. Kendimi daha çok bir hücrede gibi hissediyordum. ‘Aman, ne olmuş yani,’ diye düşündüm kısa bir süre sonra. Buraya atmosferi için gelmemiştim ki. Bütün derdim Tom ile tanışmaktı, onun için buradaydım.

Caberg, çok ödev vermişti. Luisen Caddesi’ne gelirken yolda şöyle bir göz atmış ve ilk üç problemi on dakikada çözmüştüm. Hesapları yaptığım kâğıtları ise her ihtimale karşı yırtıp, otobüs durağındaki çöp kutusuna atmıştım. Tom’a aralarda birkaç zeki-ce soru soracaktım, yirmi dakika sonra ev ödevim bitmiş olacaktı, böylece geri kalan diğer yirmi dakikada Tom’la sohbet fırsatımız olacaktı.

Ayağa kalkıp yüksek, dar pencereden dışarı baktım. Kar yağmaya başlamıştı, içerisi de pek sıcak değildi. Pencerenin tam altındaki radyatörü elledim, ılıktı. Düğmesiyle oynayıp açmaya çalıştım, ama boşunaydı. Kız kardeşimin sıcacık moher kazağı-

nı giymekle ne iyi etmiştim. Pamuklu bir kazakla bu buz gibi yerde donardım kesinlikle.

Birden arkamdaki kapının açıldığını duydum. Tanrım! Işıl ışıl bir gülümsemeyle arkama döndüm. Bu sahneyi yatakta en az yarım saat prova etmiştim. Tamam, her şey yolundaydı. Tanja, bu gülümsemeyi “çarpıcı” olarak değerlendirirdi herhalde.

Ama boşuna gülümsemiştim. Karşımda eli kolu matematik kitapları, dosyalar ve hesap makineleriyle dolu yabancı bir oğlan duruyordu. “Selam!” dedi içeri girer girmez.

Bakakalmıştım. Tek başıma ders alacağımı sanıyordum, yoksa bilmediğim başka bir şey mi vardı? Caberg, bir öğrencinin daha geleceğinden hiç söz etmemişti. Ne olursa olsun, Tom’u bu can sıkıcı, sevimsiz tiple paylaşmaya hiç niyetim yoktu. Oldukça seyrek olan açık sarı saçlarını sağ tarafa doğru ayırıp yana taramıştı. Çok komikti.

Komik çocuk, diğer turuncu plastik sandalyeyi alıp karşıma oturdu. Masa örtüsünü şöyle bir düzelttikten sonra soluk mavi gözlerini bana dikti, sabırsız bir ifadeyle bakıyordu. Hemen birbirli bir tavır takındım. Onu görmezlikten gelmeliydim. Bir taraftan da Tom’un bir an önce ortaya çıkması için dua ediyordum.

“Haydi artık, başlasak iyi olur,” dedi kısa bir sessizlikten sonra, matematik kitabını açmıştı bile.

Hâlâ hiçbir şey söylemiyordum, olaylar benim hayal ettiğim gibi gitmiyordu, tuhaf bir duyguya kapılmıştım. “Nereden başlayalım? En son hangi konuyu işlediniz?” diye tekrarladı.

Bu kez sesi daha da sabırsız çıkmıştı. Benim jetonum ise ancak düşüyordu. “Ders verecek olan sen misin?” diye sordum şaşkın bir ifadeyle, inanamıyordum.

“Evet, tabii,” diye cevapladı, o benden daha şaşkın görünüyordu.

“Ama, erkek kardeşin...” diye başladım.

Alnını karıştırarak sözümü kesti. “Benim erkek kardeşim yok. Kendimi resmen tanıtmalı mıyım yoksa? Ben Dietmar Caberg. Doğum kayıtlarımı da görmek ister misin? Bütün bu sorgulamanın anlamı ne?”

Tabii ki bu çocuk Bayan Caberg’in oğluydu. Benzerlikleri tartışılmazdı, aynı saçlar, aynı yüz şekli... Bayan Caberg’in gözleri de soluk mavi olmalıydı. Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde başımı sallıyordum. Caberg’in Tom gibi hoş bir oğlunun olabileceğine nasıl ihtimal vermişim ki? Armut dibine düşer sözü boşuna söylenmemişti.

“Evet, şimdi başlayabilir miyiz?” diye sordu Dietmar yeniden. “Yine de sen bilirsin, para senin. Dersin on dakikası geçti bile.”

Başımı salladım, şaşkınlığımı hâlâ üzerimden atamamıştım. Matematik defterimi ona uzatırken, sandalyemi mümkün olduğunca geri çekmeye çalıştım.

Bütün bu eziyete bunun için mi katlanmıştım? Matematik notlarımı iyice düşürmüş, bu yüzden de hem evde hem de okulda bir sürü sorun yaşamıştım. Annemin Noel hediyesini anlamasız bir şekilde boşu boşuna sıkılmıştım. Kız kardeşim de kazağını ondan önce birinin giydiğini fark edecekti mutlaka. Ama hepsinden kötüsü, Dietmar Caberg ile şu ısıtılmamış sandık odası gibi yerde kırk beş dakika geçirmek zorunda olmamdı.

Dietmar karşımda problem üstüne problem çözüyordu, bense kayıtsız bir şekilde öylece oturuyordum, çökmüştüm adeta. Dersin sonlarına doğru, annesi başını kapıdan içeri uzatarak, her şeyi anlayıp anlamadığımı sordu, sonra da oğlundan pencereyi açmasını rica etti. Odada çok tuhaf bir koku olduğunu, nasıl olup da bunun

farkına varmadığımızı da ekledi. Ayrıca, oturma odasında piyanonun altında haftalarca ölü bir farenin kaldığını, sonra da tesadüf sonucu bulunduğunu anlattı. Dietmar, hikâyeyi kim bilir kaçınıcı kez dinlediğinden, kafasını bile kaldırmadan işlemlere devam etti. Bense kendimi berbat hissediyordum, midem bulanıyordu.

“Bu odada da ölü bir hayvan olmasın?” dedi Caberg. “Gerçekten kokuyu duymuyor musunuz?”

Dietmar’dan da, benden de cevap alamadı ne yazık ki. “Gelecek salı, yine aynı saatte,” dedi bana dönerek, “ama lütfen yine böyle dakik ol!”

Koşar adımlarla evden çıktım. En iyisi Tanja’ya gidip, onu bir güzel benzetmeliydim. Bu belayı başıma o açmıştı, Tom yerine kıvrıkcık Dietmar, Caberg’in oğlu Dietmar. Geri kalan dokuz dersi nasıl iptal edebilirdim acaba?

Bayan Caberg, annemle on saatlik paket ders üzerinden anlaşmıştı. Ona göre alt sınır on saatti, daha azı hiçbir işe yaramazdı. Bu konuda annemi ikna etmişti.

Tanja, yine her zamanı gibi televizyonun karşısına geçmiş fındık yiyor, bir taraftan da yakışıklı genç adamları izleyip, onlarla nasıl tanışacağını düşünüyordu büyük olasılıkla.

Tanja’ya uğramaktan vazgeçtim, eve gitmek istiyordum. Rahatsız edilmeden ağlayabileceğim bir yere ihtiyacım vardı. Daha sonra Tanja’ya her şeyi anlatacaktım tabii ki. Bir özür dilemeye bile yanaşmazsa, onunla arkadaşlık etmekten vazgeçecektim, bunda kararlıyım. Son derece mutsuzdum, berbat bir halde eve gittim. Kapıyı babam açtı. “Nasıldı?” dedi gülümseyerek. “İlk ders nasıl gitti bakalım?” Cevap vermemi beklemeden devam etti. “Şimdi hemen oturup, genç Caberg’in anlattıklarını tekrarlayan gerektiğini biliyorsundur umarım. Ancak kendi kendine bir şeyler...”

Yüksek sesle hıçkırmaya başladım, gözyaşlarımı tutamıyordum. Babam şaşırmişti. “Henri, bu kadar da dert etme,” diyerek teselliye çalıştı. “Her şey yoluna girecek, inan bana, matematik senin kanında var. Bu geçici bir durum sadece.” Gerçi neden salya sümük ağladığımdan haberi yoktu, ama yine de teselli edilmek iyi geliyordu insana. Daha da yüksek sesle hüngürdemeye devam ettim. Babam ne yapacağını bilmez haldeydi, yutkunarak “Noel hediyesi konusunda söylediklerimi, ders aldığın için daha küçük bir hediye alacağını yani... unut gitsin. Bunu kendine dert etme sakın,” dedi.

Tam üç mendil harcadım. Babam artık beni ne ile teselli edeceğini bilemez hale gelmişti. O sırada telefon çaldı. Arayan Tanja’ydı. Bir kez daha kuvvetlice burnumu çektim, telefonu alıp odama geçtim. Yapacağım konuşma sırasında şahitlere ihtiyacım yoktu.

“Nasıl geçtiğini öğrenmek için aradım,” diyordu Tanja. Bu kez çok önemsemiş gibiydi, çünkü her zamanki televizyon gü-rültüsünden eser yoktu.

Aslında niyetim Tanja’ya çatmaktı, ama birden fikir değiştirdim. “Ah Tanja,” dedim gözyaşlarımı silerek. “Tom gerçekten de çok şeker, tam hayal ettiğim gibi.”

“Öyle mi?” dedi. “Peki o seni nasıl buluyor? En azından saçların kızıl mı artık?”

“Sanırım o da beni harika buluyor. Belki de saçlarımdan dolayıdır. Gerçi boyanın büyük bir kısmı akıp gitti. Yarına kadar da pek bir şey kalmayabilir.”

“İyi ya,” dedi Tanja, duyabileceğim şekilde yutkunarak. “Demek Tom’la arkadaş oldun. Ben de öğreneceğimi öğrendim. Şimdi kapatmalıyım, çünkü az sonra Ronald Reimann gelecek.”

“Sana mı?” dedim şaşkınlıkla.

Derin bir iç çekerek, “Evet,” diye yanıtladı, “bana, birinci karnalda!”

O an Tanja’nın da hıçkırarak ağladığını hissettim.

Telefonu kapattım. Bütün dikkatimle, parfüm kokan moher kazağı üstümden çıkarıp, aldığım yere koydum. Sonra da oturma odasında televizyonun karşısına geçip oturdum. Gözyaşlarımı tutamıyordum, bütün suratım ıslanmıştı. “Heidhofer Sokağı 4. Kat”ta Ronald Reimann’ın bütün problemleri nasıl çözdüğünü izledim, bir sis perdesinin ardından izler gibiydim ama.

“Henri bir yandan bir saçmalık seyredip bir yandan da salya sümük ağlıyor,” dediğini duydum Anette’nin. Annemle babam karşıma oturup bana boş boş bakmaya başladılar.

“Lütfen, yeni sorun istemiyorum,” dedi annem yalvararak, televizyonu kapatırken. “Henriette, bu sadece bir film. Yönetmen oyunculara neler yapacaklarını söylüyor ve... Ayrıca sen yeterince büyüdün.” Çaresizlik içinde etrafına bakınıyordu.

Babam ise başını sallıyordu. “Filmden dolayı ağladığını sanmıyorum,” dedi. “Sorun şu matematik dersleri galiba. Ders aldığı halde bu sömestr başarılı olamamaktan korkuyor sanırım.”

Annem koltuğun kenarına oturdu, hafifçe içini çekerek ayakkabılarını çıkardı. “Henriette,” dedi gülümseyerek, “her şey yolunda canım. Takviye ders almaya başladın işte, hem bir sonraki sınavda iyi not almasan da hiç sorun değil. Laf edecek en son kişiler biziz, inan bana. Henriette, biraz daha mantıklı ol lütfen.”

Bu sözler üzerine daha da beter hüüngüremeye başlamıştım ne yazık ki. Bu kadar çok gözyaşı nereden geliyordu, bilmiyorum, ama bir türlü engel olamıyordum.

“Kesinlikle ergenlik bunalımı,” dedi kız kardeşim. “İnsan bu dönemde böyle saçmalıyor. Henri yaşındayken kendi hâlimi çok

iyi hatırlıyorum. Norbert miydi neydi adı, ona deli gibi âşık olmuştum. İki gün sonra beni terk ettiğinde nasıl mutsuzdum, Tanrım! O zamanlar on dört yaşındaydı, ben ise on üç.” Anette gülüyordu. “Benim ilk ümitsiz aşkımdı, bir daha hiç kimseden hoşlanamam gibi gelmişti.”

Daha beter hıçkırmaya başlamıştım, kendimi tutamıyordum. Bu arada zorunlu bir mola vermek zorunda kaldım, çünkü babam kocaman bir bardak su getirmişti. “Henriette, yoksa ümitsiz bir şekilde âşık mı oldun?”

Hayır der gibi başımı salladım. Tom’dan hiç kimsenin haberi olmamalıydı.

“Gördün mü?” dedi babam. “Anette de böyle umutsuz bir aşk yaşamış. İki hafta sonra yeniden gülmeye başlarsın, merak etme.”

Tipik yetişkinler... Onlar için her şey ne kadar da kolaydı. Oysa ben bir daha hiç gülemeyecektim. Odama girip kendimi yatağın üzerine attım. Anette’nin aşk acısı çabuk geçerdi tabii ki. O her konuda mantıklı davranırdı. Hiçbir zaman tam olarak mutsuz olmazdı, Babette de onun gibiydi. En kötü zamanlarında bile matematik formülleriyle teselli bulurdu. ‘Bu ailedeki en duygusal kişi benim,’ diye düşündüm uykuya dalarken.

Sabah, hiçbir şey olmamışçasına normal bir hava takınıp mutfığa girdiğimde, “Aşk acısının çabuk geçip gideceğini söylemedik mi sana?” dedi annem gülümseyerek. Son derece soğuk bir gülümsemeyle karşılık verdim, geç kalmıştım. Kahvaltı etmeyi reddedip tramvaya koşturdum. Yolda yanımda Tanja’nın olmaması daha iyiydi. Okulda beni köşeye sıkıştırıramazdı nasıl olsa. Her şeyi en ince ayrıntılarıyla öğrenmek isteyeceği çok açıktı.

Ancak ne yazık ki Tanja üçüncü durakta tramvaya bindi. İyi-ce meraklanmıştı anlaşılan. İlk sorusu “Ne giymiştin?” oldu. “Neler oldu, anlatsana?”

Kalın atkımı boynuma iyice sararak, “Sanırım üşütmüşüm,” diye fısıldadım. “Sesim hiç çıkmıyor. Yarın anlatırım her şeyi.”

Tanja hayal kırıklığına uğramıştı, ama kısık sesim engeldi iş-te. Tek kelime etmeden yola devam ettik.

Sahte ses kısıklığı, muhteşem bir numaraydı aslında. Birinci-si, bu sayede Tanja ile konuşmaktan kurtulmuştum; ikincisi, ev-dekilere Caberg’lerin çalışma odasının müthiş soğuk olduğunu söyleyecektim. Belki böylece gelecek derse gitmekten de kurtu-lurdum, kim bilir. Üçüncüsü ise okulda son derece sakın bir gün geçirdim. Acı çeker bir yüz ifadesiyle boynumu işaret ettiğimde, bütün öğretmenler anlayış gösterdiler.

“Bu mevsimde üşütmek çok kötü,” dedi biyoloji öğretmeni-miz, sonra da en sevdiği konuya döndü. Organizmayı güçlendir-mek, güçlendirmek ve tekrar güçlendirmek.

Aslında Caberg’in nasıl davranacağını merak ediyordum. Ev ödevinin sonuçlarını alırken, beni birkaç haftalığına rahat bıra-kacağını düşünüyordum. Büyük olasılıkla, Dietmar’ın dersleri-nin tam olarak etkisini göstermesini bekleyecekti. Ama yanıl-mıştım. Tahtaya çağırdığı ikinci kişi bendim. Derin bir nefes alıp ayağa kalktım. Ön tarafa doğru yürürken, “Henri’nin sesi kısık,” dedi Tanja arkamdan, beni kurtarmaya çalışıyordu. “Hiç konuşmıyor.”

Caberg sinirlenmişti. “Henriette burada arya söylemeyecek,” dedi sert bir ses tonuyla. “Sadece ev ödevindeki problemlerin dörtten altıya kadar olanlarını çözecek, anlaşıldı mı?”

Dietmar bütün problemleri çözmüştü, ben de sürekli başımı sallamıştım, ama hiçbir şey anlamamıştım tabii ki. Nasıl anlaya-

bilirdim ki? Sürekli Tom'u ve Tanja'nın okuduğu yıldız falının ne kadar doğru çıktığını düşünmüştüm.

Aklımda Dietmar'ın açıklamalarından eser kalmamıştı. Bir önceki dersten sonra, matematikten hiçbir şey anlamayacakmışım gibi geliyordu zaten. Bu yüzden de tahtanın önünde aptal aptal dikildim.

Caberg pencereye yaslanmış, bir yandan yağan karı seyrediyor, bir yandan da orta parmağıyla sinirli bir şekilde pencere kenarına vuruyordu.

Epeyce uğraştıktan sonra, problemi yarı yarıya çözmüş sayırdım. İki hafta önce olsa, yaptığım bu işlem için en az 4 verirdi Caberg, ama şimdi durum çok farklıydı.

“Evet,” dedi sevimli olmaya çalışarak, “ilk bölümü tamam sayılır Henriette. Bugün not vermek istemiyorum, ne de olsa Noel öncesi.”

Bunu izleyen günler son derece durgun ve olaysız geçti. Boynumda kalın atkımla dolanıp durdum; herkes çok kötü üşütüğüme iyice inanmıştı.

“Çok hasta görünüyorsun,” demişti hafta sonu eve gelen Babette bile. “Özellikle gözlerin, ne kadar da şişmiş.”

Şaşılacak bir şey değildi ki bu! Her gün en az iki saat Tom için ağlıyordum. Kendi kendime acıyor, aptallığıma, Tanja'ya, Dietmar Caberg'e, okula, her şeye ama her şeye sinirleniyordum. Noel tatilinin yakın olması ne iyiydi! Şu takviye ders üzerinden biraz zaman geçerci en azından. Ama daha önce gelecek dersten kurtulmalıydım.

“Bugün derse gidebileceğimi sanmıyorum,” dedim en kısık sesimle. “Salı sabahı okula gitmekle zorlanacağım zaten.”

Babam anlayışla başını sallarken, annem biraz değişikliğin

iyi geleceğini söyledi. Günlerdir sürekli odamda oturmaktan bunalmış olabileceğimi, ayrıca en geç bir gün öncesinden haber verilmez ise ders ücretinin ödenmesi gerektiğini eklemeyemedi. Böylece son noktayı koymuş oldu.

Babam bana bakarak gülümsedi. Bu, “Kafanı kaldır artık!” anlamına geliyordu herhalde. Gülümserdi tabii, onun tuzu kuruydu. Dietmar ile o berbat odada oturmak zorunda olan kendisi değildi. Onun beni canlandırmak için sarf ettiği bütün çabaları görmezlikten gelerek, elimden geldiğince buz gibi bakmaya çalıştım.

Değişiklik, demişti annem. Dietmar’la o çalışma odasında oturmaktansa, bütün bir öğleden sonra boyunca odamı toplayabilirdim, sırf değişiklik olsun diye. Kafam çok karıştı. Uzunca bir süre Luisen Caddesi’ne hiç gitmemek gibi bir düşünceyle boğuştum, onun yerine Tanja’yı ziyaret edebilirdim örneğin. Sonra, onunla ilişkimin de çok yolunda olmadığı geldi aklıma. Ayrıca Caberg akşama mutlaka telefon edip bizimkilere söyler, nede-nini, niçinini sorardı. Hayır, bu duruma katlanacaktım. Dokuz kez daha Dietmar ve sonra kâbus bitecekti. Kararımı vermiştim.

Dietmar’la olan randevuma hazırlanmak beni hiç de yormadı. Dizlerinde çimen lekesi olan en eski kot pantolonumu, üzerine de kız kardeşlerimden kalmış olan, şapşal, gri renkteki yün kazağımı giydim. Sabah duşa girdiğimde, elim şampuana gitmişti. Saçlarım iki günde derhal yağlı ve şekilsiz bir görüntü alıyordu çünkü. Ama o gün Dietmar’ın günü olduğundan, saçlarımı yıkamayı bir sonraya bırakıvermiştim.

“Gri fare, kıvrıkcık saçlı Dietmar’a gidiyor,” dedim evden çıkmadan önce. Aynanın karşısına geçip, kendime bir de dil çıkardım. Bu kazakla üşümeyecektim en azından.

Yaklaşık yirmi saattir ağlamıyor, tam kırk dakikadır da Tom'u düşünmüyordum. Son günlerde, onunla en ufak bir benzerliği olan birini gördüğümde bile kalbim duracakmış gibi oluyordu. Ama neredeyse kırk beş dakikadır onu düşünmüyor ve bu büyük aşkı yeneceğime inanıyordum. Belki de kız kardeşlerim gibi duygusuz ve soğuk olacaktım, kim bilir. Hayatım boyunca Tom'un arkasından yas tutamazdım ki. Hem sonra adının Tom olduğunu nereden biliyordum? Belki de Tanja öyle zannetmişti. Tanja'nın söylediği birçok şeye inanırdım aslında ama... Kim bilir, belki de adı Rüdiger, Alfons ya da Alois idi. Yeni nişanlılar Rüdiger-Alois ve Henriette Schneider. Kıkırdamaya başladım. En iyisi hep bekâr kalmaktı. O zaman insan erkeklerle sorun yaşamazdı.

İşin komiği, Tanja'nın hâlâ Tom'la işlerin yolunda gittiğine inanmasıydı. Önceki gün beni şubat ayındaki doğum günü partisine davet ederken, "Tom'u da getirecek misin?" diye sormuştu.

Christiane ve Evelyn de duymuşlardı tabii ki. "Tom kim?" diye atılmıştı hemen Evelyn gözlerini kısarak. 'Böyle yaparak dayanılmaz olduğunu sanıyor,' derdi Tanja. Bana kalırsa daha çok miyop olduğundandı, iyi göremiyordu.

"Haydi, söylesene!" diye tutturdu Christiane, bir yandan da merakla beni inceliyordu. "Bir erkek arkadaşın mı var, yoksa küçük erkek kardeşin mi?"

"Huzurevindeki amcası," dedi Tanja.

"Kesin gelecek mi?" Evelyn hâlâ kazağını çekiştirerek bana bakıyordu. Bazen nasıl da iğrenç oluyordu şu kız!

Tanja'ya doğru eğilip, "Tom seninle tanışmak için can atıyor," diye fısıldadım kulağına. "Ama ne yazık ki şu aralar hiç vakti yok," diye de ekledim ardından. Neden vakti olmadığı ko-

nusunda aklıma hiçbir sebep gelmeyince, yalandan bir öksürük nöbeti tutturdum.

Tanja'ya her şeyi anlatmış olmayı isterdim doğrusu. Bu numaralar sinirimi bozuyordu. Tatilden sonra, ona Tom'dan ayrıldığıımı söyleyebilirdim örneğin. Ama neden? Tom başka birini bulmuş mu desem? Çok aptalca! Tom başka bir şehre taşınıyor? Bu da olmazdı; Tom, Caberg'in oğlu konumundaydı çünkü.

Büyü yapılmıştı sanki, çok kötü bir çıkmaza girmiştim. Neyse, bu problemi yeni yılda çözebileceğime kendimi inandırıp, matematik derslerine konsantre olmaya karar verdim.

Luisen Caddesi, 4. kattaki dairenin kapısı aralıktı. Hafifçe öksürdüm. Az sonra, Bayan Caberg kırmızı yeşil kareli bir mutfak önlüğüyle karşımıdaydı. Elleri de hamurluydu.

“Geç hemen,” dedi, “neresi olduğunu biliyorsun, oğlum az sonra gelir.” Başıyla çalışma odasını işaret ediyordu. Koridor, çam ağacı dalları ve saniyede bir yanıp sönen ampullerle süslenmişti. Nasıl da Noel havasıındaydı...

Mutfaktan tıkırtılar geliyordu. Belki de küçük Dietmar kek hamurunun tadına bakıyordu, kim bilir.

Anorağımın fermuarını iyice yukarı çekerek çalışma odasına doğru ilerledim. Son günlerde hava birdenbire değişmiş, iyice ısınmıştı. Tramvayda ter içinde kalmıştım. Ama çalışma odası olacak bu buzhanede eldivenlerimi bile çıkarmaya niyetim yoktu. Fermuarımı iyice kapattım. ‘Kulaklarım üşüyecek olursa, boynumdaki atkıyı kafama sararım,’ diye geçirdim içimden.

Ama daha kapıyı açarken değişikliği fark ettim. Geçen geldiğimde kuzey kutbunu andıran çalışma odasından insanın yüzüne sıcaklık çarpıyordu. Bir an nefes alamadığımı hissettim. Son sürat eldivenlerimi, anorağımı ve de atkıyı çıkarıp pencereye

koştum. Pencerenin ispanyoleti vidaları ile birlikte yerinden çıkarılmıştı, açılmıyordu ne yazık ki. Öğrencilerden birinin kıvrık Dietmar'ı dördüncü kattan aşağı atacağından mı korkmuşlardı acaba?

“Geçen sefer oda biraz serindi,” dedi Caberg, oğluyla birlikte kapıda durmuş, beni inceliyordu. “Burada üşüttün sen, öyle değil mi?”

Sadece başımı sallayabildim. Odaya gireli beş dakika olduğu halde boğazım kurumuştu. “Pencereyi açabilir miyiz?” diye fısıldadım.

Bayan Caberg üzgün bir ifadeyle başını salladı. “Küçük yeğenim dün bizi ziyarete geldi. Dört yaşında, çok yaramaz bir çocuk. Bütün pencerelerin ispanyoletlerini çıkarmak zorunda kaldık, çünkü tek istediği pencere kenarlarında oturmaktı, hem de dış kısmında!” Hâlâ şaşkın şaşkın başını sallıyordu. “Çocuklar ilginç yaratıklar. Böyle şeyler nereden akıllarına gelir, bilmem. Sonra da bize kızgınlığından, çıkardığımız pencere kollarını bir yerlere sakladı, bulamıyoruz ne yazık ki!”

‘Belki de siz ya da sizin şu komik Dietmar’ınız olaya pedagojik açıdan yaklaşıydınız, ben de şu anda bir fırında oturuyor olmazdım,’ diye düşündüm. Ayrıca terleyen tek kişi bendim sanırım. Üzerimdeki kalın kazakla terlerdim tabii, buna şaşırmak gerekirdi. Babette bu kazağı soğuğuyla ünlü olan, hatta bu yüzden kurtların yaşadığı söylenen Bayer Ormanları’na kayak yapmaya giderken almıştı. Alnımda boncuk boncuk ter damlacıklarının biriktiğini hissediyordum. Aslında tek yapmam gereken, kazağı üzerimden çıkarıp atmaktı, ama birden içimde sadece incecik bir fanilanın olduğu geldi aklıma. Dietmar düşer bayılırdı herhalde, Caberg de bön bön bakardı!

Bu ders de aynen bir önceki gibiydi, tamamen boşuna geçti,

para sokağa atılıyordu yani. Zavallı annemle babam, o parayı bir şeyler öğreneceğime inanarak ödüyorlardı. Ama ben Dietmar'ın alçak sesle anlattıklarının ancak yarısını anlayabiliyordum.

“Anladın mı?” diye sordu belki beşinci kez. Ben de en az beşinci kez tek kelime etmeden başımı salladım.

Caberg, kendi yaptığı Noel kurabiyeleriyle dolu tabağı masanın üzerine koyarak, “Henriette,” dedi, “şu tarçınlıları dene. Onları Dietmar yaptı.”

Bütün dikkatiyle beni inceliyordu. Saç diplerimden süzülen ter damlacıklarını mı fark etmişti yoksa?

“Sana içecek bir şeyler getireyim,” dedi.

“Kaloriferi kapatabilir misiniz lütfen?” Yine sesimi iyice kısık çıkması için zorlamıştım. Başım dönüyor, Dietmar'ın tarçınlı kurabiyelerini düşünmek ise midemi bulandırıyor. Bu fırın gibi odada uzun süre kalamayacaktım.

Bayan Caberg, radyatörü elleyerek, “Ilık zaten,” diye karşılık verdi.

Kısa bir süre durduktan sonra, “Gel bir bakalım,” dedi elini alnıma koyarak. “Eyvah, sanırım ateşin var.” Gözlerini kocaman kocaman açmıştı. “Dilerim grip virüsü değildir. Dietmar, hemen vitamin tableti al ve oturma odasına git. Sana bulaşmasını istemiyorum.”

Dietmar aceleyle yerinden fırladı, eliyle ağzını ve burnunu kapatmıştı; annesinin emrettiği gibi vitamin tabletlerini almaya koşuyordu herhalde.

Bayan Caberg, bana ait eşyaları çoktan toplamıştı. Bir yandan da bu dersi hiç hesaplamayacağını ya da en azından yarım ücret alacağını söylüyordu. Dietmar'ın tarçınlı kurabiyelerinden küçük bir paket hazırlarken, beni arabasıyla evime kadar bırak-

mayı teklif etti. ‘Ne büyük incelik,’ diye düşündüm önce, sonra Bayan Caberg’in virüs bulaştırıcı olduğum için benden bir an önce kurtulmak isteyebileceği geldi aklıma. Ama umurumda bile değildi. Ben de oradan bir an önce kurtulup eve gitmek istiyordum nasıl olsa.

Dietmar oturma odasından seslenerek, matematik kitabında otuz sekizden altmış dörde kadar olan sayfaları tekrarlamam gerektiğini söylüyordu.

“Evet,” dedi Caberg merdivenlerden inerken, “Noel tatili sırasında çalış biraz.”

Kendimi birden daha kötü hissetmeye başlamıştım. Güçlüklerle merdiven kenarına tutundum, her şey dönüyordu.

“Bembeyaz oldun,” dedi Caberg kolumdan tutarak. O an için merdivene oturup gözlerimi kapatmak geldi içimden.

Biri aşağıdan kapıyı çalıyordu. Caberg şaşkınlıkla saatine baktı, “Daha üçü beş geçiyor,” dedi kendi kendine. Bu arada Dietmar otomatiğe basmış olmalıydı, çünkü gelen kişi merdivenleri çıkıyordu.

Uzaklardan birinin, “Tom, erkencisin, senin dersin dörde çeyrek kala,” dediğini duydum. Bayan Caberg’in sesiydi bu.

Merdivenin kenarına daha da sıkı tutundum. Tom? Tabii ki Tom! Tom Caberg değil, Tom bilmemne, Dietmar’a derse gelen öğrencilerden biri. Bunu niye daha önce düşünmemiştim ki? Hayat ne kadar güzel, yaşamak ne harika bir duyguydu!

Tom, tam önümde durmuş, gözlerimin içine bakıyordu. “Selam,” dedi gülümseyerek.

Dietmar yukarıdan sesleniyor, Tom’a hemen gelebileceğini, böylece dersi daha erken bitirebileceklerini söylüyordu.

“Henriette, çok mu kötüsün?” dedi Caberg endişeli bir tavırla.

Bense merdivende oturmuş, sırtıyordum. Hayat tesadüflerle doluydu! Az önce Tom'u görmüştüm, buna bir türlü inanamıyordum. Bu onu üçüncü görüşümdü ve hâlâ aynı fikirdeydim, çok şekerdi. Yoksa serap mı görmüştüm ya da rüya mıydı bu? Ateşin etkisiyle insan hayal görebiliyordu bazen.

“Şu giden...” diye ağzımı açtığımda, “Tom,” diye kesti sözü mü Caberg. “Evet, Tom bugün neden bu kadar erken geldi bilmiyorum.” Başını sallayarak ayağa kalkmama yardım etti. Beni arabasına yerleştirdi, yolda giderken hâlâ şaşkıındı. Eve geldiğimizde, “Henriette'nin durumu çok ciddi sanırım,” dedi şaşkın ve korkmuş bir halde kapıda duran anneme. “Buraya gelene kadar yol boyunca şarkı söyledi durdu.”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Hayat yaşamaya değ erdi. Dış arıda lapa lapa kar yağıyordu, gökyüzü gri bulutlarla kaplıydı ve ben 40 derece ateşle yatıyordum. Ama mutluydum. Kahvaltım yatağıma gelmişti, günlerden pazar olmadığı halde yumurta da vardı üstelik. Kakaoyu döktüğüm halde kimse söylenmemişti. Babam bana büfeden bir spor gazetesi almış, telefonu yatağımın yanına getirmişti. “Kötü olursan, ara bizi,” demişti. “Anette on ikiye doğru gelecek, o seninle ilgilenir.”

Hiç kimsenin benimle ilgilenmesini istemiyordum ki. Tek arzum yalnız kalmak ve merdivendeki o karşılaşmamızı düşünmekti. Tom’un o gün erken gelmesi çok büyük tesadüftü, kader bile denebilirdi belki de... Hasta olup dersi bırakmasaydım, Tom oturma odasında bekleyecekti ve hiçbir zaman karşılaşamayacaktık. Ama bu kez şansım iyi gitmişti, olaylar benim lehime gelişmişti. Tom bütün içtenliğiyle gülümsemişti bana. Bir akşam süpermarketin kasasında göz göze geldiğimizi hatırlamış mıydı acaba? En ufak bir şüpheye yer yoktu: Ona âşık olmuştum, hem de deliler gibi. Ve şimdi de birdenbire onu tanımak için gerçek bir fırsat çıkmıştı karşıma.

“Henriette Schneider,” dedim kendi kendime. “Yedek kaleci olarak neler başardın, Tom’u da yakalamaman için hiçbir sebep yok!” Bir yandan da gülüyordum.

Tanja’nın doğum günü partisine kadar bir şeyler olmak zorundaydı. Tatilin gelmesi, derslere ara vermemiz ne aptalcaydı!

Bir sonraki derse tam yirmi gün vardı. Bu kadar süre sabretmek zorundaydım. Dietmar’dan bütün önemli ve gerekli bilgileri öğrenecektim, bunda kararlıyım.

Noel’e sadece üç gün kalmıştı. Bense hâlâ yataktaydım ve kimseye doğru dürüst hediye hazırlayamamıştım. Yarısı boş olan parfüm şişesini suyla doldurup anneme verebilirdim örneğin, ama böyle bir şeye cesaret edemezdim. Belki Tanja parlak bir fikir verebilirdi! Öğlen vakti saat ikiye doğru ona telefon ettim. Sesi uyuklu gibiydi.

“Bugün iğrençti,” diye mırıldandı, “Noel kutlaması, müdürün konuşması, bir sürü saçmalık... Bilirsin işte... Noel lafını duymak bile istemiyorum artık. Şu ara hastalandığın için sevinmelisin. Kış uykusuna mı yatsam ne yapsam, düşünmedim değil yani...” Kıkırdıyordu. “Dün gece saat yarıma kadar Ronald’ın başrolünü oynadığı bir film izledim. Hep söylüyorum ya sana, bu tip gerçekten bir alem.” Bunları anlatırken sesi biraz daha canlanmıştı.

“Pekâlâ,” dedim. “Güzel. Noel için ne hediye vereceksin?”

“Sana mı?” dedi Tanja afallamış bir halde.

“Hayır,” dedim sinirlenerek, “tabii ki ailene.”

Tanja’dan hediye filan istediğim yoktu, çünkü karşılık olarak benim de ona bir şey almam gerekecekti. Ben daha annem, babam ve kız kardeşlerim için, kutsal gecede Noel ağacının altına ne koyacağımı bilmiyordum. Bir de Tanja’yı düşünemezdim doğrusu.

“Çok ufak şeylerde anlaştık,” dedi Tanja, “bütün bu gürültü patırtıdan uzak kalmaya karar verdik. Annem bana metalik gümüş renkte bir anorak alıyor, babam da yeni bir walkman için para verecek. Babamın yeni kız arkadaşı çok çarpıcı bir pantolon almış, erkek kardeşim ise bir konser bileti...”

Sözünü kestim. “Hayır,” dedim, “benim bilmek istediğim senin vereceğin hediyeler. Belki bana fikir verirsin.”

“Bir dergi getirmemi ister misin?” diyerek güldü Tanja. “Beş marktan beş yüz marka kadar bin çeşit hediye seçeneği. Mutlaka bir şey bulursun. Okuyayım istersen. Micky Mouse şeklinde duş jeline ne dersin, kız kardeşin için. Buna benzer bir şeyi erkek kardeşim için sipariş verdim, diş fırçası ve kabı, Ferrari şeklinde. Simon’ın çok seveceğinden eminim. Ya da annen için beyaz, fırfırlı bir önlük? Harika görünüyor, üstelik sadece 29,95. Henri, orada mısın, hiçbir şey söylemiyorsun.”

Bu hediye önerilerine daha fazla dayanamayacağım hissine kapıldım birden. Tanja’ya teşekkür edip, kendimi daha iyi hissederek hissetmez tekrar arayacağıma söz vererek telefonu kapattım.

Noel akşamının ne kadar hareketli geçeceğini tahmin edebiliyordum aslında. Gerçi biz de küçük şeyler alma konusunda anlaşmıştık, ama yine aynı şey olacaktı. Kız kardeşlerim bana yine pahalı hediyeler vereceklerdi, ben ise hiçbir şey almamış olacaktım. Sonra da hepsi sözleşmiş gibi, “Önemli değil Henriette, sen en küçüğümüzsün, bir şey hediye etmek zorunda değilsin ki...” diyeceklerdi. Korkunç bir durum. Biraz düşünüp bir şeyler bulmak zorundaydım.

Harçlığımdan ne kadar para biriktirdiğimi unutmuştum, zorlanarak da olsa bir yirmi üç mark çıkarabilirdim ancak. Bu paradan anneme, babama, Babette, Anette ve de belki Robert’e hediye almaya kalktığımda, kişi başına sadece beş mark düşü-

yordu. En iyisi hiç almamaktı. Beş yıl önce anneme ve babama kendi yaptığım resimlerden hediye ederdim, onlar da mutlu olurlardı. Çam ağacı parçacıklarından Noel babalar yapıp kâğıdın üzerine yapıştırır ve aynı resimleri tekrar tekrar hediye ederdim. Hiçbiri de farkına varmazdı, ya da açık etmezlerdi. Aynı resmi büyükannemle büyükbabama, onlar seyahate çıktığında teyzeme, en son olarak da 28 Aralık'ta, doğum gününde Anette'ye hediye etmiştim.

Tamam, işte! İyi bir fikirdi! Üst üste iki kalın kazak geçirip, bodruma indim. Yarım saatlik bir araştırmadan sonra bulmuştum. Annem –karışıklıktan olacak– ilkokul 4. sınıfta onun için yaptığım, üzerine tomurcuk gül baskıları uyguladığım atkıyı saklamıştı. Bu kıymetli parçayı yıllar önce Anneler Günü'nde anneme hediye etmiş olduğumu kimse hatırlamazdı herhalde. Hatırlayan çıksa bile, en azından kutsal gecede bunun lafını etmeye cesarete edemezdi. En azından ben öyle umuyordum. Atkıyı büyük bir itina ile lacivert bir kâğıda sardım, üzerine altın rengi kalemle “Annem için –Henriette'den” yazdım. Mutluydum, hem de çok mutluydum. Buna geri dönüşüm denirdi.

Ne yazık ki aklıma babam için uygun bir şey gelmiyordu. Ona hep şekerleme, çikolata türü yiyecek bir şeyler hediye ettiğim için, bunları saklayamamıştım doğal olarak.

Hediye çeki! Ona güzel bir hediye çeki hazırlayabilirdim. ‘Umarım çeki tahsil etmeyi unutmur,’ diye düşünerek bir parça kâğıt üzerine “3 x yatağa kahvaltı, 3 x ayakkabı temizleme, 3 x araba yıkama” yazdım. Bu yeterliydi sanırım, küçük hediyeler konusunda anlaşmıştık zaten. Geriye sevgili kız kardeşlerim kalmıştı. Onlara bu tür hediye çekleri veremeyeceğimi biliyordum.

Kutsal gecedен bir gün önce çözümünü buldum. İkisine de bi-

rer telefon kartı satın alıp gösterişli paketler yaptım. Paketlerin üzerine de domuz şeklinde birer badem ezmesi yapıştırdım. Kız kardeşlerimin ne düşünecekleri umurumda bile değildi. Ben, hediyelerimi tamamlamıştım, Noel akşamı için heyecanlanmaktan başka bir işim kalmamıştı.

Tatil günleri olaysız ve sıradan geçiyordu, Anette ile Robert'in kutsal gecede Noel ağacının altında nişanlanmaktan söz etmelerini hesaba katmazsak tabii ki. Noel tatilinin ikinci günü ise Anette bir daha kesinlikle geri dönmeyeceğini vurgulayarak Robert'den ayrıldığını ilân etmişti. Sonra da bütün pılsısını pırtısını eve getirmiş, kendi odası yetmiyormuş gibi bir de oturma odasının bir bölümüne el koymuştu. Yanlışlıkla duş jeli ni kullandığımda ise, bütün bir öğleden sonra söylenmişti. Daha sonra da, belki yirmi beşinci kez, annemin aldığı moher kazağı ondan izinsiz alıp giydiğimi, bir de üzerine iğrenç bir parfüm sıkığımı söyleyip, ortalıkta terör havası estirmişti. Onun bu olumsuz, ters tavırlarından bütün aile etkilenmişti. Herkesin keyfi kaçmıştı, ama ben yine de her şeye rağmen sürekli Tom'u düşünerek evde bir bayram havası yaratmaya çalışıyordum. Bu durum Anette'nin sinirine dokunmuş olmalıydı ki, yeni yılda tekrar Robert'in evine taşındı.

Evdeki bu karışıklık arasında, hediyeler dağıtılırken, annemin güllü atkısı çok fazla dikkat çekmedi. Annemin hafızasının zayıflamış olmasını umuyordum. Biraz rahatsız olmuş gibiydi gerçi, ama yine de "Çok güzel Henriette," dedi paketi açarken. "Kendin yaptın, öyle değil mi?"

Anette, "Bana hiç yabancı gelmiyor," gibisinden bir şeyler mırıldandı. Ama ben tam o sırada büyükannemle büyükbabamdan gelen paketi açtım ve bir anda herkes sustu.

"Yaşlılık belki de," dedi babam, elimdekini gördüğünde.

“Büyükannen yaklaşık seksen yaşında artık, ne ördüğünün farkında değildir.”

“Ya da diğeri benim için veya Anette içindir,” diye atlayıp, elimdeki atkılarından birini almak istedi Babette.

Babette’nin gözlerinin içine bakarak, “Senin paketin arkada, Anette de hediyesini açtı bile,” dedim, bütün sinirimle. Rengârenk örülmüş her iki atkıyı da –biri benim, diğeri Tom’undu– sonuna kadar korumaya kararlıydım.

“Ya da büyükannen diğeri bir komşu çocuğu için örmüş ve yanlışlıkla paketlemiştir,” diye fikir yürüttü annem.

“Ama burada kocaman harflerle –Henri için– yazıyor,” dedim, bir taraftan da paket kâğıdını düzeltiyordum. “Sanırım büyükannem ne kadar çok atkı ve eldiven kaybettiğimi biliyor, o yüzden de baştan bir tane de yedek örmüş.”

Annemle babam başlarını salladılar. Bu onlara da mantıklı gelmişti anlaşılan. İki atkıyı da garantiye alarak, ertesi gün büyükanneme telefon edip teşekkür etmeye ve “İki atkı, ikisi de aynı olsun,” şeklindeki garip isteğimden kimseye söz etmemesini rica etmeye karar verdim. Hediyelerimizi açmaya devam ettik...

Tatilin son günlerine doğru, uzun bir aradan sonra tekrar Tanja’ya uğradım. Gerçi o defalarca vaktimin olup olmadığını sormuştu. Birkaç kere kaçamak cevaplar vermiştim, o da büyük olasılıkla Tom’la birlikte olacağımı düşünmüştü. Okul başlamadan önceki cuma günü vakit bulabilmiştim işte!

“Ee?” dedi mağrur bir tavırla, saat iki buçuğa doğru donmuş bir halde içeri girdiğimde. “Dikkatini çeken bir şey yok mu?”

“Evet, çok soğuk,” diyebildim sadece.

Tanja, beni pencere kenarına doğru çekerek, “Bende demek istedim,” dedi, “bende dikkatini çeken hiçbir şey yok mu?”

Evet, Tanja'da bir değişiklik vardı. Sağ burun kanadında minik bir pırlanta taş parlıyordu.

“Nasıl buldun?”

Beğendiğimi belirten bir ifadeyle başımı salladım.

“Acımıyor mu?”

Tanja, yüzünü buruşturarak, “Büyükanнем gibi konuşuyorsun,” dedi. “Hayır, tabii ki acımıyor, en azından çok acımıyor. Şimdi de şuna bak, babam hediye etti.” Dolaptan, altın ve gümüş rengi karışımı bir çanta çıkardı. “Ve esas büyük haberim. Ronald Reimann'ın imzalı resmi, hem de benim adıma!” Başucundaki altın rengi çerçeveli resmi alıp burnuma soktu. Üç günlük sakallı, sarışın adamın fotoğrafının üzerinde kocaman harflerle çapraz olarak “Ronald Reimann'dan Tanja'ya” yazıyordu.

“Nasıl mutluyum bilemezsin.” Resmi göğsüne bastırıp gülmüsedı. “Şimdi sen anlat bakalım, Tom'dan ve kendinden bahset biraz.”

“Çok fazla anlatacak bir şey yok,” dedim, kendimi son derece rahatsız hissediyordum. “Şu aralar pek yeni bir şey yok aslında. Ronald Reimann'ın fotoğrafını nasıl aldın, söylesene!”

Tanja çerçeveyi büyük bir özenle aldığı yere koydu, gözlüğünü düzeltti, esrarengiz bakışlarla gözlerimin içine bakarak, “Belki inanmayacaksın ama,” dedi, “Ronald'ın burada, bu şehirde olduğunu rüyamda gördüm. Çok etkilenmişim, sonunda annee anlattım. O böyle şeylerle, yıldızlarla, astrolojiyle filan çok ilgili biliyorsun. Yani anlayacağın, anneme rüyamı anlattım. Sonra ne oldu dersin? Annem boş boş bakarak, ‘Evet,’ dedi, ‘doğru. Ronald Reimann üç gündür Altın Melek'te kalıyor.’ Düşünebiliyor musun, Ronald'ı tam iki kez yakından görmüş. Henri, annemin orada çalıştığına ilk kez bu kadar seviniyorum biliyor musun? Hemen o akşam fotoğrafını getirdi. Aslında ben

kendim konuşmak isterdim, ama annem razı olmadı, olsun yine de fotoğraf benim adıma imzalanmış ya...”

Tanja, Tom konusunu tamamen unutmuş görünüyordu. Günün geri kalan bölümünde, gelecek yaz tatilinde bir Berlin seyahatinin mümkün olup olamayacağını konuştuk durduk. Çünkü Tanja bu arada Ronald’ın Berlin’deki adresini de edinmişti.

“Belki erkek kardeşimle gidebiliriz,” dedi Tanja, “o zaman yol parası ödememiş oluruz, orada da bir öğrenci yurdunda kalırız. Sizinkilere hemen sorar mısınız?”

Tom’la ilgili uydurduklarım yüzünden içimde büyük bir suçluluk duygusu vardı. Bu yüzden, hemen o hafta sonu, yaz tatilinde Tanja ile Berlin’e gitme konusunu bizimkilerle konuşacağım söz verdim.

“Sen gerçek bir arkadaşsın,” dedi Tanja, “bu yaptığını hiç unutmayacağım. Ayrıca Tom ile ilgili yardıma ihtiyacın olursa, her zaman beni hesaba katabilirsin.”

‘Tabii ki yardıma ihtiyacım var,’ diye geçirdim içimden. Akşam evde televizyonun karşısına oturmuş, “Heidhofer Sokağı 4. Kat” dizisinin otuz ikinci bölümünü izliyordum. Merdivendeki karşılaşmadan sonra bütün olumlu düşüncelerim ve iyi niyetim yok olup gitmişti. Tom ile tesadüfen karşılaşmak, öyle hayallerimdeki kadar basit değildi. Aklımdan çeşit çeşit düşünceler geçiyordu. Belki de bu Dietmar’daki son dersiydi. Tom dersler artık bittiği için çok mutluydu, bu yüzden de erken gelmişti.

Dietmar’a biraz yılışıp, diğer öğrencileri hakkında bilgi edinebilmek için bir şansım vardı hâlâ. Luisen Caddesi’ndeki bir sonraki randevum dört gün sonraydı.

Bütün bu düşünceleri kafamdan atıp, televizyonda Ronald Reimann’a konsantre olmaya çalıştım. O sırada 4. kattan aşağı

atlamak isteyen genç bir kadını kurtarmak için uğraşıyordu. Dizinin gerilim müziği başladığında, telefonun sesiyle irkildim.

Arayan Tanja idi. Tabii ki ilk sorusu Ronald'ı izleyip izlemediğim oldu. Bu kez iç rahatlığıyla evet diyebildim.

“Berlin işi tamamdır,” dedi telaşla, “ama annem iki kişi gitmemizin daha iyi olacağını söylüyor, Berlin çok büyük bir şehir ne de olsa...”

“Ben daha sormadım,” dedim, sesimi hafifçe yükselterek. “Bizimkiler birazdan gelir, o zaman sorarım.”

“Ne soracaksın bakalım?” dedi babam, içeri girdiğini duymamıştım. Kalın kışlık paltosunu portmantoya asıyordu. Bazen çok ağır işiten kulaklarından bazen de hiçbir şey kaçmıyordu.

“Küçük hanımın yine bazı istekleri mi var acaba?” diye sordu gülümseyerek.

Annem ise, babama çok şey söyleyen bir bakış fırlattı. Bunun anlamı, ‘Onu rahat bırak! Tekrar eski normal haline döndüğü ve Noel öncesi yaptığı gibi günlerce ağlamadığı için sevinmelisin!’ idi.

“Kapatmak zorundayım,” dedim Tanja’ya, “az sonra akşam yemeği yiyeceğiz.”

Tam masaya oturmuştum ki telefon tekrar çaldı.

“Henri, sen bak,” dedi babam banyodan seslenerek. “Nasıl olsa sanadır.”

“Evet,” diyordu Tanja, “ne oldu?”

“Bizde işler bu kadar çabuk halledilmez,” dedim fısıldayarak. “Ben seni ararım, bugün ya da yarın, bilemiyorum.”

“Bekle bir dakika, kapatma hemen!” diye bağıırıyordu Tanja öbür taraftan. “Belki ağabeyim de birkaç gün Berlin’de kalır. En azından yanımızda bir yetişkin olur. Simon on dokuz yaşında. Sizinkilere söyle bunu, belki o zaman biraz rahatlarlar.”

Annemle babamın Simon'un varlığıyla ikna olacaklarından şüpheliydim, ama bunu Tanja'ya söylemedim tabii ki. Kendi kendime mırıldanarak, "Tamam," dedim, "hallederim, sonra görüşürüz." Telefonu kapatıp masaya geçtiğimde, "Şu senin canciğer arkadaşın Tanja mıydı yine?" diye sordu babam meraklı bir ifadeyle.

Çatalıma bir salatalık turşusu takıp başımı salladım.

"Söylesene," dedi annem, "futbol takımından aramıyorlar mı?" Şaşırmış bir ifadeyle devam etti. "Kışın antrenmanlara devam etmiyor musun yoksa?"

'Yetişkinleri anlamak ne zor iş' diye düşündüm. Üç yıldır şu futbol antrenmanları yüzünden sürekli evde huzursuzluk olurdu. "Futbol kızlar için çok sert bir spor," diye söylenirlerdi, ama bütün çabaları boşunaydı. Haftada iki kere futbol antrenmanım vardı. Ta ki matematik derslerim başlayana dek. Şimdi de neden antrenmanlara gitmediğimi açıklamamı bekliyorlardı, yetişkinleri anlayabilmek gerçekten çok zordu.

"Takımımızın şu sıralar yükselme şansı pek yok, son üç ayda çok sakatlık oldu." Bir taraftan da annemin gözlerinin içine bakıyordum. "Bir takımı ayakta tutabilmek için kaç antrenman gerekli," dedim, "haber yok senin. Matematik derslerine son verip, onun yerine dört kere antrenmana..."

"Aman aman," diye sözümü kesti annem, ellerini kaldırarak, "o kadar da değil. Sonra da sene sonunda sınıfını geçemezdin, hem de sırf futbol yüzünden."

"Gördünüz mü işte," dedim sırtarak, "ara sıra antrenmanları iptal edip okul için bir şeyler yapmak çok daha akıllıca, öyle değil mi?"

Futboldan dolayı kalınlaşmış olan baldırlarımı çirkin bulduğumu söyleyemedim bizimkilere. Biraz daha az antrenman ya-

parsam, sorun kendiliğinden çözülür diye düşünmüştüm ve son iki antrenmana gitmemiştim.

“Tanja ne istiyordu?” diye sordu babam yine.

Ekmeğimin üzerine iki kalın dilim peynir ve bir salatalık yerleştirip ısırdım. Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı.

Belki de şu Berlin’e gitme fikri o kadar da kötü değildi. Gerçi bütün gün Ronald Reimann’ın evinin önünde durup, onun ortaya çıkmasını beklemek için en ufak bir istek yoktu içimde. Bir taraftan da ‘Belki,’ diyordum, ‘belki Tom da gelir.’ Yine de her ihtimale karşı, bizimkileri kızdırmamak gerekirdi. Tanja’nın Berlin planlarını anlatıp, onları hemen sinirlendirmesem iyi olacaktı. Önce bir yutkundum, fincanımda kalan çayı bir dikişte bitirerek, “Şey,” dedim, “Tanja yaz tatilinde Berlin’e gidiyor. Ya yalnız ya da erkek kardeşiyle. Daha belli değil ama.” Çenemi tutamamıştım, sözler kendiliğinden ağzımdan dökülüvermişti.

Annemle babam birbirlerine baktılar. Sonra babam, “Öyle mi?” dedi, bariz biçimde derin bir nefes alarak. “Peki bunları bize neden anlatıyorsun?”

Afallamıştım. Deminden beri sorularıyla beni bunaltan sanki onlar değildi!

Yine telefon çalıyordu. Hemen ayağa fırladım.

“Arkadaşın Tanja ile tatilde Berlin’e gidip gidemeyeceğini mi soracaktın yoksa?” dedi annem gözlerini açarak.

“Merak etmeyin,” diye seslendim koridordan. “Telefonun ahizesini kaldırırken de, “Sizinle Avusturya’ya da gelirim,” diye ekledim.

Karşımdaki söylediklerimi duymuştu tabii ki. “İzin vermiyorlar deme sakın!” diye avazı çıktığı kadar bağırان Tanja’nın sesi kulağımı tırmalıyordu. “Henri, annem yine aynı şeyi söyledi. Ancak sen de gelirsen bana izin verecek!”

“Bekle biraz! Onları sinirlendirmek istemiyorum. Yaz tatili-ne kadar çok vaktimiz var, kim bilir o zamana kadar neler olur neler biter,” diye fısıldadım. Söylediğim cümleyi ben de beğen-miştim, etkisini de göstermişti. Tanja sakinleşmiş gibiydi.

“Ah, bir şey daha,” diye devam ettim, “lütfen bu akşam bir daha arama, yoksa babam kriz geçirecek.”

“İyi ya,” dedi Tanja, “tamam, pazartesi günü okulda konuşu-ruz. Çok zorda kalırsak, annem konuşur sizinkilerle.”

Noel tatilinden sonraki ilk okul günü boş geçti. Hemen he-men bütün öğretmenler sözleşmiş gibi aynı şeyi tekrarladılar. Yeni yıla giriş, işlenmiş bütün ders konularının ziyan olmasına sebep olmuştu. İlginç olan sadece büyük teneffüste okulun bah-çesinde geçen konuşmalardı. Evelyn, aradığı nişan yüzüğü mo-delini anlatıyordu.

“Eee,” dedi Tanja, “buldun mu bari?”

Evelyn yüzünü buruşturarak, “İnanamazsın,” dedi, “ne zor-muş. Normal, sıradan bir nişan yüzüğü almak istemeyince ara-dığını bulmak çok zor!”

Tanja kolumdan tutup çekti beni. “Gönüllü olarak Evelyn’le nişanlanmak isteyen tipi görmek isterim doğrusu,” dedi alaycı bir tavırla gülerek. “Aptal aptal şu nişanlısını anlatıp duruyor. Ama seninle ve Tom’la ilgili hiçbir şey duyduğum yok. Bu çok komik biliyor musun, oysa biz seninle yakın arkadaşız.” Bezgin bir ifadeyle yüzüme bakarak, “Yoksa benden sakladığın bir şey-ler mi var?” diye ekledi.

“Hayır, tabii ki yok!” dedim, bir yandan da düşünüyordum. Tanja’yı bu hassas konudan uzaklaştırmalıydım mutlaka. Ber-lin! Tamam, bu konunun üzerine atlayacağı kesindi. “Berlin işi-ni nasıl atlattın, söylesene?” diye sordum birden.

Ama becerememiştim. Konu değişimi çok ani olmuş, Tanja yutmamıştı. Suratı asıldı birden. “Tom’dan bahsetmeye başladığımda hemen kaçıyorsun,” dedi. “Daha hangi okulda olduğunu bile bilmiyorum.”

‘Sevgili Tanja, bunu ben de bilmek isterim,’ diye dışındım. mitsiz bir halde mazeret arıyordum. “Anlatacak ne var ki?” dedim umursamaz bir tavır takınmaya çalışarak. “Sürekli telefonlaşıyoruz, Tom’un bu aralar fazla vakti yok.”

“Neden?” Tanja’yı tatmin etmek pek de kolay değildi.

Yine uydurmaya başlamıştım ne yazık ki! Tom’un neden vakti yoktu? Birdenbire bakışlarım duvardaki “Gençlik müzik yapıyor” ilanına kaydı. Tamam işte, neden vakti olmadığını bulmuştum.

“Sana bir sır vereceğim,” diye fısıldadım, Tanja’yı bir parça kendime çekerek. “Tom sadece mkemmek bir matematikçi değil,” dedim, “aynı zamanda çok da güzel keman çalıyor. Pek yakında bir yarışmaya katılacak. Bu yüzden de bana çok fazla vakit ayıramıyor.”

Olmuştu işte, Tanja’nın bakışları bile değişmişti. “Konser verecek mi peki?” dedi sayęı duyar bir ifadeyle.

“Bilmiyorum,” dedim alnımı karıştırarak, “olabilir belki. Ama Tanja, bu kesinlikle bir devlet sırrı. Caberg hiç kimsenin öğrenmesini istemiyor. Ağzını çok sıkı tut, tamam mı?”

Tanja elimi tutup üç kez kuvvetlice salladı ve hiç kimseye tek kelime bile etmeyeceğine söz verdi. Biraz dışındıktan sonra, “Aslında,” diye devam etti, “Caberg, Tom’la gurur duymalı, yani çok da kötü değil, dışnsene bizim sınıf bilse, eğer...”

“Sakin bunu yapma,” diye çıkıştım, “büyük sorunlar çıkar.”

O an tırnaklarımı yediğimi fark ettim. Yalanlar peş peşe birbirini doğuruyordu, nn alamıyordu insan.

“Evet, çünkü?” dedi Tanja meraklı bir tavırla. Onu başımdan savamayacağım kesindi artık. Yardım arar gibi etrafıma bakındım.

Tam o sırada teneffüs nöbetçisi olan Bayan Caberg beni fark etti; el sallayarak bize doğru yaklaştı. Normalde böyle bir durumda onu görmezlikten gelirdim, ama bu kez can havliyle ben de ona yönelmiştim.

“Nasıl,” dedi, “tatilin güzel geçti mi? Bir şeyler çalışabildin mi?”

“Evet,” dedim, “hiç olmazsa tatilim güzeldi.”

“İyi, sevindim. Ben de Dietmar’a program haricinde bugün gelip gelemeyeceğini soracaktım. Yarın dış doktorunda randevusu var da...”

Jet hızıyla düşünüp başımı salladım. “Tabii,” dedim, “olur tabii, sorun yok.” Tom’la ilgili ne varsa, ne kadar erken öğrenirsem, o kadar iyiydi benim için.

Ama ne yazık ki Dietmar, gizlilik yemini etmişti sanki. İlk başta son derece temkinli yılmışım, onun dersleri sayesinde matematiği yeniden seveceğimi söyledim. Sonra da bütün riya-kârlılığım la kaçınıcı sınıflara ders verdiğini sordum. Ama salak Dietmar sorumu duymamıştı ne yazık ki. “Bu yaşta ders vermeni çok hoş buluyorum doğrusu,” dedim bir süre sonra. “Kaç yaşındasın sahi?”

Bu soruya da sadece tek bir rakam söyleyerek yanıt verecekti, kesinlikle emindim, öyle de yaptı zaten. “On altı,” dedi aceleyle, “on altı yaşındayım.”

‘O zaman Tom da daha büyük değildir herhalde,’ diye düşündüm. Belki de doğrudan sormalıyım: “Şu Tom’un soyadını söyleyebilir misin bana, bir de nerede oturduğunu? Kız arkada-

şının olup olmadığını? Kızlarda futbolcu baldırlarının onu rahatsız edip etmediğini?” Tabii ki hiçbirini sormadım; uslu uslu Dietmar’ın önüme uzattığı kâğıttaki problemleri çözüyordum.

Dersin sonlarına doğru kapı çaldı. Tom olabilir miydi? Heyecandan sapsarı kesildiğimi hissettim bir an. Tabii ki, gelen sadece Tom olabilirdi. Caberg, teneffüste salı günkü dersleri iptal edeceklerini söylememiş miydi? Oturduğum sandalyede ileri-geri, sağa-sola kayıp duruyordum.

Dietmar “Neyin var?” dedi alnını karıştırarak. “Kalkmak zorunda mısın?”

“Kapı çaldı,” dedim kısık bir sesle. Tanrım, heyecandan ölmek üzereydim.

“Ne yapalım çaldıysa? Sekizinci problemi çok daha basit bir yoldan çözebilirsin, bak, eğer...”

Bu arada zil üçüncü kez çalıyordu.

“Anne!” diye seslendi Dietmar. “Lütfen kapıya bakar mısın?”

Bayan Caberg’in, “Bakamam, banyodayım şu an,” diyen buğulu sesini duyduk. “Lütfen sen bakıver!”

Ben ayağa fırlayıp otomatikçe bassaydım, ne iyi olurdu! Zor tutuyordum kendimi.

Dietmar yavaşça yerinden kalktı, ayaklarını sürüyerek kapıya doğru yürüdü. “Sen devam edebilirsin,” dedi bana dönerek, “daha sekiz dakikamız var.”

Oysa benim hesap yapmaktan çok daha önemli işlerim vardı. Dietmar diyafona uzandığında, bayılacak gibiydim, nefesimi tuttum.

“Baca temizleyicisiymiş!” diye seslendi annesine.

Baca temizleyicisi! Oturduğum sandalyede çöktüğümü fark ettim. Bütün heyecanım boşunaydı demek ki. Baca temizleyici-

leri çok büyük mutluluk getirirlerdi sözüm ona, öyle denirdi. Dietmar odaya gelinceye kadar bu fırsatı iyi değerlendirmeli, şansımı iyi kullanmalıydım.

Hızlı bir el hareketiyle defterini kaptığım gibi sayfaları karıştırmaya başladım. Matematik kitabımdaki bütün problemler, altlarında çözümleriyle birlikte son derece düzenli bir biçimde sıralanmıştı. ‘Öğretmenin elkitabı,’ diye düşünüp sırtıtmaya başladım kendi kendime. Birinci sayfada büyük matbaa harfleriyle: HENRIETTE S, TAKVİYE DERS, 8. SINIF yazılıydı. “Henriette S.,” kulağa çok gülünç geliyordu doğrusu. Hayal kırıklığına uğramış bir halde defteri yerine koydum, o sırada arasından küçük, sarı bir kâğıt parçası düştü. Bu, Dietmar’ın ders planı idi. Salı, iki buçuk –Henriette S. İyi, bunu ben de biliyordum. Ama sonrası ilginçti: Dörde çeyrek kala, Tom D. Perşembe yine aynı program. Bu ders planının geçersiz olduğuna dair hiçbir işaret de yoktu.

Tamamdı o halde! Perşembe olacaktı bu iş! Bu kez emindim.

Bütün dikkatimle kâğıdı tekrar yerine soktum ve önümdeki problemlere eğildim.

Aslında vaktimiz dolmuştu, ama Dietmar’ı tanıyordum. “Sekiz dakikamız var,” dedi çalışma odasına geri geldiğinde, “ya da istersen bir dahaki derse sekiz dakika erken gelebilirsin!”

BEŞİNCİ BÖLÜM

Bu kez işler yolunda gidecekti. En iyi şekilde hazırlanmaya özen göstermiştim. Saçlarımı yıkayıp fönlemiş, yeni bir kazak (ama bu kez kendime ait bir kazak) giymiştim. Büyükannemin Noel hediyesi atkısını da, şans getirmesi umuduyla boynuma sarmıştım. Aynada memnun bir ifadeyle kendimi seyrediyordum. Evelyn ile kıyaslandığımda çok gösterişsiz ve sadeydim hâlâ, Tanja'nın burnundaki mücevher de bana göre değildi. Hiç göze çarpar bir halim yoktu. Kararsızlıkla etrafıma bakındım. Annemden bir şey alıp taksa mıydım acaba, bir yaka iğnesi örneğin, atkıma iliştirirdim? 'Yok,' diye düşündüm sonra, 'hiç uymaz.' Bir süre sonra aklıma parlak bir fikir geldi. Aslında Tom için ördürmüş olduğum ikinci atkıyı, kendi atkımanın üzerine doladım. Olmuştu işte! Son derece esprili ve çılgın görünüyordu. Ertesi gün de okula böyle gitmeye karar verdim. Aynadaki görüntüme gülümsedim, o gün için özenle hazırladığım sırt çantamı kapattığım gibi dışarı fırladım. Saat tam iki buçukta, Bayan Caberg'in çalışma odasında olmalıydım.

"Annem alışverişe gitti," diyerek karşıladı beni kıvrıcık Dietmar. Saçlarını bu kez yandan ayırmamış, arkaya doğru taramıştı. "Ama yine de içeri girebilirsin," dedi gülümseyerek.

İçimden kıkırdamak geldi. Bayan Caberg, oğluna onun yokluğunda yabancıları içeri almasını yasaklamış mıydı yoksa?

Çalışma odasına geçip masaya oturdum. İçindeki gerekli eşyaları aldıktan sonra sırt çantamı ayağımla karşıdaki kitaplıkların arasına ittim.

Artık hazırdım. Dietmar bütün gayretiyle ilk problemlerin çözümünü açıklıyordu. Üzerimde korkunç bir ağırlık vardı, esnediğimi gizlemek için epeyce zorlandım. Bir yandan da sırt çantamın durumunu gözlüyordum. Ayağımın ucuyla biraz daha içeri ittim, iyice arkaya gitti. Şimdi tamamdı işte, Dietmar'ın oturduğu yerden görünmüyordu. Her şey harika gidiyordu. Biliyordum zaten, ikinci planım tutacaktı mutlaka.

Bu fikri “Heidhofer Sokağı 4. Kat” dizisinin geçen bölümünden kapmıştım. Ronald Reimann, Mike Hardenstein rolünde, 4. kattaki bayan komşusunda cep telefonunu unutuyordu, tabii kasıtlı olarak. Gece yarısı da başka bir isimle kendi cep telefonunu arıyor, Mike ile mutlaka konuşması gerektiğini söyleyerek ısrar ediyordu. Kadıncağız gecenin on ikisinde mecburen Mike'ın kapısını çalıyordu. Gerisi belliydi zaten. Ben de bu tarz bir şeyler tasarlıyordum işte.

“Bir şey mi oldu?” diye sordu Dietmar huzursuz bir ifadeyle, “Zor mu geldi? Baştan anlatmamı ister misin?”

Başımı salladım, yaptıklarını takip etmeye çalışıyordum. Aslında hiçbirisi zor değildi, sadece ben konsantre olamamıştım. ‘Bir dahaki sefere,’ diye geçirdim içimden, ‘bir dahaki sefere tam kırk beş dakika süreyle bütün dikkatimi toplayacağım.’

Saat üçe çeyrek kala, Bayan Caberg kafasını içeri uzattı. “Selam Henriette!” dedi en içten haliyle.

İçinde para olan zarfı uzatıp, ben de aynı şekilde gülümse-dim.

“Dersi tam zamanında bitirmelisiniz,” dedi oğluna dönerek. “Biliyorsun, Tom...”

Bu, Tom’un o gün geleceği anlamına mı geliyordu acaba? Bütün cesaretimi toplayıp, “Tom bugün erken mi gelecek?” diye sordum. Bu arada gergin bir halde pencereden dışarı, ocak ayının o sevimsiz koyu gri gökyüzüne bakıyordum. Sesim biraz boğuk ve suni çıkmıştı ya da ben öyle sanıyordum. Ama Caberg de Dietmar da durumu fark etmemişti. Dietmar bir şeyler söylemek için ağzını açtığı anda, annesi bir sonraki öğrencinin kapıda beklediğini söyleyip sözünü kesti. “Dietmar’ın yardımlarıyla matematikteki tehlikeli durumumdan kurtulacağıma inanıyorum ve seviniyorum,” diyerek aceleyle dışarı fırladım. Çok uzun süre bu çalışma odasında kalamazdım. Minik sırt çantamı kitaplıkların arasında bıraktığımı ikisinden biri fark ederdi yoksa...

‘Her şey çok gerçekçi olmalı,’ diye düşünüyordum. Her zamanki gibi tramvay durağına gidecek, en az bir on beş dakika durakta bekleyecek, birdenbire sırt çantamın olmadığını fark edip dehşete kapılacak, bir süre etrafıma bakındıktan sonra da geri dönüp Luisen Caddesi’ne koşturacaktım. Hesaplarıma göre dördü biraz geçse Caberg’in evinde olacak ve küt diye Tom’un dersinin ortasına düşecektim. Sonra da onun çıkışını bekleyecektim. Eğer bana karşı bir parça olsun ilgisi varsa, bir şeyler söyleyecekti mutlaka. Örneğin “Paran ve tramvay kartın olmadan ortada kalmak seni telaşlandırmış olmalı. Bir kola içmeye davet etsem gelir misin?” diyebilirdi. Ben de hayır demezdim tabii ki. Birlikte bir kafeye giderdik. En azından böyle sahnelerin hayalini kuruyor ve böyle olsun istiyordum.

Saatime baktım. Zaman da geçmiyordu bir türlü. Bir süre

daha bu kötü havada dışarıda kalmak zorundaydım. Hiçbir şekilde erken gitmeye niyetim yoktu.

Biri “Henriette!” diye seslendi.

Bir an irkildim.

“Henriette!” Caddenin karşı tarafında arabadan inen kadın bana doğru koşuyordu. “Koş, şu sırt çantanı al!” diye bağıırıyordu Bayan Caberg. “İyi ki Dietmar gördü. Hemen gitmem gerek, yasak yerde durdum.”

Minik siyah çantamı elime tutuşturdu, teşekkür etmemi bile beklemeden –ki bu durumda kesinlikle etmezdim– arabasına koştu. Kapısını açtığında bana dönerek, “Seni de bırakmamı ister misin?” diye seslendi caddenin öbür tarafından.

Hayır der gibi başımı sallamakla yetindim. Net düşünemiyordum. Yine her şey ters gitmişti işte. Dietmar geri zekâlısı her dersten sonra çalışma odasındaki izleri araştırıyordu herhalde. ‘Bir dahaki sefere, çalışma masasının altına iki tane sakız yapıştırmalıyım,’ diye düşündüm hırsla, bakalım o zaman da annesi arkamdan sakızları vermek için koşturacak mıydı?

Önce kıkırdadım, sonra da gözyaşlarım akmaya başladı.

Neden işlerim hep ters gidiyordu? Mümkün olduğunca çabuk eve atmak istiyordum kendimi. Orada durakta, insanların önünde ağlamak ne utanç verici bir durumdu Tanrım! Yanımda duran yaşlı kadın garip garip bana bakıyordu.

Üzerinde tüyleri dökülmüş bir manto olan lila saçlı genç bir kadın bekleyenlerin arasında gezinerek, “Bir markı olan var mı?” diye bağıırıyordu yüksek sesle. Kimsenin ilgilendiği yoktu, insanlar kafalarını çeviriyorlardı.

Normalde ben de öyle yapardım. Öğrenci olduğumu ve çok az harçlık aldığımı söylerdim hep. Ama şimdi sırt çantamın içinde para aranmaya başlamıştım. ‘Eğer bu kadına biraz para verir-

sem, Tom’la bir mucize olur belki,’ diye düşünmüştüm birden, bir an için bile olsa yeniden masallara inanmıştım.

Ama son derece hızlı bir şekilde gerçeğe geri döndüm. Anah-tar destesi, çiklet paketi, öğrenci takvimi, pastil ve bir tarak, çan-tamın içinde olanların hepsi buydu. Telaşla anorak ceplerimi aradım, ama boşuna. Para cüzdanım, tramvay kartımla birlikte kayıptı.

“Bir mark verecek misin?” dedi lila saçlı kadın sabırsızlıkla.

“Cüzdanım yok,” dedim başımı sallayarak.

Kadın çok şey ifade eden bir bakışla, “Bu da yeni bir şey,” diye mırıldandı ve kendi kendine söylenerek yoluna devam etti.

Bir an için gerçekten de bir mucize olduğuna inandım. Eğer kadına para vermeye niyetlenmeseydim, o anda tramvaya bin-miş olurdum ve belki de biletçi gelirdi kim bilir... Her şeyde bir hayır vardı.

Cüzdanımın nerede olduğunu tahmin edebiliyordum aslında. Caberg’in çalışma odasında, kitaplıkların arasında kalmış olma-lydı. Çantamdan kayıp düşmüş ve aptal Dietmar’ın gözünden kaçmıştı. O halde çekinmeden Tom’un dersine girebilirdim.

Her şey sanki planlanmış gibi, hatta belki de çok daha iyi gi-diyordu.

Luisen Caddesi’nin köşesine gelince koşmaya başladım. Zi-le basarken nefes nefeseydim. “Bayan Caberg,” diyecektim, “lütfen hemen açar mısınız kapıyı?”

Önemli olan, çalışma odasına girebilmektir. Neden geldiğimi aşağıdan söylemeye niyetim yoktu. Yoksa Caberg kendisi cüz-danı aramaya koyulabilirdi. Gittikçe daha da kurnaz oluyordum. Her şeyi hesaba katmak gerektiğini öğrenmişim artık, çünkü gerçek hayatta hiçbir şey televizyon dizilerindeki gibi parlak git-miyordu.

İkinci kez zile bastım, bu kez biraz daha uzun çalmıştım. Hiçbir şey olmadı. Kıvrıcık Dietmar, zili duymayacak kadar mı kaptırmıştı kendini matematik dersine? Daha da yüksek bir olasılık, Tom ve Dietmar'ın can sıkıntısından uyuyakalmış olmalarıydı.

Zile üçüncü kez bastım. Dietmar ve Tom yukarda olmalılardı, çünkü Bayan Caberg'in arabası evin önündeki otoparkta değildi. İyi de o ikisi neden açmıyorlardı kapıyı?

Çaresizlik içerisinde etrafıma bakınmaya başladım. Zemin kattaki dairenin pencerelerinden birinde bir kıpırtı oldu, perde çekildi, havluyu kafasına türban gibi sarmış genç bir kadın camı araladı. "Caberg'lere mi gidiyorsun?" diye seslendi, elindeki sigara izmaritini kaldırıma, ayağımın dibine fırlatarak; merakla beni inceliyordu.

"Evet, az önce cüzdanımı ve tramvay kartımı unutmuşum," diye açıklama yapma gereği duydum.

"Kimse yok orada," diye cevap verdi, "yaklaşık yarım saat," gözlerini kısarak kolundaki saate bir göz attı, "evet, tam yarım saat önce ikisi de çıktılar. Dietmar, ev ziyaretleri yapmak zorunda olduğu için annesine söyleniyordu. Annesi ısrarla tramvay durağından geçmesi gerektiğini ya da ona benzer bir şey söylüyordu işte." Birden ürperdi kadın. "Üşüdüm," dedi, "hava soğuk. Hem zaten sana yardım da edemem." Başını sallayarak pencereyi kapadı.

Ben de aynı şekilde başımı sallayarak karşılık verdim, durağa doğru yürümeye başladım, omuzlarım düşmüştü adeta. Yasaklara bir yenisi daha eklenmişti: hiçbir zaman plan yapmamak gerekiyordu!

İyi de, param ve tramvay kartım olmadan eve nasıl gidecektim? Yürüyerek gitmem olanaksızdı.

Kararlı bir halde bir sonraki tramvaya bindim. Belki şansım yaver giderdi, biletçiye yakalanmazdım, kim bilir! Oturacak yer olduğu halde, bir köşede ayakta durmayı tercih ettim. İnsanları kaçak yolculuk edilmemesi konusunda uyaran yazılara o güne dek hiç bu kadar dikkat etmemiştim.

Şöyle bir etrafıma bakındım. Üç çocuğuyla bir anne, bastonlu bir kadın ve ellerinde evrak çantalarıyla üç genç adam. Hiçbiri biletçiye benzemiyordu. Rahatlamış bir şekilde ilk boş bulduğum yere oturacağım sırada onu gördüm.

Kırklı yaşlardaydı, kahverengi deri ceketliydi, elinde de bir el çantası vardı; yüzde yüz biletçiydi. Öne doğru ilerledi, tamam işte, önce benden başlayacaktı, emindim. Arkalardan biri de kimse inmesin diye yolu tutacaktı. Yarım dakika içinde bir sonraki durağa gelmiştik bile. Her şey yolunda giderse, bir daha hayatım boyunca hiç yalan söylemeyecektim ya da kız kardeşimin kazağını giymeyecektim veya...

“Bir sonraki durak, Ursula Caddesi,” dedi hoparlördeki ses. Hızla kapıya doğru ilerledim.

“Hey, dikkat etsene!” diye bağırdı biri arkamdan, yaşlı bir adam sinirli bir halde başını sallıyordu.

Bir el hareketiyle özür dileyerek kendimi tramvaydan aşağı attım. Böyle korkulu dakikalar yaşamaktansa, saatlerce karın içinde yürürdüm, daha iyiydi. Etrafıma bakındım, tramvaydaki eli çantalı adam hızla bana doğru geliyordu. Tramvayın dışında da bilet kontrolüne hakkı var mıydı acaba? Kalbim yerinden çıkacaktı sanki, en iyisi koşarak kaçıp uzaklaşmaktı, ama koşmaya gücüm kalmamıştı.

“Üzgünüm,” dedim çaresizlik içinde, “cüzdanım ve kartım...”

Adam, hiçbir şey anlamadığını belirten boş gözlerle bana ba-

kıyordu. “Do you speak English?” diye sordu. “Can you help me? Where is Sielerstreet?”

Gözlerimi kocaman açmış, öylece bakakalmıştım; başımı salladım. O anda tek kelime bile İngilizce konuşacak durumda değildim, ayrıca Sieler Caddesi’nin nerede olduğunu da bilmiyordum.

Kar yığınlarının içinden eve kadar yürüdüm. Yollarda benden başka yürüyen kimse yoktu. Bütün insanlar otobüs, tramvay veya arabayla gidiyorlardı anlaşılan.

Simsiyah egzoz dumanları çıkaran bir kamyonun arkasından öksürük nöbetine tutulduğumda sinir oldum. Ehliyetimi aldığım gün dünyada benden mutlu insan olmayacaktı. Bebek bakıcılığı veya ona benzer başka bir iş bulmaya karar verdim, böylece 18’ime geldiğimde ehliyet ve araba için yeterli param olacaktı. Ayrıca şu Tom’la ilgili aptalca düşüncelerden de uzak durmalıyım artık, çünkü gittikçe kafamı daha da fazla meşgul ediyordu.

“Oldukça kötü görünüyorsun,” diye karşıladı beni Anette, uzunca bir süre yürüdükten sonra nihayet evdeydim.

Belli belirsiz başımı salladım. Kız kardeşimin evde ne işi vardı?

“Robert’le kavga mı ettiniz?” diye sordum şüpheli bir tavırla, bir yandan da ıslak çoraplarımı çıkarmaya çalışıyordum. “Eğer yeniden buraya taşınmaya kalkarsan annem sinir krizi geçirir, biliyorsun...”

“İyi ki söyledin,” dedi Anette en sevimsiz tavrıyla, “ama merak etme, Robert’de kalacağım. Anneme söyleyebilirsin, odama istediğini yapabilir. Sadece birkaç parça eşyayı almak için geldim.” Kızmıştı besbelli. Gönlünü alacak hoş bir şeyler söylemeye niyetlendim, tam o sırada kapı çaldı.

“Robert’in altı buçukta geleceğini sanıyordum,” diye seslendi Anette, “benim işim var, kapıya sen bakar mısın?”

Tipik Anette! En küçük olduğum için, onun her dediğini yapmak zorundaydım. Onun Robert’iyle konuşacak halim yoktu hiç. Aptalca sorulara tahammül edemezdim.

Zil ikinci kez çaldı. “Henri, açsana şu kapıyı! Sağır mı oldun? Görüyorsun, iki elim de dolu!” diye söyleniyordu Anette.

Otomatiğe bastım. Anette ve Robert’in bir arada kalmaları için bir şeyler yapmak anlamlı olabilirdi aslında. Yoksa Anette yine buraya taşınır ve beni kumanda etmeye kalkardı. Robert’i çok iyi karşılamaya karar verdim ve kapıyı son derece içten bir gülümsemeyle açtım.

“Sen Henriette’sin, öyle değil mi?”

Tom! Serap mı görüyordum, rüyada mıydım, yoksa hayal mi kuruyordum yine? Tom karşımda durmuş, cüzdanımı uzatıyordu.

“Evet,” dedim kendimi toparlamaya çalışarak, “Henriette benim.” Söyleyecek daha iyi bir şey gelmemiştii aklıma. İkimiz de tek kelime etmeden öylece birbirimize bakıyorduk. Gözleri yeşildi.

“Robert bir şeyler taşısa iyi olacak,” diye seslendi kız kardeşim odasından, “şu koridordaki mavi bavulu örneğin.”

Tom hafifçe öksürdü, gergin bir şekilde kapıdaki isim tabelasını inceliyordu. Cüzdanım da hâlâ elindeydi.

“Seni çok fazla tutmak istemiyorum,” dedi çekingen bir tavırla. Anlaşılan o da ne yapacağını bilmiyordu.

“Cüzdanımı nereden buldun?” diye sordum, söylediğim her şeyin son derece aptalca olacağını bile bile.

Tom yutkundu. “Caberg’lerde sırt çantanı unutmuşsun,” dedi. “Bayan Caberg söyledi. Çantayı sana getirmiş, ama bu arada

cüzdanın arabada düşmüş. Dietmar bugün öğleden sonra bize geldiğinden, ben de sadece birkaç sokak ileride oturduğumdan, şey, ben teklif ettim...” Birden sustu, lafın gerisini nasıl getireceğini bilemez gibiydi.

“Robert seyahat çantasını alsın!” diye bağırdı içerden kız kardeşim.

Tom irkildi, şaşırmıştı.

“Bu benim kız kardeşim,” dedim umursamaz bir tavırla. “Dietmar’ın sende ne işi vardı?”

Tom mahcup bir şekilde gülümsedi. “Ders alıyorum ya,” dedi, “babam da dersin bir saatini dinlemek istedi. Kendisi tekerlekli sandalyede olduğu için Caberg’lere gelemiyor. O yüzden Dietmar bize geldi. Yani, bir çeşit ev ziyareti anlayacağın.”

Anladığımı belli edercesine başımı salladım. “Evet,” dedim, “tabii!”

“Robert yardım etsin artık bana!” diye bağıırıyordu kız kardeşim. “İlişkimizde sadece bir tarafın böyle eşek gibi çalışması çok ayıp bence!” Odanın kapısından başını uzattı.

Ancak o zaman kapıdaki Robert olmadığını anladı. “Şey,” diye mırıldandı, “Robert geldi sanmıştım. Ona güvenilmeyeceğini gördüm işte bir kez daha.” Kızgınlıkla odasının kapısını çarparak içeri girdi.

Oturma odasında telefon çalışıyordu.

“Ben gideyim en iyisi, haydi hoşça kal,” dedi Tom, telefonun dördüncü çağışında, cüzdanımı elime tutuşturarak.

Arkasından seslenmek istedim. “Hayır, Tom, içeri gel, konuşacak o kadar çok şeyimiz var ki. Dietmar’ı sen de iğrenç buluyor musun? Kız kardeşim gibi değilim ben, inan bana. Hem sonra neden matematik dersi alıyorsun? Matematikte bir zamanlar sınıfın en iyisi olduğumu biliyor musun? Nerede oturuyorsun?”

Soyadın ne? Futboldan hoşlanır mısın? Kızlardaki futbolcu bal-dırları seni rahatsız eder mi?”

Hiçbirini sormadım tabii ki. Ağzımdan sadece bir “hoşça kal” çıktı, kapı çoktan kapanmıştı.

“Ne oldu sana?” diye şaşırdı Anette. Beni kolumdan tutup koridora çekti. “Bir süredir burada öylece durup, boşluğa bakıyorsun. Telefonu da açmadın, hasta mısın yoksa?”

Başımı salladım.

“Peki ya şu Robert nerede kaldı acaba? Henri, bana yardım edebilir misin?”

Ev ödevlerimi yapmak zorunda olduğumu söyleyip hemen kendimi odama kapattım. Pencerenin kenarına oturup, gözlerimi gökyüzüne diktim; her yer inanılmaz bir laciverte bürün-müştü. Gökyüzüne ne kadar çok bakarsam, o kadar çok yıldız keşfediyordum sanki. Bir an kayan bir yıldız gördüğümü san-dım, inişe geçmiş bir uçak olduğunu anlamam uzun sürmedi. Hayal kırıklığına uğramış bir halde perdeleri çektim, kendimi yatağın üzerine attım. Tom’un getirdiği cüzdanım ise hâlâ elim-deydi.

Yine bir şey becerememiş, ters iş yapmıştım. Evelyn olsa, “Selam Tom, buraya kadar gelmen ne hoş, içeri gelmek istemez misin? Yeni bir CD aldım, harika bir şey, birlikte dinler miyiz?” filan derdi.

Sınıftakilerin hiçbiri, benim kadar aptalca davranmazdı, ke-sinlikle. Hiçbiri. Neler söylediğimi hatırlamaya çalışıyordum. Kız kardeşimle ilgili bir şeyler söylemiş ve Dietmar’ı sormuş-tum sanırım.

‘Hepsi Anette yüzünden,’ dedim kendi kendime. Aptal Anet-te yüzünden böyle komik davranmıştım. Tom berbat biri oldu-ğumu düşünmüştü mutlaka. Anette arkadan sürekli söylenip

durmasaydı, daha farklı davranırdım. Söylenip durmasaydı, yapmasaydı, etmeseydi... Seydiler, saydılar...

Hüngür hüngür ağlamaya başladım. Üzüntüm biraz da kız kardeşimin hiç suçunun olmadığını çok iyi bilmemden kaynaklanıyordu. Bütün sorun bendeydi. Tom'u görür görmez, kalbim deli gibi atmaya başlamıştı ve doğru düzgün bir cümle bile kuramamıştım. Caberg'lerin merdiveninde karşılaştığımızda da aynı şey olmuştu zaten.

Ama küçük de olsa bir umut ışığı vardı galiba. Tom, cüzdanı getirmeyi Caberg'lere kendisinin teklif ettiğini söylememiş miydi? Birkaç sokak ötede oturduğumu nereden biliyordu ki? Caberg, gizliliğe çok önem verirdi oysa.

Belki de her şeyi yanlış anlamıştım.

Umurumda değildi. Bir fırsat daha kaçıp gitmişti işte. Bu karşılaşmamda da işler ters gitmişti.

Kapı çalıyordu, hem de üç kez arka arkaya çalmıştı. Ayağa fırladım. Robert gelmiş, kız kardeşim yine emretmeye başlamıştı. 'Tom'la hiçbir zaman bu şekilde konuşmam ben,' diye düşündüm. Ama bakalım bir kere daha konuşma fırsatım olacak mıydı?

ALTINCI BÖLÜM

Unutmak zorundaydım onu. Ama bu iş söylendiği gibi kolay değildi ne yazık ki. Sabahları kendimi, tramvaydaki insanları teker teker incelerken yakalıyordum. Tesadüf bu ya, belki Tom benimle aynı tramvaya binerdi. Eğer sadece iki sokak ötede oturuyorsa, onu bir yerlerde tekrar göreceğimi düşünüyordum hep. Sahi, o günden sonra neden hiç karşılaşmamıştık acaba?

O akşam, Anette ve Robert'e yardım ederken, kız kardeşim taşınmanın ne büyük bir eziyet olduğunu söylediğinde gelmişti aklıma. Tom bu tarafa çok kısa bir süre önce taşınmış olabilirdi. Bir an için bile olsa yine iyimserliğim tutmuştu.

Daha sonraki iki hafta boyunca, epey bol vaktim vardı. Dietmar çok ağır bir anjin yüzünden yattığından, derslere ara vermiştik. Birkaç kez Tanja'yı çağırdım, ama o da bir sürü bahane sayarak gelmek istemedi. Bir şekilde kendimi oyalamam gerekiyordu. Salı günü, uzunca bir aradan sonra tekrar futbol antrenmanına gitmeye karar verdim. Spor salonuna vardığımda, kapıda asılı olan kâğıt şoka girmeme sebep oldu. Ay sonunda takımımızın dağıtılacağı yazıyordu.

Antrenörümüz Uli, o sırada salonun kapısını açıyordu. "Ne

yapacaksın?” dedi içini çekerek. “Bu çok normal. Senin yaşındaki kızların kafasında oğlanlar var sadece. Son hafta hiç kimse antrenmana gelmedi.”

Suçlu bir ifadeyle sustum.

“Senin yapabileceğin bir şey yok,” diyerek gülümsedi. “Baban, okuldaki sorunlarını anlattı. Matematiğe öncelik tanımanı anlıyorum tabii ki. Ama siz çok iyi bir takımdınız, yazık oldu. Çok kısa sürede yükselişe geçeceğinizden emindim, hele hücumda sen olduğun sürece. Biliyor musun, bir sponsor bile bulmuştum.” Gözleri dalmıştı. “Sen ve takımın,” dedi düşünce- li bir ifadeyle, “çok büyük şeyler yapabilirdiniz. Ama ne yapalım? Gitmek zorundayım, hoşça kal Henri.”

İçten bir tavırla el sallayarak, soyunma kabinlerinin önünde bekleyen bir grup kızın yanına koştu. Öylece kalakalmıştım, yapabileceğim hiçbir şey yoktu, “Çok iyi bir takım olacağınızdan eminim,” dediğini duydum Uli’nin, “yeterince iyi olursanız, süper bir sponsor ayarlayacağımı da bilin.”

Yüzümü buruşturdum, şimdi sıra daha küçüklerdeydi. Ama zamanı gelince, onlar da oğlanlarla...

‘Tom’la ilgili hiçbir şey anlatmadığım için, Tanja içinden hâlâ bana dargın herhalde,’ diye düşündüm. Bu yüzden de ertesi gün öğlen tramvay beklerken, “Tanja,” dedim birden, “biliyor musun, Tom’la aramızdaki her şey bitti.”

Tanja tepki göstermedi. Gazete okuyan yaşlı bir adamın omzunun üzerinden etrafa bakınıyordu.

“Tom’la bitti dedim sana.”

Bana dönerek, “Tahmin ettim,” dedi hiç istifini bozmadan. “Geçen hafta beni tam dört kez arayıp, ısrarla çağırdığında anlamıştım zaten, iyi kalpli eski Tanja tampon olmak zorundaydı.”

Yutkundum. “Hayır,” dedim, “öyle değil. Gerçekte nasıl olduğunu anlatmalıyım sana.”

Niyetim Tanja’ya bütün gerçeği anlatmaktı. Ama arkadaşım, “Erkek hikâyelerinin beni rahatsız etme,” dedi elinin tersiyle iter gibi yaparak, “yeterince kızgınlım zaten.” Yolun geri kalan bölümünde ise tek kelime bile etmedi.

Ama öğleden sonra dayanamayıp telefon etti. Böyle küçük şeyler için kavga etmemizin aptalca olduğunu, birbirimize destek olmamız gerektiğini söyledi. Ona hemen hak verdim, barışmıştık.

“Berlin işi ne olacak sence?” diye sordu hemen arkasından. “İzin alabilecek misin?”

İlk anda tam olarak anlamamıştım.

“Yaz tatilinde birlikte Berlin’e gitmeye karar vermiştik ya,” diye hatırlattı, sesinin tonundan tekrar sinirlenmeye başladığını anlamıştım.

Annemlerin razı olur gibi olduklarını, ayrıca Ronald Reimann’ı acayip merak ettiğimi söyledim.

Tanja, acı acı gülmeye başladı. “Ronald Reimann. Bırak şunu artık! Neler olup bittiğinden haberin yok.”

Hıçkırarak hıçkırarak ağlayarak, bana Ronald Reimann’ın yılbaşında evlendiğini ve karısıyla birlikte Bahamalar’a taşındığını anlattı. “Bir sarışınla evlendi, tabii ki gerçek sarışın değil, annem onun en az beş estetik ameliyat geçirmiş olduğunu söylüyor.”

“Neden Berlin’e gideceğiz o zaman?” diye sordum.

“Heidhofer Sokağı dizisini biliyorsun, öyle değil mi? Yaşadığım şoktan sonra, artık hiçbir bölümünü izlemek istemiyordum, sonra kendimi zorladım, iyi ki zorlamışım. Apartman 7’deki yeni kiracı, ne şeker bir bilsen! Harry Willings’in yanında, gerçek

adı bu, Reimann hiç kalır. Geçen gün Harry'ye bir mektup yazıp, imzalı resmini istedim. İşte böyle! Düşünsene, tesadüf bu ya, Harry de Berlin'de yaşıyor. Bu süper öyle değil mi? Seyahat planlarımızı değiştirmemize hiç gerek yok.”

Demek şimdi de Berlin'de Harry için pusuya yatacaktık.

“Hiçbir şey söylemiyorsun,” diye yakınmaya başladı Tanja.

“Harika,” dedim, o akşam Heidhofer Sokağı'nı izleyip, Harry Willings'e iyice bir bakmaya söz verdim.

‘Yaz tatiline kadar daha birkaç ay olması ne iyi,’ diye düşündüm. Belki Harry Willings de Paskalya'da evlenir ve Bahamalar'a taşınırdı. Tanja'nın abayı yakacağı yeni kişi de değişiklik olsun diye bu yakınlarda otururdu, kim bilir?

Tom'u tamamen aklımdan silmek üzereydim ki, kız kardeşim Babette beni parlak fikirlere sürükledi. Telefonda, gelecek hafta sonu meşgul olduğunu, bir bebek bakıcılığı işi bulduğunu anlatıyordu.

“Sen, bebek bakıcısı?” dedim şaşkınlıkla. “Ne yapacaksın çocukla? Keçileri kaçırırsın!”

“Son derece zararsız bir yaratık,” dedi Babette gülerek. “Daha üç aylık, ama sürekli ağlayan bir bebek. Bebek arabasında dışarda gezdirilirse, o zaman susuyor sadece. Ben de her gün öğleden sonraları minikle birlikte iki saatlik gezintiler yapar, bir taraftan da güzelce paramı kazanırım. Ayrıca genç bir anneyi de mutlu etmiş olurum, yoksa sinir krizi geçirecek zavallı.”

Ben de hemen üçüncü planımı yaptım. Kendime, soğuk havaya rağmen dışarda olabileceğim bir iş bulacaktım. Bu arada da mutlaka Tom'la karşılaşacaktım. Bebek bakıcılığı idealdi örneğin. Kız kardeşim gibi, her öğleden sonra bebek arabasıyla sokaklarda dolaşacaktım.

Esas problem, çocuklarını bana emanet edecek anne baba

bulmaktı. Gazetede en az beş bakıcı büyükanne arandığı yazılıydı. Akıllı bir karış havada bir öğrenciye kimse ihtiyaç duymazdı herhalde. İyi, o zaman ben de kendi başıma dolaşmaya çıkardım.

Öğleden sonra tam kırk beş dakika karların içinde yürüdüm durdum, Tom'dan hiç iz yoktu tabii ki. Kırk beş dakikanın sonunda, şirketten dönen anneme yakalandım, beni arabasına attığı gibi eve götürdü.

“Ayakların sıırılsıklam,” diye söylenmeye başladı, “eğer tekrar hastalanırsan sakın şaşırma. Ayakkabılarının içine gazete kâğıdı koy lütfen, yoksa kurumazlar.”

‘Evde televizyonun karşısında oturacağıma, temiz havaya çıkmıştım, sevinmesi gerekirken söyleniyor,’ diye kızdım içimden. O an kendimi tutamayarak hafif bir çığlık attım. Aradığımı bulmuştum işte! Sol çizmemin içine sokmak için buruşturduğum gazete kâğıdını özenle düzelttim. “Yardım! Hasta olduğum için zor durumdayım. Her gün saat 15.00 ile 16.00 arası Archimedes ile dolaşır mısınız? Lütfen arayın, Engel, Rilke Sokağı 18.”

Rilke Sokağı 18, bize çok yakındı. Archimedes her kim ise, onunla her gün dolaşabilirdim.

Bir saat sonra işi almıştım. Uzun tüylü köpek Archimedes'i haftada yedi kez dışarı çıkaracaktım, onunla övünen sahibi Bayan Engel, koltuk değneğinden kurtulup yürümeye başlayınca kadar.

“Annenle babana, izin verip vermediklerini sor lütfen,” dedi Bayan Engel, onunla ve Archimedes'le vedalaşırken.

‘Annemle babam her gün temiz havaya çıkmama memnun olurlar kesinlikle,’ diye düşündüm eve dönerken. Ama bir kez daha yanılmıştım.

“Köpek gezdirmek!” dedi annem bunu hoş görmediğini bel-

li eden bir bakışla. “Henriette, nereden aklına geliyor böyle şeyler?”

“Babette bir bebek arabasıyla Freiburg sokaklarında dolaşıyor, ona bir şey söylemiyorsunuz ama,” diye çıktım. “Bunun yanında bir köpek tamamen zararsız!”

Annem ise soran gözlerle bana bakıyordu. “Zararsız da ne demek? Köpek ısırabilir, büyük köpeklerin saldırısına uğrar, ne bileyim, her şey olabilir. Sen en iyisi ev işlerine daha fazla yardım et, harçlığını artırırız.”

“Ama benim sorunum para değil ki,” dedim, ağlamaklı bir sesle. “Ben açık havaya çıkmak istiyorum.”

Annem, hâlâ öylece bakıyordu. “Sen de bir şeyler söylese ne,” dedi babama dönerek.

“Belki de temiz hava iyi gelir,” dedi babam, bir süre düşündükten sonra, “Henri oldukça solgun görünüyor. Şu dolaştıracağın yaratık ne büyüklükte?”

Babamın boynuna atılıp, Archimedes’in rastlayabileceği en küçük ve en sevimli köpek olduğunu anlattım. Sonra da Bayan Engel’e telefon edip, annemle babamın izin verdiklerini bildirdim.

Ertesi gün, öğleden sonra Archimedes’i almaya çıkmadan önce Tanja aradı. Harry Willings ile ilgili yenilikleri anlatmak istiyordu.

“Üzgünüm Tanja,” dedim, “hiç vaktim yok, hemen çıkmak zorundayım.”

Tanja yutkundu. “Biriyle mi buluşacaksın?” dedi sesini alçaltarak.

Gülmeye başladım, ertesi gün ona her şeyi en ince ayrıntılarına kadar anlatacağıma söz verip telefonu kapadım.

Tanja büyük bir olasılıkla bir aşk hikâyesi bekliyordu. Ben

ise Archimedes ile yaptığım gezintiyi anlatacaktım. “Harika bir şey,” diye başlayabilirdim, “siyah, uzun saçlı, koyu kahverengi gözlü, çok iri değil, ayrıca çarpık bacaklı. En güzel tarafı da o sadık bakışı.” Kendi kendime güldüm.

“Değişikliği sever,” dedi Bayan Engel, Archimedes’i alırken, “yani hep aynı ağacın dibine götürülmekten hoşlanmaz.”

Archimedes için sürekli yeni ağaçlar bulacağıma söz verdim. Sadece kasapların ve taksi duraklarının civarında dolaşmayacaktım (Archimedes’in bilinmeyen bir sebepten ötürü taksi şoförlerine düşmanlığı vardı) ve saat tam dörtte tekrar bahçe kapısında olacaktım. “Archimedes’le birlikte,” diye defalarca vurgulamıştı Bayan Engel.

“Çok dikkat et Henriette,” diye tekrar tembih etti, “hiç canı sıkılmamalı.”

Başımı sallayıp, Archimedes’i tasmaşının ipinden kavradığım gibi kendimi dışarı attım. Öncelikle, planımdaki ilk üç sokağı aradan çıkarmak istiyordum. Tek umudum Tom’a rastlamaktı.

Archimedes ile yaptığım günlük gezintilerde, düşünmek için çok zamanım oluyordu. Hâlâ Tom’un cüzdanımı neden getirdiğini anlayamamıştım. Aklıma üç ihtimal geliyordu: Birincisi Tom’un çok kibar ve yardımsever olduğuydu. İstese de başka türlü davranamazdı zaten.

Diğer ihtimal, bu hareketiyle Caberg ve Dietmar’a yaranmak istemesi olabilirdi. Küçük yardım hizmetlerine karşılık, derste daha kolay problemler çözebilirdi örneğin.

Üçüncü ihtimal ise en cazip olanıydı aslında: Tom, benimle konuşabilmek için fırsat arıyordu.

Ama neden geldiğini nasıl anlayacaktım ki?

Archimedes, ısrarla tasmaını çekiyordu. “Evet, evet, iyi, tamam,” diye mırıldandım, dört fener direği ile küçük bir duvarı koklamasına ve evinin balkonunda oturmuş, kuşku içerisinde dik dik aşığı bakan bir kediye havlamasına göz yumdum.

Bir dahaki sefere walkman’imi yanıma almaya yemin ettim. Dürüst olmak gerekirse, Archimedes ile gezinti çok can sıkıcıydı. Köpeğinin değışiklik istediğini de nereden çıkarıyordu bu Bayan Engel? Köpek bazen bacağını kaldırmadan önce dakikalarca aynı köşeyi koklayıp duruyordu.

Sonunda Archimedes yeni bir ağaç bulmuştu, çekiştirerek sürükledi beni. Ağacın üzerinde parlak kırmızı bir tabelada “Büyük faşing balomuza davet” yazılıydı.

Futbol federasyonu her yılki balosunu düzenliyordu anlaşılan. Geçen yıl benim takımım, çok hoş bir temizlikçi balesi sahneye koymuştu. Temizlik kovaları ve bezlerle donanmış vaziyette yaptığımız danslar, gazetelere bile çıkmıştı. ‘Takımın artık olmaması ne yazık,’ diye düşündüm.

Bir araba yanımdan son hızla geçti ve üzerime çamur sıçratı. Kızgınlık içinde arkama döndüm, işte o zaman gördüm onu. Tom! Biraz ileride caddenin kenarında duran kişi Tom’dan başkası değildi! Kolunun altında uzunca bir paket, kararsız kararsız etrafına bakınıyordu. Belki de birini bekliyordu, kim bilir?

“Selam Tom!” diye seslenmek istedim birden, ama cesaret edemedim. Bu mesafeden seslenecek kadar iyi tanı mıyorduk birbirimizi. Biraz oynak bir tavırla yanına gidip, havadan sudan bir sohbet başlatmaya karar verdim. Sesim son derece sakın çıkacak, Tom kalbimin nasıl çarptığını fark etmeyecekti.

“İnsan, kendi kendini cesaretlendirmeli,” derdi babam bazen, “olmayacak şeyler bile olur o zaman.”

Önce Archimedes’i şu ağaçtan çekip almalıydım. Yaşlı, inat-

çı bir eşek gibi davranıyor, gelmemek için bütün gücüyle direniyordu. Ben tasmaından çektikçe, hiddetli bir tavrıla hırlıyor ve tekrar bacağını kaldırıyor. Bu kadar küçük bir yaratık nasıl oluyor da bu kadar çok işeyebiliyordu?

İnatçı hayvanı ağaçtan koparmaya çalışırken, Bayan Engel'in alt katındaki kiracı çıkageldi. "Sevgili Archimedes'in tekrar dışarı çıkması ne güzel," dedi bütün sevecenliğiyle. "Çok sevimli bir hayvan, sıradan bir köpek değil kesinlikle. Geçen yıl ölen karım, ona soğuk kış günleri için bir manto örmek istemişti."

Yaşlı adam suskunlaştı; soğuşa rağmen sokaklarda mantosuz dolaşmak zorunda olan Archimedes'e bakıyordu dalgın dalgın.

En içten halimle gülümseyerek arkamı döndüm, ama adamın beni bırakmaya pek niyeti yoktu. Kolumdan sıkı sıkı tutarak, "Ani hareketler yapmayın küçükhanım," dedi. "Archimedes yanlış anlayabilir. Bir keresinde yem kabını doldurmak istedim ve beni ısırdı!"

"Sanırım artık gitmem gerek," dedim özür dileyerek, "az sonra saat dörde çeyrek kalmış olacak ve Bayan Engel..."

"Ne tesadüf," dedi adam, "ben de eve döneceğim zaten."

Gülümsemek için kendimi zorlayarak, caddenin öbür tarafına bir göz attım. Tabii ki Tom çoktan yok olmuştu. Bu yaşlı adam beni tutmasaydı, şu anda caddenin öbür tarafında durmuş, Tom'la sohbet ediyor olacaktım.

Tam üç dakika süreyle, ölmüş olan karısını ve Bayan Engel'in ne kadar sempatik biri olduğunu anlattı durdu. Sonra birden berbere gideceği geldi aklına. Eve kadar bana eşlik edemeyeceği için özür dileyip, aceleyle gözden kayboldu.

Burnumdan soluyordum. Bu eşsiz fırsat kaçıp gitmişti. Köpek gezdiren insanlar, diğerleriyle çok kolay iletişim kurabili-

yorlardı. Tom, belki de köpeğin bana ait olup olmadığını soracaktı ve köpek gezdirirken bana eşlik etmeyi teklif edecekti. Ama bu aptal ihtiyar her şeyi berbat etmişti.

Hâlâ faşing balosu ilanının önünde duruyordum. Belki onuncu kez okuyordum: “Bu yılki parolamız: Masallardaki gibi bir balo!” yazılıydı. Yeni kız futbol takımı seyircilere bir temizlikçiler balesi sunacaktı. “Hıh,” dedim yüksek sesle, sesim öyle yüksek çıkmıştı ki, Archimedes korkudan olduğu yerde sıçradı, “hıh, sunsunlar bakalım!”

Saatime bir göz attım. Dörde geliyordu, köpeği evine bırakma zamanı gelmişti. Belki bir mucize olur ve Tom yeniden ortaya çıkar diye düşünerek arkama dönüp bir kez daha baktım. Ama sokak tamamen bomboştu.

Bezgin bir halde ayaklarımı sürüyordum. Archimedes ise sahibine kavuşmak için olsa gerek, birden hızlanmıştı.

“Dün öğleden sonra ne yaptın, anlatsana,” diye selamladı Tanja beni ertesi sabah tramvayda. Oturduğum yerde yanıma sıkıştı. “Biri mi var, söylesene!”

Aslında, Tanja’ya –o sadık bakışı– diyerek bitireceğim aptal şakayı yapacaktım, ama son anda vazgeçtim. Tanja gücenebilirdi. Gerçeğe sadık kalarak, öğleden sonramı nasıl geçirdiğimi anlattım, komik ihtiyardan da bahsettim, ama Tom’la ilgili tek bir kelime bile etmedim.

Tanja başını sallayarak, “Çok aptalca,” dedi. “Tam çıkmak üzereydin ki annem geldi. Berbat halde, yeni erkek arkadaşıyla sorunları var da. Sonra içkiyi fazla kaçırmış galiba, bugünkü yıldız falı oldukça karamsarmış... bilirsin işte.” Tanja’nın bakışları öyle çok şeyi bir arada söylüyordu ki! “Hiç anlamıyorum,” dedi, “bunu neden yapıyorsun? Parasız mı kaldın yoksa?”

Zor duyulur bir sesle bir şeyler mırıldandım, Tanja'nın benimle daha fazla ilgilenilecek durumda olmaması iyiydi.

“Sana mutlaka anlatmak istediğim bir şey daha var. Daniel’i doğum günü partime davet ettim. Kızlarla erkeklerin sayısı eşit olsun diye aslında. Belki Simon da gelir, yanında da bir erkek arkadaşını getirir kim bilir? Ben, aslında seni düşünüyorum, yani şimdi sen ve Tom...” Sustu.

‘Teşekkürler Tanja, çok hoşsun,’ diye geçirdim içimden, iyice sinirlenmiştim. Bütün gece orada üzgün patates gibi oturmayayım diye, Daniel’i, Simon’u, onun bir arkadaşını ve Tanrı bilir daha kimleri davet etmişti.

“Sadece hoşuna gideceğini düşündüm,” dedi Tanja, “ayrıca Evelyn ve erkek arkadaşı da geliyorlar, Christiane, Nadja, Gerd...” Neredeyse sınıfın yarısını saydı. “Eğer Tom’la aranız düzelse, onu da getirebilirsin. İstemediğin kadar sosis ve marmar salatası olacak. Yedeğimde de en az on dört tane pizza bulunduracağım.” Derin bir nefes aldı. “Tom’u getiremeyeceğini mi söylüyorsun? Yani bana sorarsan, aranızda her şey bitmiş bile olsa...”

Çok anlayışlı bir ifadeyle bakmadığım kesindi. Bu yüzden de Tanja hemen çok önemli olmadığını ekledi. “Tom madem çok iyi keman çalıyor, benim partimde de bir şeyler çalabilir belki diye düşündüm,” dedi. Evelyn’nin doğum gününde bütün bir eser sahneye konmuş sözümona... Bunu da eklemekten edemedi.

Tanja’ya bu konuyu düşüneceğime dair söz verdim, ayrıca Christiane’nin flütünü de getirmesini önerecektim ki sözümü kesti.

“Allah kahretsin, şuraya bak,” diyerek Bayan Caberg’i gösterdi. Bayan Caberg kolunun altında bir yığın yeşil defterle ara-

basından iniyordu. “Caberg bugün matematik sınavının sonuçlarını verecek.”

Pazartesi günü yapılan sınavdan evde hiç bahsetmemiştim. Önce sonucunu görmem gerekiyordu. Çok kötü bir not almış olamazdım, en azından ben öyle düşünüyordum. Aksi halde Dietmar’ın verdiği derslerin bir işe yaramadığı sonucu çıkardı.

Caberg, ilk derste defterleri kürsünün üzerine çıkardığında, “Kesin 1 almışımdır,” diye hafif bir çılgılık attı Tanja. “Hesapladım, yedi tane 28 puan bir arada olunca Bir-artı oluyor. Annem sadece biri görür tabii ki, artıyı görmezlikten gelir...”

Nasıl olduysa bu kez doğru hesaplamıştı Tanja. Bayan Caberg sınav defterlerini dağıtırken, sıra ona geldiğinde sapsarı ke-sildi.

“Ya sen?” dedi bana dönerek. “Bakabilir miyim?” Omzumun üzerinden notumu görmeye çalışıyordu. “4,5’tan 5.” Notumun yanına, kargacık burgacık yazısıyla “Gayet iyi, oluyor işte!” yazmıştı Bayan Caberg.

“Ne mutlu sana!” diye içini çekti Tanja, kendi sınav defterini sırt çantasının en dibine sokarken.

Eski alışkanlığımı sürdürerek puanlarımı hesapladım. Bir anda hayrete kapıldım, Caberg bana tam iki puan fazla vermişti. O zamana kadar hiç yanlış hesapladığı olmamıştı oysa. Oğlundan aldığım derslerle bir ilgisi var mıydı acaba? Hiçbir şey söylemeye karar verdim. Son derece umursamaz bir tavırla, Chiristine’in defterinden, unutmuş olduğum İngilizce ödevini çekmeye başladım.

Tanja’nın keyfi kaçmıştı. Bütün bir öğleden sonra, oldukça durgundu.

Büyük teneffüste, sandviç almak için yandaki fırına kaçtığımızda, “Annem beni mahvedecek,” dedi. “Düşünebiliyor mu-

sun, karnemde hiç 1'im olmazsa, ancak o zaman izin verecek, Berlin'e gitmeme yani." Çok sıkıntılıydı. "Bu çocukça," dedi içini çekerek, "ne yapabilirim ki, matematikte iyi değilim, İngilizceden de bir şey anladığım yok." Sandviçinden bir ısırık alıp, gözlerini yüzüme dikti. "Sen ne yapacaksın?"

"Belki sen de ders almalısın," dedim, düşünmeden konuşmuştum. "İngilizceden tabii ki," diye de ekledim hemen ardından. Eğer Tanja matematikten ders almaya kalkarsa, Dietmar... düşünmek bile istemiyordum doğrusu. Çevirdiğim bu dolabı hatı boyunca affetmezdi Tanja.

"Korkma," dedi, "Tom'u kapmam, merak etme. Hem ayrıca aranızda her şeyin bittiğini sanıyordum ben."

"Tanja, lütfen unut şu konuyu, aslında senin tahmin edemeyeceğin kadar karışık bir durum," dedim yalvarır gibi. "Biz en iyisi Berlin'e gidebilmek için ne yapabiliriz, onu düşünelim."

Teneffüs sonunda, Tanja'nın tek bir şansı olduğu kanısına varmıştık: Ya İngilizce öğretmeniyle ya da Bayan Caberg'le konuşacak, onları ikna etmeye çalışacaktı.

"Ne dersin?" dedi Tanja bir sonraki teneffüste. "Hangisiyle konuşayım?"

En ince ayrıntılarına kadar düşünmüştüm aslında. Berlin'e gitmek istemediğim, her şeyden önemlisi de, bütün gün "Heidhofer Sokağı"ndaki kızıl saçlı ufaklığı gözlemeye hiç hevesli olmadığım halde, Tanja'ya yardımcı olmak istiyordum. O benim en iyi arkadaşımdı. Bazen insanı çileden çıkarsa bile, severdim onu.

Altıncı dersten sonra birlikte Caberg'i beklemeyi teklif ettim. Beraber olunca onu daha iyi etkileyebileceğimizi düşünmüştüm. "Gersner çok katı," dedim. "İngilizceden sana 1 verirse sevinmelisin. Bu öğretmenle konuşmak sadece boşa geçirilmiş zaman."

Tanja başını salladı. İngilizce öğretmenimiz Achim Gersner, elli kilometrelik mesafedeki bütün okulların en sevilmeyen öğretmeniydi. Yıllar önce, kız kardeşlerim bile “O bir kariyer man-yağı,” demişlerdi. Gerçekten de Gersner hiçbir şeye göz yummazdı. Bu nedenle, Tanja’nın tek şansı Bayan Caberg idi.

“Ona ne diyebilirim?” diye haykırdı Tanja altıncı dersten sonra okulun önündeki otoparkta beklerken. “Lütfen bana 1 vermeyin diyemem ki! Notum belli zaten, 0,5...”

“En iyisi sen bu işe karışma,” dedim son derece ciddi bir tavırla, “bırak da ben halledeyim. Ayrıca senin notun 0,5 değil ki, sıfır virgül dokuz dokuz dokuz...”

“İyi ya,” dedi Tanja, gözlerini devirerek, “öyle diyorsan. Caberg ikna olur mu acaba? Bugün gelir mi sence?” Alnını karıştırarak kolundaki saate bir göz attı. “Tam on iki, hayır on sekiz dakikadır bekliyoruz da...”

Birden onları gördüm, Caberg uzun camlı koridoru geçiyordu, Dietmar da arkasından bir yığın kitap sürüklüyordu. Dışarı çıktıklarında, Dietmar beni selamlayıp sınav notumla ilgili bir şeyler sorduğunda, Tanja bir gariplik olduğunu fark edecekti mutlaka. Onu kolundan tutup var gücümle çekiştirmeye başladım. Bir an önce uzaklaşmalıydık.

“Tanja, sanırım bu fikir pek de iyi değil,” dedim, “çok büyük bir hata yapıyoruz, burada Caberg’i beklemekle yani.” Yalvarır gibi konuşuyordum. “Yorgundur, karnı açtır, âdet görüyordur, ne bileyim, her şey olabilir. Burada ikimizi birden görünce, kafasını şişireceğimizi anlar. Ayrıca belki de diğer öğretmenlerden biri ya da müdür görür ve sorun çıkar. Çok göz önünde olmadan yapmalıyız bence. Daha iyi bir planım var, haydi gel, gidelim.”

İsteksizce de olsa, kolundan çekiştirmeme izin verdi Tanja.

Neden bunu yarım saat önce düşünmediğimi söyleyerek homurdanıp duruyordu. Biraz söylendikten sonra birden bana hak vermeye başladı. Ben de öğleden sonra bu olayla ilgileneceğime söz verdim, vedalaşıp ayrıldık.

,

YEDİNCİ BÖLÜM

Bir saatlik gecikmeyle eve vardığımda, kapının önünde bir kamyonet duruyordu. İçinde oturan da Babette'den başkası değildi, yanında bıyıklı bir tip vardı. İkisi birlikte Babette'nin yeni dizüstü bilgisayarını inceliyorlardı. Beni fark etmeleri biraz zaman aldı.

“Henri, nihayet gelebildin!” diye haykırdı Babette, arabanın kapısını hızla açarak. “Bir saattir bekliyoruz. Anthony ve ben donduk.” Hiçbir şey anlamadığımı görünce açıklama yapma gereği duydu. “Anahtarımı bulamıyorum da, eve giremedik.”

“Anthony de kim?” dedim sesimi alçaltarak.

“Anthony’yi Londra’da bir kongrede tanıdım,” diye fısıldadı, Babette, “ama rahatlıkla yüksek sesle konuşabiliriz. Almanca anlamıyor.”

Kamyoneti kilitleyip, kapılarını tekrar tekrar kontrol etmekte olan Anthony’ye el salladı. “Bazen çok ilginç oluyor, ama harika bir matematikçi,” dedi bana dönerek. “Yarıyıl bitiyor, yakında karne alacaksın. Anthony’yi getirmemin sana çok yararının dokunabileceğini düşündüm.”

Minnetle gülümsedim. Babette’nin ne kadar fedakâr olduğu-

nu bilmek güzeldi gerçekten. Küçük kardeşine yardım olsun diye gerçek bir İngiliz ayarlıyordu.

“Peki bu büyük yardımın karşılığında ne istiyorsun?” diye sordum şüpheli bir tavırla.

Babette, tek kelime bile etmeden önümden geçip, Anthony’yi oturma odasına soktu. Birdenbire okuldayken Babette’nin İngilizce derslerinde hep zorlandığını hatırlayıvermiştim. ‘Bence önce kendisi İngilizce dersi almalı,’ diye geçirdim içimden.

“Evet, ne istiyorsun karşılığında?” diye tekrarlardım sorumu. Babette mutfaka çay suyu koymaya gitmişti.

“Anthony izinde, ben de sömestr tatilindeyim. İkimizin de yapacak bir sürü işi var tabii ki...”

“Ne istiyorsun?” diye sözünü kestim, buz gibi bir ifadeyle.

“Yani bir süre burada kalmak istiyoruz, benim eski odam iki kişi için biraz küçük. Belki sen odanı bize verip, bir süre için benimkine taşınabilirsin diye düşündüm.” Yalvarır gibi, gözlerimin içine bakıyordu. “Anthony sana harika bir CD getirdi.”

İkisi, benim odamda yaşamak istiyorlardı. Annemle babamın tavrı ne olacaktı, çok merak ediyordum doğrusu.

“Olur,” dedim, “tabii olur, ama lütfen, Anthony’dan İngilizce dersi filan istemiyorum. Annemlerin kafasına bir de bunu sokma.”

Babette boynuma atıldı. “Harika bir kardeşim olduğunu biliyordum zaten,” dedi gülümseyerek.

“Burada neler oluyor?” diye seslendi babam, annemle birlikte eve girerken.

“Ne var ki?” diye cevap verdim ben de yüksek sesle.

“Kapının önündeki kamyonet de neyin nesi?” dedi annem merakla. “Taşınıyor muyuz yoksa?”

O sırada Babette, oturma odasından fırlayıp, annemin boynuna atıldı. “Tabii ki hayır,” dedi en sevimli haliyle. “Anthony ve ben, onu birkaç haftalığına tatile giden bir arkadaşımızdan aldık. Olan biten her şey son derece masum, inan bana.”

Annem ve babam, şoku atlatmışlardı. Anthony’nin de çok önemli bir rol oynayabileceğini zannetmiyordum artık. Nitekim öyle oldu. Bizimkiler Anthony ve Babette’nin haftalar sürecektir bu ziyaretine çok sevinmiş görünüyorlardı. Bu sevincin sebebi ise eşyalarımın bir bölümünü Babette’nin odasına yerleştirirken anlayabildim ancak.

“Bu çok daha ümit verici,” diye fısıldadığını duydum annemin. “Bir doktor etiketi ve üniversitede belli bir mevki var. Şimdiye dek Babette’nin sürükleyip getirdiği, eğitimi yarım bırakmış olanların dışında biri nihayet. Şu bütün gün gitar çalanı hatırlıyor musun?” Alçak sesle gülmeye çalıştı. “Babette’nin sonunda mantıklı davranmaya başlamasına çok seviniyorum.”

Gitar çalan! Markus’u hâlâ çok iyi hatırlıyordum. İki yıl önce Babette onu peşine takıp getirdiğinde, görür görmez âşık olmuşum. Öğleden sonraları saatlerce yanında oturup, çaldığı çılgın melodileri dinliyordum. Bir süre sonra Babette, erkek arkadaşını küçük kız kardeşiyle paylaşmaktan iyice bunalmış olmalıydı ki, odadan hemen çıkıp gidersem, beş mark vereceğine söz verdi. Oysa ben kararlı ve sabırlıydım. Dünyanın parasını verseler bile, Markus’u görmekten vazgeçmezdim. Birkaç hafta sonra, ilişkileri sona erdi ne yazık ki. Babette, benim yüzümden olduğunu iddia ediyordu, Markus bir daha ortaya çıkmadı.

Ve şimdi de Anthony. Tipim değildi, ama Babette onunla mutlu olsun istiyordum. Çalışma masasının gözünde bulduğum aynaya bakıp gülümsedim. Fedakâr olmadığımı söylemek haksızlık olurdu doğrusu... Artık kader bana acımalı ve karşıma Tom'u çıkarmalıydı. Gözüm çekmecedeki saate ilişti.

Tanrım, üçü çeyrek geçiyordu! Archimedes'i tamamen unutmuştum. Yıldırım hızıyla anorağımı giyip dışarı fırladım.

Bayan Engel kapıyı sinirli bir şekilde açtı. "Daha saat iki buçuk olmadı, sevgili Henriette," dedi. "Archimedes ve ben öğlen uykusundayız. Lütfen tam üçte burada ol."

Babette'nin çekmecesindeki saat, yaz saatine göre ayarlanmıştı, bir saat ilerideydi ve geri zekâlı ben bunu fark etmemiştim. Tekrar eve gidip gelmeye değmezdi, caddede öylesine yürümeye başladım. Şişman bir kadın, ilan yapıştırıyordu. Yapıştırdığı ilan hiç de yabancı değildi. "Büyük faşing balosuna davet –Bu yılın parolası: masallardaki gibi bir balo."

Şişman kadın beni fark etmişti. Arkasına döndü. "Sen," dedi, "sen Henriette değil misin?" Ben şaşkın şaşkın bakarken, o devam etti. "Tabii, Henriette'sin. Sen beni hatırlayamazsın herhalde. Eski antrenörünün eşiyim ben."

"Ah, öyle mi, tabii," gibi bir şeyler mırıldandım. Kadın son derece içten gülümsüyordu. "Zor bir iş yapıyorum," dedi. "Her ağaçta bir ilan var baksana, ama en güzeli benimkiler." Memnun bir ifadeyle başını sallıyordu. "Uli hazırladı," dedi, "antrenör olarak çok iyi, ama grafikerliği tek kelimeyle muhteşem. Öyle değil mi?"

Gönül rahatlığıyla onaylayabilirdim, Uli gerçekten de iyi bir antrenördü.

Kadın derin bir nefes aldı. "Ama yine de çok yorucu bir iş, bütün ilanları yapıştırmak, sonra tek tek davetiyeleri dağıtmak.

Sen kendininkini hemen alabilirsin, en azından bir tanesinden kurtarmış olursun beni.”

Omzundaki çantadan bir zarf çıkardı. “İşte,” dedi, “burada, Schnieder Ailesi, beş davetiye. Davetiyesiz girişler için yirmi beş mark.”

Hemen o an, baloya katılmak için hiç de istekli olmadığımı söylemek geldi içimden, ama sonra vazgeçtim, susmak daha iyiydi. Kadıncağızı hayal kırıklığına uğratmanın bir anlamı yoktu. Teşekkür ettim.

“Biraz vaktin var mı?” dedi gülümseyerek. Dağıtmak zorunda olduğum on sekiz davetiye daha var, yardımını isteyebilirim.”

“Yo,” dedim, “üzgünüm, gitmem gerek.” Saat üçe tam üç dakika vardı, Archimedes’e ucu ucuna yetişebilirdim ancak.

“Baloda görüşürüz!” diye seslendi arkamdan, bir yandan da bir sonraki ilanı yapıştırmak için uygun bir ağaç arıyordu.

Akşam yemeği son derece sakın ve sessiz geçti, kimsenin İngilizce konuşacak hali yoktu anlaşılan.

Birden aklıma davetiyeler geldi. “Haftaya cumartesi futbol federasyonunun balosu var,” dedim, pantolonumun cebinden davetiyeleri çıkararak. “Gider misiniz?”

Annemle babam birbirlerine baktılar. “Aslında tenis balosuna gitmek istiyorduk,” dediler ikisi birden aynı anda ve gülmeye başladılar. “Ama Babette, Anthony ve sen, üçünüz gidebilirsiniz.”

Babette tercüme edip, enine boyuna Almanların faşingini anlattı, Anthony çok etkilenmiş görünüyordu. Gerçek bir matematikçi olarak evde oturup hesap yapmanın onu çok mutlu edeceği hissine kapıldım o an. Öğleden sonra, Archimedes’le yaptığım gezi bitip eve döndüğümde, mutfak masasının üzerine kurşun

kalemle rakamlar ve harfler yazarken yakalamıştım onu. Boş kâğıt bulamadığı için tahta mutfak masasını kullanmıştı.

“Değişik kıyafetlere bürünmemiz gerekecek,” dedi Babette, “faşing ya!”

Fikir vermek için ağzını açan babam ise, Anthony’nin sıfır kılığına girmesi gerektiğini söyledi. Babette, gücenmiş bir ifadeyle bunu kesinlikle tercüme etmeyeceğini haykırdı, “Şok geçirdim,” dedi, “kendi babamın espri anlayışına inanamıyorum. Faşingleri zaten çok aptalca bulurum, Anthony de öyle düşünüyordur mutlaka. O aptal davetiyelerinizi alın başınıza çalın.”

Hiçbir şey anlamadan öylece bakan Anthony’yi kolundan tuttuğu gibi dışarı çıkardı.

Babam huzursuz bir ifadeyle etrafına bakınıyordu. “Pek iyi bir espri değildi,” dedi annem yumuşak bir ses tonuyla, “Babette’nin çok çabuk kırıldığını biliyorsun...”

Babam ne cevap vereceğini bilemez bir halde bakarken, annemin sözünü kestim. “Ben tek başıma filan gitmem ama,” dedim, “kendimi çok aptal hissederim.”

Her ikisi de endişeli gözlerle bana bakıyorlardı. Birkaç dakikalığına, düşüncelerini okuyabileceğime inandım. Zavallı çocuk, kendine güveni kalmadı. Eskiden böyle değildi, çok daha girişkendi. Böyle olmasının arkasında yatan sebep ne olabilir acaba?

Evet, kafalarından bu tür şeyler geçiyor olmalıydı. Beni problem çocuk olarak görmelerine tahammül edemezdim tabii ki. Hemen kendimi toparladım, “Tanja,” dedim, “Tanja’ya sorabilirim, belki o benimle gelmek ister.”

“Harika bir fikir. Tanja bu iş için en doğru kişi,” dedi annem, bu arada babam oturduğu yerden kalkıp telefonu getirmişti.

Büyük bir şaşkınlıkla babama bakıyordum. Her zaman tele-

fon konuşmalarına homurdanan, çok uzun konuştuğum için sürekli söylenen babam, telefonu ayağıma kadar getirip, Tanja'yı hemen aramamın iyi olacağını söylüyordu. Eğer Tanja'yı evde bulamazsam, tesadüf bu ya, büyükannesine filan gitmiş ise, çok yazık olacaktı doğrusu.

Numarayı çevirip, odama gittim. Tanja ile neler konuşacağımı bilseler, kapıdan dinlerlerdi kesinlikle.

“Balo için davetiyen var mı?” diye atıldı Tanja. “Beni de götürür müsün?”

“Evet,” dedim, “bu yüzden aradım seni.”

“Henri, sen gerçek bir arkadaşsın,” diye beni övmeye başladı Tanja, “şu an ne durumda olduğumu tahmin bile edemezsin.” Kuvvetlice bir sümkürdü. “Biliyorsun, şu harika doğum günü partim. Her şeyi organize ettim, insanlar davet edildi ve şimdi sevgili erkek kardeşim, bütün bunların bir numara büyük olduğunu, öğleden sonra iki kız arkadaşım ile yapacağım kutlamanın bana yetmesi gerektiğini iddia ediyor. Saçmalıyor tabii ki. Bir sürü çocuk oyunu filan öneriyor bir de.” Tekrar sümkürdü. “Bekle biraz,” dedi, “yeni bir mendile ihtiyacım var.”

Söylenmeye devam etmeden önce, tam üç kez kuvvetlice sümkürdü. “Annem hemen etkisinde kaldı tabii ki,” dedi, “partiyi yazın yapmamı, o zaman rahatça dışarı çıkabileceğimizi söyleyip duruyor. Erkek kardeşin olmadığı için sevinmelisin, gerçek bir ceza insana, inan bana.”

“Yani bu durumda doğum gününü yazın mı kutlayacaksın?” diye sordum son derece dikkatli bir şekilde.

“Aynen öyle,” dedi Tanja berbat bir sesle, “ama o zamana kadar neler olacağını kim bilebilir ki? Baksana, şu sıralar talihsizlik üstüne talihsizlik yaşıyorum. Caberg’le ilgili bir şeyler yapabildin mi?”

Kahretsin, tamamen unutmuştum. Bir an durakladım. “Evet, tam telefon edecektim ki, önce şu balo işini bir sorayım dedim.”

Sonra kız kardeşim ve erkek arkadaşını, davetiyelerini Tanja’ya vermeleri konusunda çok zor ikna etmişim gibi bir hava yarattım.

“Henri, harikasın,” diyordu Tanja tekrar tekrar. “Annem giriş bileti için yirmi beş mark vermezdi. Ne giyeceksin, düşündün mü?”

Kısa bir süre durduktan sonra, uygun bir kıyafet bulduğunda beni arayacağına söz verdi.

“Ben de senin Caberg’le ilgili meseleni açıklığa kavuşturacağıma söz veriyorum,” dedim.

Tanja bu konudan dolayı darılmış gibi değildi. “Yıldız falımda bugün fırtınalı, karışık durumlar görünüyor,” dedi. “Doğum günü partime bakılırsa doğru. Caberg’i aramak için yarına kadar bekle istersen. Çünkü mesleki ve özel işlerde güzel günler sizi bekliyor yazıyordu.”

Bir süre daha, yıldız falının Caberg’in kararını etkileyip etkilemeyeceği gerçeği hakkında konuştuk. Tanja “Heidhofer Sokağı” dizisini izlemek için kapatmak zorunda olduğunu söyledi. Sanırım, Heidhofer Sokağı’ndaki kızıl saçlıyla ilgili hiçbir şey söylemediğim için kızgın değildi bu kez.

Telefon defterinden Caberg’in numarasını bulup çevirdim. “İyi akşamlar Bayan Caberg, geç vakit rahatsız ettiğim için özür dilerim,” diye başladım, üçüncü çalıştan sonra telefon açıldığında.

Saat daha yediye çeyrek vardı gerçi, ama yine de konuşmaya bu şekilde başlamam iyi olmuştu.

“Kimsiniz?” dedi telefonun öbür ucundaki kişi. Onun Bayan Caberg olmadığını anlamıştım hemen.

“Ben, Henriette,” diye mırıldandım yavaşça.

Dietmar’ın sesini alamamıştım.

“Anlamıştım zaten,” dedi Dietmar.

‘Aptal!’ diye düşündüm. Anladıysa neden soruyordu ki?

“Aramana çok sevindim, Henriette. İyileştim sayılır, sadece çok fazla konuşamıyorum. Ama tahminlerime göre, iki ya da üç hafta içinde derslere başlayabiliriz.”

Doğru ya, Dietmar hastalanmıştı. Nasıl da unutmuştum! Tekrar derslere başlayacağım için çok sevindiğimi uydurduktan sonra, annesiyle konuşup konuşamayacağımı sordum.

Dietmar ise ısrarla belki kendisinin yardımcı olabileceğini söylüyordu. Çok özel bir konu olduğunu duyduğunda, bir an sustu; tedirgin olduğunu hissetmiştim.

“Evet, tabii,” diye kekeledi, “sanırım kilere inmişti, çağırırım hemen.”

Sonra uzunca bir süre hiç ses duymadım, beklemek zorundaydım.

Birden gözüm önümdeki telefon defterine takıldı. Gözlerime inanamıyordum. Son birkaç dakika içinde tam yedi kez Tom’un adını yazmıştım. Meraklı kız kardeşim için bulunmaz bir fırsattı bu. Paniğe kapılmıştım, kocaman siyah kalpler çizip, yazıların üzerlerini kapamaya çalıştım. Çok dikkatli olmalıydım, yazıları yok etmiştim, ama uykumda Tom’u sayıklarsam?

Caberg de nerede kalmıştı? Yaklaşık on dakikadır bekliyordum.

Birden sesler duymaya başladım. Geliyordu sanırım.

“Caberg,” diye aldı telefonu matematik öğretmenim. “Sorun mu var Henriette?”

“Evet,” dedim, “yarı yıl karnesinde gelecek notum için endişeleniyorum. Bütün sınav sonuçlarını topladım. Sınırdayım.”

Caberg gülmeye başladı. “Henriette, sana gönöl rahatlığıyla dört verebilirim. Son zamanlarda sınıf içindeki durumun çok düzeldi, ayrıca son sınavı değerlendirirken biraz katı davrandım.”

Süper! Müthiş! Tahminimden daha da iyi gitmişti işte.

“Ben de sizi bu yüzden arıyorum ya,” dedim, sesimi mümkün olduğunca ümitsiz çıkarmaya çalışarak. “Ne yazık ki benimkini iki puan fazla hesaplamışsınız.”

Caberg sustu. Alnındaki teri sildiğini görür gibi oldum.

“Evet,” dedi sonunda, “senin notunu çok fazla etkilemez bu, önemli değil. Başka bir şey var mıydı?”

Yavaş yavaş sabırsızlanmaya başladığını hissediyordum. “Evet,” dedim aceleyle, “arkadaşım Tanja’nın da sorunu aynı. O da tam sınırdan, karnesine bir gelmesinden korkuyor.”

Öylesine gergindim ki, nefesimi tuttum. Caberg başka türlü davranamazdı, Tanja’ya iki verecekti mutlaka.

“Tanja’yı sakinleştir,” dedi aceleyle, “endişelenmesine gerek yok.”

İyice sinirlendiğinin farkındaydım, ama hiçbir şey yapamazdı. İki puan fazla hesapladığı için karneme dört geldiğini sınıfta anlatmaya kalktığımda kıyamet kopardı herhalde. Hele bir de oğlundan ders aldığım ortaya çıkarsa, Caberg’in pılısını pırtısını toplayıp gitmesi gerekirdi. Ama matematik öğretmenimiz zeki bir kadındı. İçinde bulunduğu durumu doğru değerlendirirdi tabii ki.

“Teşekkürler, Bayan Caberg, Tanja’ya sizinle konuşulabileceğini söylemiştim zaten,” dedim biraz da pohpohlayarak. Dietmar’a ve ona güzel bir akşam dileyip telefonu kapattım.

Son derece memnun bir halde oturma odasına girip, haftalık televizyon dergisini aldım. Bir dakika sonra telefon çaldı. Babam, ağzını bile açmadan parmağıyla beni işaret ediyordu.

Arayan Tanja idi tabii ki. “Ben de seni biraz sonra arayacaktım,” dedim. “Caberg’le konuşmam yeni bitti. Bir nefes almak istedim.”

Sesi berbat çıkıyordu, “Kötü gideceğini biliyordum,” diye haykırdı, “annem karnemdeki birleri görünce çılgına dönecek.”

Gülmeye başladım. “Eğer Caberg kötü niyetli biri değilse –ki hiç zannetmiyorum– iki verecek sana. Onunla son derece mantıklı konuştum,” dedim.

Tanja sevinçten deliye dönmüştü. “Yani, gerçekten karneme bir gelmesinden kurtuldum mu şimdi?” diye bağıırıyordu bütün gücüyle. “Henriette, bu yaptığını hiç unutmayacağım, inan bana. Eğer istersen, sana Ronald Reimann’ın imzalı resmini hediye edebilirim, hem de çerçevesiyle birlikte. Caberg’e de çok daha iyi davranacağım artık.”

İmzalı resmi istemediğimi söyleyip, teşekkür ettim. Hiç kimseye Caberg’le yaptığım konuşmayı anlatmamasını tembih edip telefonu kapattım. Şimdi kendimle ilgilenebilirdim artık.

Babette ve Anthony’si akşam boyunca ortalıkta görünmediler. Bu çok daha iyiydi, konuşurken bakışlarımı kontrol edecek kimse yoktu en azından. “Bugün matematik sınav sonuçlarını öğrendik,” dedim rahat bir ifadeyle.

Annem aceleyle bilgisayarını kapattı, babam okumakta olduğu ekonomi gazetesini bir kenara bırakıp oturduğu yerde doğruldu. Bu, akşamın rahat ve zevkli bölümü sona erdi anlamına geliyordu herhalde.

“Evet?” dediler ikisi bir ağızdan.

“Şey,” dedim, “sınav defterini getireyim de, kendiniz görün en iyisi.”

Eski alışkanlığımla odama koştum. Babette ve erkek arkadaşının o odada kaldıkları, ancak kapıyı açtıktan sonra geldi aklı-

ma, bunu tamamen unutmuştum. Derhal özür diledim. Gerçi özür dileyecek bir durum yoktu, ikisi de çalışma masasına oturmuş, Babette'nin dizüstü bilgisayarını inceliyorlardı. 'Aşk ne güzel şey,' diye düşündüm. Derin bir iç geçirip, dolabımı karıştırmaya başladım. Bir taraftan da yarım yamalak da olsa tekrar bir özür mırıldanmayı ihmal etmedim. Oturma odasına döndüğümde, annemle babam balkon kapısıyla radyatör arasında gidip geliyorlardı.

"Henriette, kızmayacağız," diye garanti verdi annem, sesi terdirgin çıkmıştı.

Onların bunu bu kadar dert ettiklerini görmek beni şaşırtmıştı.

"Her şey yolunda," dedim onları sakinleştirmeye çalışarak, "dört aldım."

Babam kendini kanepeye attı. "Çok şükür," dedi memnun bir ifadeyle gülümseyerek, "ailede sayılarla başa çıkamayan ilk kişi olacaktın yoksa. Şu aldığın özel ders, çok anlamlı bir yatırım zannediyorum." Aynı memnun ifadeyle gazetesini aldı.

Annem ise, aldığım notu kendi gözleriyle görmek istediğini söyledi. Zaten imzalaması gerekiyordu. Hemen koşup, Babette'nin odasındaki çantamdan sınav defterimi getirdim. Notumu ve yanında duran Caberg'in yazısını gören annem derin bir nefes aldı.

"Özür dilerim Henri," dedi hemen ardından, "ama bir an için çirkin bir şüpheye kapılıp, bize yalan uydurduğunu düşündüm." Kısa bir süre durakladıktan sonra, "Biliyor musun," diye devam etti, "son zamanlarda eskiye göre biraz değiştin. Son günlerde gazetelerde öyle şeyler okuyoruz ki..." Yardım istercesine babama baktı. Babamın bakışlarında ise üzüntü vardı, gazetesini koltuğun üzerine bırakarak, "Evet," diye yardıma çalıştı. "Henri

iyice büyüdü artık, bu sınav sonucunun karşılığında da ödülü hak etti sanırım. İstedğin bir şey var mı?”

Şöyle bir düşündüm. İsteklerim vardı tabii ki, kimin yoktu ki? Belki de Berlin için konuşmanın tam zamanıydı.

“Tanja ve ben yaz tatilinde birkaç günlüğüne Berlin’e gitmek istiyoruz,” dedim dikkatli olmaya çalışarak. “Tanja’nın erkek kardeşi de bizimle gelecek.”

“Böyle bir istek üzerinde pek düşünmemiştik aslında,” diye karşı çıktı babam. “Berlin büyük bir şehir, Tanja ve sen, daha on dört bile olmadınız. Bu çok tehlikeli. Ayrıca Tanja’nın erkek kardeşinin ikinize göz kulak olmaktan çok daha başka işleri vardır. Yeni spor ayakkabılar ya da bir bilgisayar oyunu filan iste en iyisi.”

“Biraz düşüneyim o zaman,” dedim esneyerek. “Yarın bir şey gelir aklıma. Bugün çok yorgunum.”

Babamın anneme nasıl cezalandırırcasına baktığını gördüm. “Görüyor musun,” dediğini duydum, “çocuğun üzerinde başarılı olma baskısı var.” Annemin cevabını ise anlayamadım ne yazık ki...

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah hafif bir boğaz ağrısıyla uyandığımda, ‘Herhalde dün üşüttüm,’ diye düşündüm.

Bunun Archimedes ile son gezintim olması ne iyiydi. Bayan Engel, köpeğiyle tek başına ilgilenebilecek kadar iyileşmişti. Zaten gezintiler hiçbir işe yaramamıştı: Tom’u unutmak zorundaydım.

Anthony, bütün aile için, İngiliz usulü gerçek bir kahvaltı hazırlamıştı. “Umarım hoşunuza gider,” dedi İngilizce olarak. Ağzından duyduğum ilk cümleydi bu.

Babam, “Tam istediğim gibi, İngiltere’deki gibi bir kahvaltı etmeyi arzulamıştım hep,” diye açıkladığında ise, Babette keyif ve gururdan patlayacaktı neredeyse.

Son günlerde sürekli kolesterol değerlerinden söz edip duran babam, o sabah gözünü bile kırpmadan omletleri, sucukları silip süpürdü.

“Henri, beğenmedin mi yoksa?” dedi Babette endişeli bir tavırla, on dakikadır hâlâ ilk tostumu kemirip duruyordum.

“Sanırım hastayım ben,” dedim. “Anne, okula haber verir misin? Tekrar yatmaya gidiyorum.”

“Pek de hasta gibi görünmüyorsun,” dedi çok bilmiş haliyle Babette. “Okula gitmek istemiyorsun herhalde!”

Aptal! Bu yıla güzelim odamı vermiştim. Annemin arkasından ona bakıp dilimi çıkardım.

“Henriette’yi rahat bırak,” dedi annem, “bu kış direnci çok düşük. Belki de iyi bir tedaviye ihtiyacı vardır.”

“Babette ve Anthony seninle ilgilenirler,” diye seslendi babam arkamdan, ben odama giderken. “Bugün öğleden sonra firmaya bir Japon heyeti gelecek. Geç kalmasak iyi olur.”

Umurumda bile değildi. Babette ve Anthony’nin benimle ilgilenmek zorunda olmaları da umurumda değildi. Yatağıma girip, öğlene kadar uyudum.

Uyandığımda kendimi çok daha iyi hissediyordum. Babette ve erkek arkadaşının, güzel bir öğlen yemeği ile bana ilgi göstermeleri gerektiğini düşünüyordum ki telefon çaldı. Babette’nin, “Sanırım uyuyor,” dediğini duydum, “ama bir bakayım.” Bir saniye sonra kapı açıldı. “Telefon sana.”

“Yiyecek bir şeyler hazırlayabilir misin?” diye sordum sitem dolu bir sesle. “İkiniz de benimle ilgilenmek zorundasınız, unutmayın.”

Babette suratını ekşiterek telefonu uzattı. “Telefonlarına baktığım için memnun olmalısın,” diye fısıldadı ardından da.

“Hasta mısın?” Telefondaki Tanja idi tabii ki.

“Hayır, değilim,” diye mırıldandım. “Okula gitmekten daha iyi bir programım vardı sadece.”

Gülmeye başladı. “Çok şey kaçırdın,” dedi, “on ikinci sınıflardan biri Caberg’in arabasına çarptı bugün. Dersin ortasında Zeynep birdenbire içeri girip, ‘Bayan Caberg, 12-B’den Benjamin Hölter arabanıza çarptı, gördüm...’ dediğinde, nasıl baktığını, yüzünün nasıl bir şekle girdiğini tahmin bile edemezsin.”

“Ne?” dedim şaşkınlıkla. “Şaka yapıyorsun.” Tanja ısrarla gerçeği söylediğini iddia ediyordu, bense okulda olmadığım için üzgündüm.

“Ayrıca sana başka bir şey daha itiraf etmek zorundayım,” dedi Tanja, bir an için durakladı, sonra devam etti. “Tom’un çok güzel keman çaldığından söz etmiştin ya. Ben de teneffüste Caberg’e hoş bir şeyler söylemek istedim ve oğlunun bu yılki gençler arası müzik yarışmasına katılıp katılmayacağını ya da bir konser vermek isteyip istemediğini sordum.”

Kahretsin! ‘Tanja, çenenin tutacağına dair söz vermiştin bana,’ diye geçirdim içimden, ama tek kelime etmedim tabii ki. Tanja yeterince pişmandı zaten.

“Caberg öyle boş boş baktı ki anlatamam. Sonra da bir şeyleri karıştırmış olabileceğimi söyledi. Ama sanırım çok utandı. Her şeyden önce, sınıfın yarısı duydu neredeyse.”

Sınıftakilerin hiçbirinin anlamamış olabileceği konusunda arkadaşımı ikna ettim; o da bundan böyle Tom Caberg’in müzik yeteneğinden bahsetmeyeceğine söz verdi. Anlaşmıştık.

“Ama aslında niye aradım, biliyor musun?” dedi rahatlamış bir halde. “Şu baloyla ilgili konuşmak istiyordum. Seninle ilgili aklıma gelen tek şey, temizlikçi kadın kılığı. Geçen yıl da o kılığa girmiştin, öyle değil mi? Daha iyi bir fikrin var mı yoksa?”

Yoktu tabii ki... Hatta hiç düşünmemiştim bile, ama bunu Tanja’ya söylemeye pek niyetli değildim açıkçası. “Evet,” dedim, “bu kez değişik bir şey yapmak istiyorum. Denizci kılığına girmeye karar verdim.”

“Denizci mi?” Tanja şaşırmıştı.

“Evet,” dedim, “denizci. Eski bir kot pantolon, üzerine mavi beyaz çizgili bir tişört ve plaj terlikleri giyeceğim. Belki küçük kuzenimin simidini de takarım belime.”

Bu fikri ben de beğenmiştim, gurur duymuştum kendimle. Geçenlerde bir yerde, denizcilerin birçoğunun yüzme bilmediklerini okumuş ve çok şaşırılmışım. Ayrıca bu kılıkta balodaki diğer bütün denizcilerden farklı olacaktım.

“Ya sen? Sen ne yapacaksın?” diye sordum.

Tanja hafifçe bir öksürdü. “Dün akşam katalogdan göbeği açık, üstelik de altın rengi bir bluz ısmarladım. Altına da kırmızı ile altın rengi karışımı bir Harem pantolonu. Henri, bana çok yakışacak, eminim. Anneme gösterdiğimde bayıldı. Cariye kılığının bana çok uygun olduğunu söyledi. Düşünsene, ikisinin parasını da ödeyecek. Sadece ayakkabılarla ilgili küçük bir sorunum var. En iyisi tabii ki altın rengi sandaletler olurdu, ama ne yazık ki benim yok. Sende ya da aileden birinde vardır belki diye düşündüm?”

Tanja’yı ailemde hiç kimsenin altın rengi sandaletinin olmadığına inandırdım. Bir süre düşündükten sonra, babasını aramaya karar verdi. Babasının o ay vermesi gereken parayı vermediğini hatırlamıştı. “Vakit kaybetmeden hemen aramalıyım,” deyip telefonu kapadı.

Yavaşça kalkıp mutfağa doğru yürüdüm. Babette ve erkek arkadaşından öğlen yemeği filan geleceği yoktu. Bilgisayarın başına oturmuşlar, sonsuz sayı dizilerini oluşturluyorlardı.

“Siz acıkmadınız mı?” dedim –önce Almanca, hemen ardından da İngilizce olarak. Ama her ikisi de beni görmezlikten ve duymazlıktan geliyorlardı ne yazık ki...

Mutfaktan kahvaltıdan kalanları alıp, düşünmeye başladım. Tanja cariyе, ben ise denizci. Temizlikçi kadın olmaktan çok daha iyiydi, ama yine de değişiklik sayılmazdı. Kıyafet balolarında kum gibi denizci olurdu. Cariye de çok olurdu, ama oğlanların ördekli simit takmış bir denizci yerine, göbeği açık bir cariye

yeye ilgi gösterecekleri belli bir şeydi. Düşündükçe daha çok içerliyordum. Mutlaka başka bir kılığa girmeliydim. Çok kısa bir süre düşündükten sonra bulmuştum, nasıl yapacağımı da biliyordum.

“Nasıl, küçük kızımız iyileşti mi biraz?” dediler annemle babam ağızdan. Yorgun argın eve gelmişlerdi.

Sakin bir şekilde, “Çok iyiyim,” dedim başımı sallayarak. “Tek sıkıntım, açlıktan öldüm. Babette ve Anthony hiçbir şey pişirmediler.”

Dakikalardır Anthony’nin ceketine tek bir düğmeyi dikmeye çalışan kız kardeşim, “Bu sabahki gibi doğru düzgün bir İngiliz kahvaltısı bütün gün yeter insana,” diye atıldı. “Ayrıca bilindiği gibi, hasta insanlar çok fazla yemezler, bu son derece sağlıklıdır.”

“Peynir-ekmekle beslendim,” dedim üzgün bir ifadeyle bakmaya çalışarak, “zaten buzdolabında da başka bir şey yoktu.”

“Henriette,” dedi annem, beni teselli etmek isteyen bakışlarla, “hemen sana güzel bir akşam yemeği hazırlarım.”

“Hey, dur biraz!” diye haykırdım birden. Güzel bir akşam yemeği hiç de işime gelmezdi. Çok başka bir isteğim vardı. Annemle babamın bir parça suçluluk duymaları, benim işimi daha da kolaylaştırırdı.

“Dün akşam bir şey isteyebileceğimi söylemiştiniz,” dedim aceleyle.

Babette başını kaldırdı, birden ilgilenmeye başlamıştı. Aptal! Bütün gün bilgisayarın başında oturur, hiçbir şeyi duymaz, hiçbir şeyi görmezdi. Aksilik bu ya, şimdi de her şeyi dinleyeceği tutmuştu. Olsun, riske atılamazdım, yoksa fırsatım kaçır giderdi.

“Balo için bir şey istiyorum,” dedim, “bir cariyе kıyafeti!”

Bir an tam bir sessizlik oldu, sonra hepsi birden gülmeye başladılar, hem de yüksek sesle... Müthiş anne, müthiş baba, müthiş kız kardeş.

Anthony gürültüye gelmiş olmalıydı; kapının eşiğinde durmuş, sahneyi anlamadığı halde, o da katıla katıla gülüyordu. Bir an için içimden hepsini tokatlamak geldi.

Ağlamak üzere olduğumu ilk fark eden babam oldu. “Özür dilerim,” dedi, “özür dilerim ama bu sana hiç de uygun değil. Henri, cariyе!”

Bunları söylerken sahte bir tavırla gözlerini oynatıyordu. Anthony yeniden gülmeye başladı. Bir Alman ailesinin gündelik yaşantısını acayip eğlenceli buluyor olmalıydı. Gözyaşlarımın akmak üzere olduğunu hissettim, kendimi berbat hissediyordum.

“Henri,” dedi kız kardeşim hafifçe başını sallayarak, “geçen yıl futbol üniformanla gitmiştin. Önüne bir önlük bağlayıp eline de bir tahta fırça almıştın hem de. Hiç de sorun çıkarmamıştın. Şimdi bu isyan niye? Denizci fikrine ne oldu?”

“Tamam işte,” diye ondan yana çıktı annem de, “denizci! Harika!” Bir yandan da kaçamak bakışlarla saatine bir göz attı. “Önce bir yemek yiyelim. Hepimiz için de çok yorucu bir gündü.”

Son söz gibi bir şeydi bu. Konunun kapanması gerektiği anlamına geliyordu. Arkamı dönüp, yeni odama doğru yürüdüm. Babette, pislik, bana arkamdan saldırıyordu!

Ve diğer yanda da annemle babam. Bir gece önce ne istediğimi sorup, büyük sözler veriyorlardı, ardından da böyle bir şey!

Annesinin Tanja’ya davranışını kıskanıyordum doğrusu. Ona istediği faşing kıyafetini alıyordu, hem de hiç itiraz etmeden, seve seve. Gerçi Tanja da annesiyle babasının boşanması sırasın-

da çok büyük stres yaşamıştı. Bu durumu iki yönlü değerlendirmek gerekiyordu. O halde benimkilere çok küçük de olsa bir fırsat tanımalıyım. Ama son derece açık olan bir şey vardı: Cariye kıyafetindeki süslü Tanja'nın yanında, ortalığa ördekli simidimle gülünç denizci kılığında çıkmayacaktım. Bunun için her şeyi yapmaya hazırdım. Gerekirse biriktirmiş olduğum harçlığını sonuna kadar kullanacak veya bütün okul kitaplarımı satacaktım, kararlıyım.

Dietmar'ı, gelecek dersleri yapmayıp, ücreti de aramızda paylaşmaya ikna edebilir miydim acaba? Yo, hayır, bu pek olacak gibi değildi. Can sıkıcı Dietmar, böyle bir şeye kesinlikle razı olmazdı. Ayrıca kıyafet için hemen para gerekliydi bana.

Büyükannemle büyükbabamı arayıp, onlara evde bana nasıl davranıldığını anlatabilir, bunun üzerine biraz para isteyebilirdim belki de? Hayır, bu da olmazdı. Onlar da bana altmış yıl önce faşinge nasıl gittiklerini enine boyuna anlatırlardı. Bunun da hiçbir faydası olmazdı tabii ki. En iyisi Tanja'yı aramaktı. Belki o iyi bir fikir verebilirdi.

Tam telefonu almak üzereydim ki kapı tıkladı. Annem, kafasını içeri uzatarak, "Girebilir miyim?" diye sordu. Cevabımı beklemeden, odanın ortasına kadar gelmişti bile. "Az önceki konuyla ilgili konuşmak istiyorum," dedi, çalışma masasının üzerindeki karışıklığa şöyle bir bakarak. "Aradığını nasıl buluyorsun sen burada?"

Tek kelime etmeden başımı salladım.

"Henriette, son zamanlarda birkaç sorunumuz var. Birincisi şirketle, ama bununla sana sıkıntı vermek istemiyoruz. İkincisi Anette ile ilgili. Yine Robert'den ayrılmaya karar vermiş, buraya taşınmak istiyor. Ve üçüncüsü Babette ile Anthony arasındaki garip ilişki."

Annem bir an ağlayacak gibi oldu. Ama hemen toparlandı, ağzını buruşturarak, “Okuldaki durumunu tekrar düzeltmene seviniyoruz en azından,” dedi. “Faşing kıyafeti yüzünden böyle komik bir tartışma olmamalı aslında, öyle değil mi?”

“Hayır, olmamalı tabii ki,” diye hak verdim anneme. “Ama o baloya aptal bir temizlikçi kadın kılığında gitmek istemiyorum. Ayrıca dün bana bir şey isteyip istemediğimi sormuştunuz. İstiyorum işte. Güzel bir faşing kıyafeti istiyorum.”

“Ailemizde kıyafete bu kadar düşkün hiç kimse yok,” dedi annem, “bu yüzden de anlayamıyorum, neden böyle birdenbire...” Oldukça çaresiz görünüyordu. “İnsan günlük kıyafetiyle de kendini çok iyi hissedebilir. Önemli olan istemek sadece...”

Kolunu omzuma koymak istedi, ama hızla arkamı döndüm.

“Pekâlâ,” dedi, “elbise dolabını karıştır biraz. Biraz uğraşarak çok şey yaratılabilir.”

“Elbise dolabımı karıştırmalıyımışım. İşte hepsi burada!” Dolabın kapağını ardına kadar açtım, Tanja yüzünü ekşitti. O da en az benim kadar şoke olmuştu.

“Bunu seninkilerden beklemezdim,” dedi. “Yeterli paraları var sanıyordum.”

Tanja’ya annemle babamın para için değil de, prensipleri yüzünden böyle davrandıklarını açıklayacak halim yoktu. Ayrıca ne anlatırsam anlatayım, baloya giderken giyecek uygun bir şey bulamadığımı gerçeği değişmeyecekti.

“Bu eşyaların hiçbirisiyle gidemezsin,” dedi Tanja. Tek tek hepsine bakmış, plili ekose eteğe bile başını sallamıştı.

“Ne yapacağım ben?” Tamamen çaresiz bir ifadeyle yere oturdum.

“Şık bir elbisen de mi yok? Bir gece elbisesi ya da öyle bir

şey işte? Belki kız kardeşlerinin vardır?” dedi Tanja. “Kraliçe kılığına girebilirsin o zaman.”

“Hey, bu çok iyi bir fikir!” dedim bir süre düşündükten sonra. “Babette’nin hiç gece elbisesi yok, Anette’nin bütün eşyaları da Robert’de. Ama annemin bir tane var. Uzun, siyah, yırtmaçlı...”

“Tamam işte, haydi git al,” dedi Tanja birden hevesle, keyfi yerine gelmişti. “Hoş bir şeyler bulacağımı biliyordum zaten.”

Annemin gece elbisesini dolabından alırken, bir an için kötü bir suçluluk duygusuna kapıldım. Olumsuz duygulardan derhal kurtulmam gerekiyordu. Elimde elbiseyle Tanja’nın yanına koştum.

“Bu çok değerli bir şey!” dedi Tanja görür görmez. “Giyse-ne!”

Pahalı elbiseyi sırtıma geçirdim.

“Eyvah, eyvah!” diyerek başını sallamaya başladı Tanja, en az üç santimetre yukarıda sonlanan etek kenarlarını işaret ediyordu.

“Annem benden daha kısa,” dedim, “uzun elbise dikkat çeker mi sence? Faşing nasıl olsa.”

Dehşet içinde bana bakıyordu. “Uzun bir elbisede özellikle çok önemli,” dedi bilmiş bir ifadeyle, “bu şekilde gidemezsin. Tamamen out! Ama bir ihtimal, eteklerini söküp tekrar dikebilirsin. Sonra da ütülersin, belli bile olmaz.”

“Dikiş makinesi olmadan nasıl dikerim?” dedim şaşkınlık içinde.

“Dikebilirsin,” dedi arkadaşım. “Ben sana küpe getiririm, ayrıca makyajını da yaparım. Süper olursun, biliyor musun...” Birden gözü elbisenin üst tarafına takıldı. Bakışları öyle çok şey söylüyordu ki...

“Sanırım dekoltesi daha büyük göğüsler için düşünülmüş,” dedi gülümseyerek.

“Babette’nin bir Wonderbrası var,” diye kıkırdadım. “Anthony hilesinin farkına varmış mıdır acaba? Ondan ödünç alsam nasıl olur?”

“Hiç olmayan göğüslere Wonderbra ne yapsın ki?” diye kıkırdadı Tanja da. Kızmaya başladığımı hissettiği anda da toparladı hemen. “Dert etme,” dedi, “elbet senin göğüslerin de çıkacak, bekle.”

Babette’nin odasının anahtarını bulamadığım için, çalışma masasını kapıya dayadım. Anneme, pahalı siyah gece elbisesinin eteklerini sökerken yakalanmak istemiyordum.

Sökmek oldukça kolaydı, ama diktiğim her şeyi eğri büğrü görüyordum.

“Henriette,” diye seslendi annem, odamın kapısının önünden. “Ne yapıyorsun? Neden kapandın oraya? Haydi sen de gel. Dışarı çıkıyoruz. Hava çok güzel. Güneş pırıl pırıl. Sonra da Anette ve Robert’e kahve içmeye gideceğiz.”

“İşim var,” diye seslendim içerden. Yalan da değildi, gerçeği söylemiştim.

“Matematik mi?” dedi babam.

Anlayamayacakları şekilde bir şeyler mırıldandım.

“Haydi sen de gel!” dedi Babette. “Anthony bu tür aile gezilerine bayılıyor.”

“Lütfen rahat bırakın da çalışayım,” dedim yüksek sesle. Anthony’nin gözünde tipik bir Alman ailesinin öğleden sonra gezintisi tablosu tamam olsun diye gidemezdim doğrusu, hiç keyfim yoktu. Babette biraz homurdanıp dolaştı, kısa bir süre sonra da sokak kapısının kapandığını duydum. Şimdi rahatça

gece elbisesinin eteklerini ütüleyebilirdim. Buharlı ütüyü kullanma kılavuzunda yazdığı gibi saf su ile doldurup, ütü masasını açtım. Tam kumaşın ne taraftan daha iyi ütülenebileceğini düşünüyordum ki birden kapının açıldığını duydum.

‘Annem!’ diye düşündüm. Altıncı hissi ile en küçük kızının neler yapmakta olduğunu tahmin etmiş ve onu suçüstü yakalamaya gelmişti. Ne yapacaktım şimdi? Ona nasıl açıklayabilirdim ki? Titreyen ellerimle elbiseyi kazağımın altına sokmaya çalıştım, ama geç kalmıştım!

Oturma odasının kapısı açıldı... karşımda Anthony’yi buldum.

Elinde kırmızı bir kayak eldiveni teki sallıyor ve sırtarak özür diliyordu. Sonra anlamadığım bir şeyler mırıldandı, bir şey arar gibi etrafına bakındı. Neden sonra anlamıştım. Anthony eldiveninin öbür tekini arıyordu.

Kız arkadaşının en küçük kardeşinin, açık mavi, eski, yünlü kazağının altına siyah bir elbise soktuğunu fark edip şaşırdıysa bile, hiçbir şey belli etmedi. Birlikte eldiven tekini aramaya koyulduk, ta ki Babette deli gibi zile basıp söylenmeye başlayana kadar. Babette benden kapıyı açmamı istiyordu. Bir yandan da ne kadar aptal olduğumu söyleyip duruyordu.

Çok sinirlenmiştim. O an bir terbiyesizlik yapmaya karar verdim. Babette’nin Wonderbra’sını banyodaki radyatörün üzerine asacaktım, kararlıyım.

Bu arada eldivenin tekini çoktan bulduğumuzu, ama Anthony ile sohbet ettiğimizi, sevgilisinin hemen aşağı ineceğini sıraladım peş peşe. Yeni kayak eldivenimin tekini eline tutuşturup, Anthony’yi aceleyle dışarı çıkardım.

Anthony sürekli teşekkür ediyordu. Oysa benim eldivenim yeşildi, onunkine de hiç uymuyordu. “Teşekkürler, teşekkürler,

teşekkürler,” diyordu sevinç içinde, parmaklarıyla zafer işareti yapmayı ihmal etmeden.

Belki de Anthony renk körüydü, kim bilir?

Önce biraz oturmalıydım, derin bir nefes aldım. Kazağımın altında kalan elbise bumburuşuk olmuştu. Her yerini ütülemek zorundaydım. Kolları sıvayıp işe giriştim. Yarım saat sonra kırışıklıkların hepsi açılmıştı, yanlışıyla sonradan yaptıklarım bile. Memnun bir ifadeyle eserimi seyrettim. Aslında annem benimle gurur duymalıydı. Nasıl da becerikliydim! Elbiseyi uzatmış, üstüne bir de güzelce ütülemeyi başarmıştım.

Şimdi tek eksik, elbiseyi saklayacak iyi bir yer bulmaktı. Şöyle bir etrafıma bakındım, boşuna. İşe yarayacak hiçbir şey yoktu. Elbiseyi okula götürmek zorundaydım, Tanja’ya evinde saklamasını rica etmekten başka çarem kalmamıştı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Perşembe öğleden sonra okuldan eve döndüğümde, Babette beni gülererek karşıladı. Eğleniyor gibi bir hali vardı.

“Henri, sana bir şey anlatmam gerek!”

“Evet,” dedim umursamaz bir ifadeyle, mutfığa girip yemeğimi aldım, “ne oldu?”

Babette, yanıma oturdu. “Yok,” dedi, “korkma, modern matematikteki mucizelerle ilgili değil. Bu sabah sen evden çıktıktan hemen sonra, biri telefon etti.” Babette bütün dikkatiyle bana bakıyordu. “Sana kim âşık olmuş, biliyor musun?” diye sordu kısık bir sesle.

Tom! Tom telefon etmiş, ve bana âşık olduğunu kız kardeşime söylemişti! Anlaşılır gibi değildi. Kız kardeşimi yeniden sevmeye karar verip, boynuna atıldım.

“Ah! Çatalına dikkat et! Boğacaksın beni!” diye haykırdı Babette.

“Ama öyle mutluyum ki, Babette,” dedim. “Anlatsana, ne söyledi tam olarak?”

“Ne mi söyledi? Annesiydi arayan.” Babette biraz şaşırmıştı. “Beni annem zannetti ve bir şey söylememe fırsat bırakmadan, ‘Bu iş hemen bitmeli,’ dedi.”

Kafam iyice karışmıştı, hiçbir şey anlamamıştım. Neden Tom'un annesi... hem sonra telefon numaramızı nereden biliyordu ki?

"Neyse, kısacası," diye devam etti Babette, tabağımdan bir tavuk parçası alarak, "annesi Dietmar'ın yazdığı bir aşk mektubunu bulmuş. Yazdıklarından sana âşık olduğunu hemen anlamış tabii ki. Bir şiir bile yazdığını söyledi, biliyor musun? Son olarak, bu durumda ders vermesinin mümkün olamayacağını söyleyip telefonu kapattı."

Dietmar! Kıvrıkcık Dietmar bana âşık olmuştu, benim için şiirler yazıyordu. Yüksek sesle gülmekten başka bir şey gelmiyordu elimden ne yazık ki. Anthony de yanımıza oturmuş, tek kelime anlamadığı halde, bizimle gülüyordu.

Bir süre sonra Babette ciddileşti. "Dietmar'ın duygularıyla alay etmemiz hiç doğru değil," dedi üzüntülü bir ifadeyle, "bütün bunlar aramızda kalmalı." Hafifçe öksürerek devam etti. "Bayan Caberg'e annen olmadığımı söyleyemedim tabii ki, fırsat kalmamıştı çünkü. Dietmar sakinleşene kadar derslere ara verme konusunda anlaştık, gelecek dersten sonra da babamdan telefon bekliyor."

"Eğer sınavdan iyi not alırsam, ders almama gerek yok anlamına geliyor yani," dedim sevinç içinde. Eskisi gibi çok iyi notlar alacağımdan emindim nasıl olsa. Bu arada Caberg de Dietmar'ını benden korumak için her puanımı en küçük noktasına kadar hesaplayacaktı mutlaka.

"Peki Dietmar'ın âşık olmasını neden istemiyor?" dedim meraklı bir tavırla. "Bana karşı bir şeyi mi var?"

Babette gülmeye başladı. "Henri, saçmalama, düşünsene, Caberg bu, seninle ilgisi yok, seni çok beğendiğinden eminim. Ama sanırım çok eski kafalı; insanın ancak yetişkin olduğunda

âşık olabileceğini düşünüyordur. Onun gözünde Dietmar çok küçük.”

Babette çenemi tutup, kafamı çevirdi, gözlerimin içine bakıyordu. “Az önce başka birini mi düşündün yoksa?”

“Yoo,” diye yalan söyledim, “pek değil aslında.”

Kız kardeşim yüzümü inceliyordu. “Doğru ya,” dedi düşünceli bir ifadeyle, “daha on dört yaşındasın.”

Şaşırmıştım doğrusu, Babette de tıpkı Caberg gibi düşünüyordu demek.

“Sen ilk ne zaman âşık oldun?” diye sordum meraklı bir tavırla. Babette omuz silkerek “Bilemiyorum,” dedi, “adını bile hatırlamıyorum, inan bana.”

Ben ise Tom’u hiçbir zaman unutamayacaktım. Seksen beş yaşına geldiğimde bile, en büyük aşkımin Tom olduğunu hep hatırlayacaktım.

Cumartesi öğleden sonra Tanja’ya gidecektim, öyle sözleşmiştik. Baloya birlikte hazırlanacaktık.

“Önce neden Tanja’ya gitmek istediğini anlayamadım,” dedi babam. “Bizden spor salonuna gitmek on dakikanı alır sadece.”

Makyaj yapacağımızı, saçlarımızla uğraşacağımızı falan mı rıldandım. Ayrıca Babette’nin odası, Tanja’nın gelemeyeceği kadar küçüktü, ikimiz birden sığamazdık. Söylediklerimi anlayıp anlamadığını bilmiyordum, umurumda da değildi.

“İyi, tamam,” dedi babam. “Babette saat onda arabayla gelip seni alır, tam saatinde çıkış kapısında ol, anlaşıldı mı?”

“Henriette!” diye seslendi annem, elinde bir poşetle odaya girerek. “Senin için bir şeyler aldık, neredeyse unutuyordum.” Poşetin içinden kırmızı-beyaz çizgili bir tişört ve kısa paçalı lacivert bir eşofman altı çıkardı. “Yeni bir faşing kıyafeti istiyordun, öyle değil mi?”

Şöyle bir yutkundum. “Teşekkürler,” diyebildim sadece alçak sesle.

“Neyin var? Beğenmedin mi yoksa?” diye sordu annem enişeli bir tavırla. “Bir de buna bak!” Parlak sarı renkte, öten bir ördek uzattı. “Çok esprili, öyle değil mi? Bunu da yanına almalısın mutlaka.”

Herkesi, elimde oyuncak bir ördekle denizci kılığında dolaşacağım için çok sevindiğime inandırdım. Hemen ardından da Tanja’nın beni beklediğini, gitmem gerektiğini ekledim.

“Bir kez olsun denemek istemiyor musun?” diye sordu annem. Koridorda anorağımı arıyordum. “Çizgili tişörtün nasıl durduğunu görmek isterdim,” dedi üzgün bir tavırla.

“Vaktim yok, tramvayı kaçıracam.” Annemin hediyesini çantama tıkarak, “Eğer çok istiyorsanız,” dedim, “yarın bütün gün denizci kılığında dolaşırım.”

“Eldivenlerini tak!” diye seslendi babam arkamdan, “dışarısı eksi üç derece.”

Tanja’ların apartmanında, her taraftan karnaval müziği duyuluyordu. Apartmanın giriş kapısı renkli ışıklar ile süslenmişti. Her yana konfetiler serpilmişti, etrafta balonlar uçuşuyordu. Kapıyı Tanja’nın annesi açtı, saçlarını lila rengine boyamıştı, suratında da üç tane minik kırmızı kalp vardı.

“Helau, Alaaf ve daha başka ne denirse!” diye selamladı beni. “Tanja çıldırmak üzere.”

“İşte! Nasıl, beğendin mi?” dedi arkadaşım, eliyle işaret ederek beni oturma odasına çağırdı. Pırıl pırıl parlayan altın rengi cariyе kıyafeti içinde şöyle bir döndü. “Yazın Berlin’de giyemeyecek olmam ne yazık değil mi?” dedi yüzünü ekşiterek. “Ya da giyerim belki de? Ne dersin? Seninkiler izin verdiler mi? Dü-

şünsene, Harry Willings beni böyle görse, hemen düşer bayılır herhalde.”

“Bunun Berlin için uygun olup olmadığını bilemiyorum doğrusu,” dedim dikkatli olmaya çalışarak, ama Tanja gülüyordu. “Ayrıca Berlin’e gelebileceğimi de hiç sanmıyorum, benimkileri biliyorsun işte,” diye de ekleyebilirdim ardından, ama Tanja’nın akşamını berbat etmek istemiyordum. En iyisi sessiz kalmaktı.

“Gülümse lütfen!” diye haykırarak fotoğraf makinesinin düğmesine bastı Tanja. “Annem dört tane çekti, içlerinden birini Harry’ye göndermek istiyorum. Yardım eder misin?” Hemen hemen birbirinin aynı dört fotoğraf uzattı önüme. “En güzeli hangisi?”

Dördünde de göbeği açık kıyafeti içinde gülen bir Tanja vardı. Alnımı kırıştırarak, “Şuradakini bırak bir kere,” dedim ciddi bir ifadeyle. “Muhabbet kuşunuzun kafesi görünüyor, bu da kıyafetine hiç mi hiç uymuyor.”

“Haklısın,” diyerek başını salladı Tanja. “Ama bu akşam hemen karar vermek zorunda değilim, acelem yok. Önce seninle ilgilenmem gerek.”

En az bir saat süreyle makyaj yaptık. Tanja’nın annesi aralıklarla gelip yaptıklarımızı inceliyor, taze kurabiye ile birlikte bozuk yaptığımız göz makyajını silebilmemiz için kozmetik mendilleri getiriyor ve tavsiyelerde bulunuyordu.

“Henri kendine yakışanı bulmuş sonunda,” diye şaşırdı Tanja’nın annesi, bir süre sonra siyah uzun gece elbisesiyle mutfağa girdiğimde. “Yetişkin biri gibi görünüyorsun. Yıldız falında bugün ne yazdığına bakmamı ister misin?”

“Benimkinde, hayatın pozitif yanlarını daha fazla ciddiye almam gerektiği yazılı,” diye atıldı Tanja. “Ayrıca başkalarını ya-

ralayacak şekilde duygularımla hareket etmemeliymişim. İyi ya, denerim en azından. Anne, Henri'ninkini okusana!”

Bayan Ostertag, “Henri'nin keyfini kaçırmak istemiyorum,” dedi başını sallayarak. “Evden çıkmaya cesaret edemez sonra.”

İyice meraklanmışım. “Rahatlıkla okuyabilirsiniz,” dedim. “Etkilenmem.”

“Henri, bu tür saçmalıklara inanmaz zaten,” diye ekledi Tanja arkamdan.

“Sen istedin,” diye mırıldandı Bayan Ostertag. Üzerindeki neşeli faşing kıyafetine rağmen, birden endişeli bir havaya bürünmüştü. Monoton bir sesle okumaya başladı: “Mars ve Satürn yaşantınıza huzursuzluk getirecek. Çevrenizin sizden beklentileri artacak. Gerilim ve agresiflikler özellikle çok fazla...”

“Sanırım keçileri kaçırıyorum!” Simon, Tanja'nın ağabeyi, kapıda durmuş, gülüyordu. “Anne, zavallı Henri'yi korkutma bu kadar. Bütün bu makyaja rağmen bembeyaz olmuş, görmüyor musun?” Beni yavaşça kenara itti. “Öyle değil mi Henri?”

Tanja'nın annesi suçlu bir ifadeyle başını salladı. Belki vicdanı rahatsız olmuştu, ya da kötü çıkan yıldız falıma üzülmüştü, kim bilir? Yine de lila rengi bir tüy ile uzun altın küpeler verdi bana. Bunları dikkatli kullanmamı ve kesinlikle kaybetmememi tembih etti.

“Bunlar benim boşandığım kocamdan kalma,” dedi gülümseyerek, “her şeye rağmen insanın bağlandığı, atamadığı şeyler oluyor işte... Ne zaman çıkacaksınız?”

“Bir teklifim var,” dedi Simon. “Bir alışveriş. Sizi arabayla götürürüm, spor salonuna elli metre kala da bırakırım.”

“Simon, harikasin,” dedi Tanja sevinçle, “ama nesi alışveriş bunun?”

“Spor salonunun yanındaki büyük iş merkezini biliyorsunuz.

Bu akşam oraya bir paket bırakmam gerek. Yakınlarında hiç park yeri yok, polis de sürekli pusuda bekliyor. O yüzden şöyle bir teklifim var: Ben arabadan hızla inip size kapıyı açarım, siz de paketi yukarı çıkarırsınız. Sonrası da spor salonuna birkaç metre sadece.”

“İyi fikir,” dedi arkadaşım, “tramvayla gitmeye kalkarsak, en az on dakika yürümemiz gerekecek. Ama sonra da bizi almaya geleceksin, anlaştık mı?”

Simon, her türlü anlaşmaya hazırdı anlaşılan, tek derdi akşam o paketten kurtulmaktı. Saat onda spor salonunun çıkış kapısından bizi almaya ve beni eve kadar götürmeye söz verdi. Bu arada ben de evi arayıp, telesekretere, Babette’nin çıkışta gelmesine gerek kalmadığını bildirdim. Bu yüzden kızmazdı herhalde.

“Buyrun hanımlar.” Simon arabasının kapısını açmış, bizi bekliyordu. Derhal kendimizi içeri attık. Simon kız kardeşine, yedinci katın kapısına bırakacağımız paketi uzattı ve yola koyulduk. Spor salonuna birkaç sokak kala arabalar yolu tıkamışlardı bile.

“Bunu tahmin etmiştim,” diye söylenmeye başladı Simon, adım adım ilerliyorduk.

“İnip geri kalan yolu yürüyebiliriz,” dedim, bunun iyi bir fikir olduğunu düşünerek.

Tanja’nın erkek kardeşi kısa bir kahkaha atarak, “Ben de arabamla birlikte havaya uçarım, öyle mi?” dedi. “Arkana bir bak-sana, her taraf dolu!”

“Ayrıca bu yol tek yönlü,” diye açıklamaya çalıştı Tanja. “Simon bizi rahatça kapıya kadar götürebilir. Henri, söylesene, üstümüzdekileri arabada mı bıraksak? Bence çok aptal duruyor: Uzun, siyah gece elbisesi, altın küpeler ve mavi anorak.”

Aslında kolsuz elbiseyle soğuğu yedim, ama yine de evet der gibi başımı salladım.

“Güzellik uğruna katlanamayacağınız şey yok,” diyerek başını salladı Simon. “Anlaşılır gibi değil. İyi ya, bırakın anoraklarınızı arkaya.”

İş merkezinin önünde tek bir park yeri bile kalmamıştı. İtfaiye çıkış yeri bile doluydu. Simon biraz sağa yanaşarak arabadan fırladı. “Haydi gelin, arkamdaki sürücüler isyan etmeden, çabuk.”

İş merkezinin girişindeki birkaç basamağı atlayıp, büyük cam kapıyı açtı.

“Unutmayın,” dedi, “yedinci kat, avukat bürosu Sängere, Sängere ve Roth. Paketi kapının önüne koymanız yeterli. Sonra ver elini eğlence, haydi kızlar!”

Bir şeyler daha söylemek istiyordu, ama yolun yarısını kapatan arabasından dolayı bir korna konseri başlamıştı.

“Geri zekâlılar!” diye bağırdı Simon. “Ön taraftan ilerleyen yok ki.” Sinirli bir şekilde arabasına binip, o da korna çalmaya başladı.

“Çok komik bir his,” dedim Tanja’ya, iş merkezinin içine girip etrafa bakındığımızda.

Tanja ne demek istediğimi anlamamıştı.

“Yani,” diye açıklamaya çalıştım, “gün içinde burası oldukça kalabalık. Ama şimdi bomboş, çok da sessiz.”

“Tatil akşamı da ondan. Baksana burada işi olan bir tek biziz. Gel asansöre binelim. Yoksa yedi kat merdiven çıkmaya meraklı mısın?”

Ama asansör çalışmıyordu. Sonuçta, arkadaşımın tespit ettiği gibi, tatil akşamıydı.

“Yürüyerek çıkmamız gerekecek,” dedim, birden aklıma yıl-

dız falım geldi. ‘Olumsuzluklar başlıyor herhalde,’ diye geçirdim içimden.

“İyi ya, gel o zaman dağcılık oynayalım,” dedim merdiveni işaret ederek.

Tanja başını salladı. Simon iyi bir alışveriş yapmıştı doğrusu.

O son derece rahat bir şekilde odasında otururken, biz eziyet çekiyorduk.

İlk iki merdiveni hızla çıktıktan sonra yavaşladık.

“Akşamın geri kalan bölümü için kuvvete ihtiyacımız var,” dedi Tanja, beşinci kata geldiğimizde “Gel, küçük bir mola verelim.”

Ön cephedeki geniş pencereye yaklaşıp, dışarı bakmaya başladık. Trafik bir mucize olmuşçasına çözülmüştü. Tek bir araba, yavaş bir şekilde park yeri arıyordu sadece.

“Simon’a onun için nelere katlandığımızı söyleyeceğim ama,” dedi Tanja yedinci kata ulaştığımızda. Sonunda Sängers, Sängers ve Roth’un kapısında idik. Paketi paspasın üzerine bıraktık. “Spor rekorları kırmamız gerektiğini sakladı bizden,” diye söyleniyordu Tanja.

“Boş ver, hiç olmazsa ısındık,” dedim, olumlu düşünmeye çalışmaktan başka çaremiz yoktu.

“Bunun için başka yollar da var,” dedi Tanja kaşlarını kaldırarak. “Şu anda baloda eğleniyor olmamız gerekirdi. Saat sekizi çeyrek geçiyor.”

Hızla merdivenleri indik. Çıkışa ulaştığımızda Tanja, son derece canlı bir el hareketiyle kapıyı açtı. Bomboş iş merkezinin kapısında idik işte, sevinç çığlıkları atmaya başladık. Keyfimiz yerine gelmişti. Ağır giriş kapısı arkamda yavaşça kapandı.

Bir terslik olduğunu hissetmem çok uzun sürmedi. Arkamda

yolunda olmayan bir şey vardı, bir türlü dönemiyordum. Tanja farkında değildi sanırım.

“Haydi çabuk, koşalım istersen,” dedi, “üşüdüm.”

“Dediklerini yapabileceğimi sanmıyorum,” dedim, “dön de bak!”

“Olamaz!” diye bağırdı Tanja, nahoş sürprizi gördüğünde.

Annemin o büyük zahmetlerle söktüğüm, sonra da dikip ütülediğim, güzelim gece elbisesinin arkası kapıya sıkışmıştı ne yazık ki. Kapının anahtarı da Simon’daydı. Tanja ise ne yapacağını bilmez bir halde kumaşı tutmuş, çekiştirip duruyordu.

“Yeter!” diye bağırdım. “Elbiseyi yırtacaksın. Bu elbiseyi annemin dolabına, aldığım gibi sağlam asmak istiyorum.”

“Okulda çok ilginç bir akşam geçirdiğimizi anlatabiliriz sanırım,” dedi alt dudaklarını ısırarak. Binanın bütün zillerine bastı aceleyle ama boşuna... Tatil akşamıydı!

“Bir yerlerde birileri çalışıyordur belki,” diye mırıldandı birkaç kez kendi kendine, sonra birden cam kapıya vurmaya başladı. “Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Kapıyı kırmak gerek!”

Göz göze geldik, endişe içinde baktığımı görünce gülümsemeye başladı. “Hayır,” dedi, “korkma, söylediklerimi ciddiye alma. En iyisi en yakın telefon kulübesine koşup, eve telefon etmek. Simon en geç yirmi dakika sonra burada olur ve kapıyı açar. Anneme de on buçukta döneceğimizi söylerim olur biter.” Aceleyle el sallayıp, koşarak uzaklaştı.

İş merkezinin kapısında tek başıma kalmıştım, donuyordum. Bu arada bir de kar atıştırmaya başlamıştı. O anda tek istediğim, kutup kâşifi kılığına girmiş olmaktı. Nereden giymiştim bu incecik elbiseyi? Yandaki spor salonundan gelen karnaval müziği her yana yayılıyordu. Caddeden elinde çoban köpeği ile bir kadın geçiyordu. Beni fark eden köpek hafifçe havladı. “Bebeğim,

buraya gel!” diye bağırdı kadın. “Yoksa kurabiyelerinden yiye-mezsın.” İnatla bana doğru gelmeye çalışan köpeğini hırsıyla çek-ti. ‘Umarım bizim sınıftan kimse görmez,’ diye düşündüm, daha fazla titremeye başlamıştım. Bu rezalete daha fazla dayanama-yacaktım. Elbiseyi dikkatlice çektim, ama boşuna. İyice sıkış-mıştım.

Tanja, on dakikadır, hatta belki de daha uzun süredir yollar-daydı. Neden hâlâ gelmemişti? Bozuk parası ya da telefon kartı var mıydı ki yanında? En yakın telefon kulübesi neredeydi aca-ba? Aslında hemen spor salonuna koşup, oradan telefon etmek daha akıllıca olurdu tabii ki. Ama Tanja’dan böyle mantıklı bir davranış beklemek hataydı. ‘Matematikte bu kadar kötü olması-na şaşırmamak gerekir,’ diye düşündüm, sinir olmuşum.

Lila rengi tüyü boynuma iyice sardım, başımı yukarı, gökyü-züne kaldırdım. Gece pırıl pırıldı. Venüs’ü gördüm birden, başı-mı biraz daha yana çevirdiğimde, parlayan Büyükayı’ydı. Ya da en azından ben öyle tahmin ediyordum. Bir süre öylece durdum, belki kayan bir yıldız görür, bir dilek tutardım. Son zamanlarda, Tom’la karşılaşmaktan başka bir dileğim olmamıştı. Ama şimdi son derece alçakgönüllüydüm. Tek istediğim, annemin gece elbisesine zarar vermeden, şu kahrolası kapıdan kurtulmaktı.

Caddenin karşısından koşarak biri geliyordu. Simon olmalı-ydı bu! Ama Tanja neredeydi? Umurumda bile değildi, kurtulaca-ğım için mutlu olmalıydım.

“Nihayet!” diye bağırdım, sesim buz gibi gecenin içinde yan-kılandı. Ayak sesleri biraz daha yaklaştı, karanlıkta görmeye ça-lışıyordum. Simon değildi gelen.

“Selam Henriette,” dedi Tom. “Nasılsın?”

“İyiyim,” dedim, dişlerimin birbirine çarpmaması için çaba

sarf ederek. ‘Saçma sapan konuşma,’ diye geçirdim içimden. ‘Son derece normal davran ve zekice bir şeyler söyle. “Ne güzel bir gece, ne çok yıldız var, öyle değil mi?”

“Evet,” diye başını salladı Tom, “etkileyici. Peki sen ne yapıyorsun burada?”

“Arkadaşım Tanja’yı bekliyorum,” dedim ve insanın eksi bilmem kaç derecede kolsuz bir gece elbisesiyle ne kadar süre dışarıda kalabileceğini düşündüm. En azından yün külotlu çorabımı çıkarmamıştım. Tanja’ya, “Uzun elbisenin altında görünmez nasıl olsa,” demiştim, o da yüzüme tuhaf tuhaf bakmıştı.

“Hâlâ Dietmar’a gidiyor musun?” diye sordu Tom bir süre sonra.

Başımı salladım. Hâlâ konuşamıyordum, dişlerimin birbirine çarpmasından korkuyordum. Bütün bunlar sıcak bir yaz gecesinde olsaydı, saatlerce bu kapıda Tom’la konuşabilirdim. Ama bu iğrenç soğuğa hiçbir aşk dayanamazdı, Tom’a olan aşkım bile.

“Dietmar’dan aldığın derslerin bir faydası oluyor mu bari?” diye devam etti Tom.

Tekrar başımı salladım.

Bakışları oldukça komikti, rahatsız ettiğini düşünüyordu herhalde. Kısa bir süre öylece baktıktan sonra arkasını döndü, gidiyordu işte. İçimden ağlamak geldi, hem de hüngür hüngür ağlamak, ama hemen toparlandım.

“Bu akşam ne yapıyorsun?” dedi tekrar başını çevirip.

“Balo,” diyebildim sadece, dişlerimi sımsıkı sıkarak.

“Tahmin etmiştim,” dedi Tom, “giydiklerine bakılırsa.” Tam kulağımın yanında bir noktaya takılmıştı gözü. “Ceketimi ister misin?” dedi yutkunarak.

En az benim ondan şüphelendiğim kadar, onun da bende şüp-

helendiği hissine kapıldım bir an. Gülümseyerek başımı salladım.

Kalın ceketini omuzlarımın üzerine koydu. Ne güzel bir duyguydu, derin bir nefes aldım. Donmaktan kurtulmuştum artık.

“Posta kutuma biri bir davetiye bırakmış,” dedi. “Bu çok komik bence, çünkü biz daha yeni taşındık. Futbol Federasyonundakiler yeni adresimi kaydetmişlerdi gerçi...”

“Ah, evet,” diyebildim sadece.

“Sen de futbolla ilgileniyorsun.”

“Nereden biliyorsun?” dedim şaşkınlıkla.

“Dietmar anlattı,” diye gülmeye başladı Tom. “Sadece ve sadece futbolla ilgileniyormuşsun, öyle dedi.”

“Evet,” dedim, “futbol vardı bir aralar. Sonra... İnsan değişiyor zamanla. Ama beni esas şaşırtan, Dietmar’ın derste bu kadar çok şey anlatması.”

“Derste değil. Derste hep çok ciddidir,” dedi Tom, “Dietmar’la ben aynı lisedeyiz. Bu yüzden ondan ders alıyorum ya. Son zamanlarda okulda hep senden söz ediyor.”

“Ne diyor örneğin?” diye sormak istedim, ama cesaret edemedim nedense. Kim bilir neler anlatmıştı? Ürperdim, sırtımdaki cekete daha bir sarındım.

Tom susmuştu. Sonra derin bir nefes alarak, “Aslında baloya birlikte gidebiliriz,” diye mırıldandı. “Yani burada tesadüfen karşılaşmamız hoş oldu. İster misin?”

“Evet, Tom, isterim tabii, şu sorduğun başıma gelebilecek en harika şey!” diye haykırmak istedim, ama sustum tabii ki. Çaktırmamaya çalışarak tekrar elbisemi çekiştirdim, belki bu arada bir mucize gerçekleşmiş olurdu, kim bilir? Ama mucizeler masallarda oluyordu sadece. Kahrolası kapıdan bir milimetre bile öne çıkamamıştım.

“Ne dersin, gidiyor muyuz?” dedi Tom tekrar, en sevimli haliyle gülümseyerek.

O anda hayır dediğimde, onu sonsuza kadar unutmam gerektiğini biliyordum ne yazık ki. Tek kelime etmeden arkamı işaret ettim, başka çarem kalmamıştı.

Önce bir şey anlamadan öylece baktı, ama sonra olanları gördü. “Sen sıkışmışsın!” diye bağırды şaşkınlık içerisinde.

Gülmemek için kendini zor tuttuğunun farkındaydım. “Arkadaşım Tanja’yı ve onun erkek kardeşini bekliyorum,” dedim, “binanın anahtarı Tanja’nın kardeşinde. Burada benden başka kimse yok. Tanja kardeşini aramak için telefon kulübesi bulmaya gitti.”

“Bu iş biraz uzun sürebilir,” dedi Tom, “telefon kulübeleri ya meşguldür ya da bozuk para yoktur. Daha ne kadar bekleyeceksin?”

“Aslında hiç beklemek istemiyorum. Tek istediğim, buradan bir an önce uzaklaşmak, ama...” Arkamı göstererek, “Görüyorsun işte,” dedim, “mümkün değil.”

“Belki sana yardım edebilirim,” dedi. “Kazağını yukarı doğru sıyırıp altındaki tişörtü gösterdi, göğsünde çapraz olarak kocaman matbaa harfleriyle, “Bir Vuruşta Yedi Can” yazıyordu.

“Kahraman minik terzi kılığına girdim,” diye devam etti. “Balo için. Biliyorsun değil mi?”

“Evet,” dedim, “biliyorum. Masaldaki gibi kapıyı sihirbazlıkla mı yok edeceksin?”

“Hayır,” dedi Tom, “sadece mesleğimle halletmeye çalışacağım.” Pantolonunun kenarına sokmuş olduğu makası gösterdi; yanında bir sinek raketi ve bir de metre vardı. “İtirazın mı var yoksa?”

Başımı salladım.

“Ama mini bir elbise olacak,” diye uyarmadan edemedi.

Hiçbir şey umurumda değildi artık. Makasın kumaş üzerinde çıkardığı sesi duydum sadece. Artık özgürdüm, kurtulmuştum işte.

Spor salonu tıklım tıklımdı. İnsanları iterek geçebiliyorduk. Bir ara birbirimizi kaybettik, ama sonra Tom beni buldu. Elimi tuttu, bir daha da bırakmadı.

Tom ve ben, ben ve Tom, Tom ve ben. Ben de onun elini tuttum sıkı sıkı, mutluluktan başım dönüyordu.

Bir ara Evelyn’i gördüm, denizkızı kılığına girmişti. Tom’la el ele onun önünden geçtim. Tom’u nasıl incelediğini ve sarıya boyadığı saçlarını nasıl arkaya attığını izledim. Tom ise onu fark etmemişti bile. Sahnenin hemen yanında Tanja ilişti gözüme, sürekli etrafına bakınıyordu, beni arıyor olmalıydı.

“Oraya gitmeliyiz,” dedim Tom’un kulağına, ön tarafı işaret ederek.

Salon çok kalabalıktı. Tanja’ya ulaşabilmek için aradaki birkaç metreye bir beş dakika harcadık hemen hemen.

Tanja’nın beni görür görmez sakinleştiğini hissettim. “Yukarı gelin!” diye bağırdı, “Yukarısı biraz daha sakin.”

O an müzik sesi sustu. Futbol Federasyonu Başkanı konuşma yapmak için sahneye çıkmıştı.

“Deli gibi arandıktan sonra üç telefon kulübesi buldum. Birincisinde telefon kartımın bitmiş olduğunu fark ettim. İkincisinde ahize yerdeydi. Nihayet üçüncüsünde her şey tamamdı, çalışıyordu.”

“Ama bu kez de sen kendi telefon numaranı unuttun,” diye saçmaladım şımarık bir ifadeyle... Öyle mutluydum ki...

Tanja kaşlarını kaldırarak, “Bırak saçma sapan konuşmayı,” dedi sitem edencesine, “telefon numaramı biliyorum tabii ki. Ama ne fayda, annem Simon’un beş dakika önce evden çıktığını söyledi. Nereye gittiğini de bilmiyormuş.” Derin bir nefes alarak devam etti. “Sonra koşa koşa geri döndüm, o soğukta kol-suz elbise ile ne yaptığını düşünüyordum, aklım sendeydi. Bina-nın kapısında seni göremeyince nasıl korktuğumu anlatamam. Ama kapıya yaklaşp da, araya sıkışmış siyah kumaş parçasını gördüğümde rahatladım, bir yolunu bulup kurtulduğunu o za-man anladım ancak.” Ağzını çarpıtarak, “Eğer buna on beş da-kika önce karar vermiş olsaydın, bu kadar koşuşturmama gerek kalmazdı,” diye ekledi.

Tam bir şeyler söylemek için ağzımı açacaktım ki, Tom göğ-süne vurarak, “Belki,” dedi, “arkadaşına benden bahsetmen ge-rek...” Belindeki makası eline alıp, havada şaklattı.

Tanja şaşırmıştı, gözlerini açarak, “Sen...?”

“Evet,” diye sırtıttı Tom, “yoksa Henriette’nin Karlar Kraliçe-si olmasını mı bekleseydim?”

Tanja, “Arkanı dön Henri!” diye çığlık attı. Beni omzumdan yakalayıp, Tom’un yanından uzaklaştırdı. “Hemen eve gitmeli-sin,” dedi sert bir tavırla, “kesinlikle iğrenç görünüyorsun. Elbi-seni tam poponun üzerinden kesmiş, içindeki lacivert yün külot-lu çorabını herkes görüyor.”

O akşam Tanja ile tartışmak istemiyordum. Ayrıca yeterince ısınmıştım. “İyi ya,” dedim, “çorabı çıkarırım olur biter.”

“Peki kesilmiş elbiseyi annene nasıl açıklayacaksın?” Bir an için Tanja’nın akşamımı berbat etmek gibi bir niyetinin olduğunu hissettim.

‘Belki ben de ona altın rengi farının silinmiş, rimellerinin de akmış olduğunu söyleyebilirim,’ diye düşündüm, ama sonra

üzüldüm birden. O akşam gözlük yerine lenslerini takmıştı, bu yüzden gözleri kıpkırmızıydı.

“Bunu anneme nasıl anlatacağımı bilmiyorum, ama uygun bir şeyler bulurum herhalde,” dedim.

Sonra derin bir nefes alarak devam ettim. “Tanja, yerimizi tutar mısın? Tom ve ben üçümüz için içecek bir şeyler getirelim.”

Tanja’nın bir şey söylemesine fırsat vermeden, el sallayarak kalabalığın arasında kaybolduk.

“Arkadaşın kızdı mı?” dedi Tom.

“Tanja son zamanlarda pek iyi değil,” diye cevap verdim, “ama bir dadıya ihtiyacı olduğunu da sanmıyorum.”

Kendimizi barın önünde uzanan kuyrukta bulduk. Futbol başkanının konuşması sırasında herkes susamıştı anlaşılan.

“Epeyce beklememiz gerekecek,” dedi Tom. Bundan şikâyetçi değildim.

Bana kalsa günlerce burada, bu kuyrukta bekleyebilirdim. Tom, bana daha önce oynamış olduğu futbol takımını anlatıyordu. Nasıl yaralandığını, spor öğretmenlerinin ne deli olduğunu, her yaz ormanda nasıl kamp yaptıklarını... “Bize solucanların nasıl yenebilir hale getirileceğini öğretmişti,” diye gülmeye başladı. “Sana da göstermemi ister misin?”

“Evet,” diyerek başımı salladım, “kendi kendime hep merak ederdim, şu solucanların nasıl yendiğini yani?”

İçeceklerimizi almıştık, ama öylece duruyorduk. Birden Tanja’nın bize doğru geldiğini fark ettim. Suçluluk duygusuna kapılmıştım.

“Biz de tam geliyorduk,” diye uydurdum, “ama o kadar kalabalık ki.”

Tom da en sevimli haliyle göz kırptı bana. O akşamı onunla

baş başa geçirmeyi ne kadar isterdim. Ama Tanja'yı da öyle tek başına bırakmaya gönlüm razı olmazdı.

“Ne zamandan beri berabersiniz?” dedi Tanja birden Tom'a dönerek.

Tom hiçbir şey anlamamıştı tabii ki. Boş boş baktıktan sonra, tam bir şeyler söyleyecekti ki, müzik başladı. O an, hayatım boyunca bir daha hiç yalan söylemeyeceğime yemin ettim.

“Haydi gelin, dans pistine gidelim,” dedi Tom.

Sıra halinde kalabalığın içine attık kendimizi. Tom ile ben el ele önde, Tanja arkamızda. O kargaşada Daniel, Christiane ve bizim sınıftan birkaç kişiyi görür gibi oldum. Tom'un baloya kahraman minik terzi olarak katılma fikri muhteşemdi.

Ayrıca benim soyadım da Schneider (terzi) idi zaten. Tesadüfün bu kadarı hoştu doğrusu. Tom'un kıyafetini kaderin bir sürprizi olarak alıp saklamaya karar verdim.

Çok mutluydum, bana dönmüş olan Tom'a gülümsüyordum.

Bulutların üzerindeyken, Tanja beni yere indiriverdi. Omzuma vurarak, tek kelime etmeden ilerdeki bir masayı gösteriyordu. Kırmızı beyaz çizgili gömlekli genç bir kadın, Tanja'nın işaret ettiği masadan kalkmış, bize doğru geliyordu. Korkudan Tom'un elini bıraktım. Babette idi bu.

“Burada ne arıyorsun?” diyebilirdim sadece.

Kız kardeşim başını salladı. “Ne aptalca sorular soruyorsun!” Saçından renkli konfetiler dökülüyordu, “Noel Baba'yı bekliyorum!”

Tanja komik bulmuş olmalıydı ki, yüksek sesle kıkırdamaya başladı.

“Anthony ile ikimiz yalnız değiliz,” dedi Babette. “Annemle babam da burdalar.”

“Ama siz gelmek istemiyordunuz...” diye kekelemeye başladım.

“Aslında istemiyorduk,” dedi Babette garip bir ses tonuyla. “Annemle babam tenis kulübünün balosuna gideceklerdi. Annem ille de şu şık siyah gece elbisesini giymek istedi.” Babette’nin bakışları içime işliyordu. “Tam iki saat elbiseyi aradı, sonunda üç aydır kuru temizlemede olduğu geldi aklına ve vazgeçti. Neyse, sonra da hep birlikte buraya gelmeye karar verdik, çünkü annemin tenis kulübündeki balo için giyecek uygun bir kıyafeti yoktu. İşte, sonuçta buradayız....” Anette ve Robert oturdukları yerden el sallıyorlardı. Anthony de kadeh kaldırıyordu.

“Biraz yanımıza gelmek istemez misin?” dedi Babette riya-kâr bir tavırla, bir yandan da şüphelenmişçesine elbisemi inceli-yordu. “Annemle babam bara gittiler. Seni görünce sevinecekle-rinden eminim.”

Ben pek emin değildim, özellikle de annemden. İki saat aradığı elbisesini hemen tanıyacaktı tabii ki. Bu kadar insanın arasında bir şey söylemeyecekti, ama akşam burnumuzdan gele-cekti. Benim ve annemin burnundan tabii ki. Hele bir de elbise-nin arkasını gördüğünde...

Babette’ye biraz daha arkadaşlarımla dans pistinde kalmak istediğimi söyledim.

Ama artık çok geçti. Bardan çıkan annem ve babam yerleri-ne oturmak üzereydiler. Hafifçe boyandıkları halde kılık deği-ş-tirmemişlerdi. Anette’nin beni işaret ettiğini, bana doğru dön-düklerini gördüm. İkisi de bana doğru geliyorlardı. İki saniye süreyle Tom’un yüzüne baktım. Dizlerim tutmuyordu, çıkış ka-pısına doğru yürümeye başladım.

Gözyaşlarımı tutamıyordum. “Neden şimdi?” diye sordum

kendi kendime. Her şey ne kadar iyi gidiyordu oysa. Uzun süredir olmadığım kadar mutluydum. Çıkış kapısına ulaştıktan sonra dönüp, karanlık gecenin içine koşmaya başladım. Eve kadar nasıl koştuğumu, ne yaptığımı hatırlamıyorum.

Kendimi banyoya attım, berbat olmuş elbiseyi üzerimden çıkarıp kirli sepetine tıktım, küvetin sıcak su musluğunu açtım.

Gözyaşlarımı tutamıyordum bir türlü. Her şey film şeridi gibi gözümün önünden geçiyordu. Baloya sarı ördekli denizci olarak gitseydim, Tom'u yine görecektim, o zaman her şey çok daha iyi olacaktı belki de. Yine yanlış yapmıştım. Tom, deli olduğumu düşünüyordu herhalde. Onunla her karşılaşmam, ayrı bir saçmalıktı. Önce süpermarkette kasada, sonra ateşlendiğimde Caberg'lerin apartmanında... Tıpkı bir ölü gibi görüldüğümünden emindim. Daha sonra cüzdanımı getirdiğinde. Nasıl da kekeleymiştim. Ve baloda saçmalıklar doruğa ulaşmıştı. Önce kapıya sıkışmış, sonra da arkası kesik bir elbise ve lacivert yün çorapla hayalet görmüşçesine geri geri salonu terk etmiştim.

'Bir kez olsun gerçek halimi görmedi,' diye düşündüm, ne kadar üzgündüm...

Tanja ne yapıyordu acaba? Tom'la sohbet ediyordu mutlaka. Her şey ortaya çıkmış olmalıydı. Tom'la arkadaş olmadığımız, Tom'un keman çalmadığı, Caberg'in oğlu olmadığı... Kıpırmızı olduğumu hissettim bir an. Tom'un yüzüne bakamazdım artık.

Banyonun kapısı hafifçe vuruldu. Sıçradım. Evde benden başka kimse yoktu.

"Henriette, girebilir miyim?" Annemin sesiydi bu.

Cevap vermedim, ne diyebilirdim ki? Annem yavaşça kapıyı açtı, içeri girip küvetin kenarına oturdu. Kirli sepetindeki elbiseyi fark etmesi pek uzun sürmedi. Hafifçe bir iç çekerek elbiseyi

eline aldı. “Aman Tanrım!” diye mırıldandı arkasını gördüğünde. “Ne derin kesilmiş, elbise gitmiş.” Başka bir şey söylemeden elbiseyi tekrar aldığı yere, kirli sepetine bıraktı.

Gözlerim yaşlarla dolmuştu, kendimi berbat hissediyordum. “Çok üzgünüm anneciğim, hem de tahmin edemeyeceğin kadar çok,” demek istedim, ama diyemedim, sesim çıkmıyordu.

Annem ise öylece bakıyordu; önce merakla, sonra düşünceli. Sonra gülümsedi, bana doğru eğilip eskiden yaptığı gibi saçımı okşadı. “Bebğim,” dedi fısıldayarak. Çok şaşkın bakıyor olmalıydım, belki de o yüzden devam etti. “Yetişkin olmak için bir metre yetmiş santim olmak yetmez, başka şeyler de gerekli.”

Başımı salladım. Annem banyodan çıkıp gittiğinde hâlâ başımı sallıyordum.

Tam iki gün yüksek ateşle yattım, hemen hemen sürekli uyudum sayılır. Arada bir telefonun çaldığını duyuyordum. Annem, babam ya da Babette, henüz telefona gidecek kadar iyileşmediğimi söylüyorlardı. Uyanık olduğum kısa sürelerde ise her şeyi tekrar düzeltmeyi tasarlıyordum. Kendime bir iş bulup, anneme çok daha güzel bir gece elbisesi almalıydım. Anthony ile her gün on beş dakika sohbet edecektim. İngilizcem düzelerse babam çok sevinecekti çünkü. Ayrıca matematikte eskiden olduğum gibi iyi olacaktım. Tanja’yı da düşünüyordum bu arada, ona da çok daha iyi davranacaktım artık. Sadece Tom’u düşünmeyi yasaklamıştım kendime.

İkinci gün öğleden sonra biri zili çaldı. Kız kardeşim sessizliğe ihtiyacım olduğunu söylese de, Tanja’yı savamamıştı. İlk gördüğüm şey kocaman bir çikolata kutusu oldu.

“Annem, tatlı bir şeyler yemenin sana çok iyi geleceğini söyledi,” diyerek yatağımın kenarına oturdu Tanja. “Umarım topar-

lanmana yardım eder. Çok korkuttun beni, birdenbire öyle bembeyaz kesildin ki... Ben ne olduğunu anlayana kadar, çoktan çekip gitmiştin. Çok büyük bir heyecan yaşadın!”

“Üzgünüm Tanja,” diyebildim sadece, son derece dürüstüm, gerçekten çok üzgündüm çünkü.

“Yoo,” diye başını salladı, “üzgün olmana hiç gerek yok. Herkesin başına gelebilir. Sadece kötü bir tesadüf, şanssızlık...”

“Hayır, Tanja,” diye sözünü kestim, “yanlış kartlarla oynadığım için üzgünüm. Tom’la olan hikâye bambaşka aslında...”

Sonra anlatmaya başladım. Her şeyi anlattım tek tek: Dietmar Caberg’den aldığım ilk dersten, Tom’la merdivende karşılaşmamıza kadar her şeyi. Tanja bir kez olsun sözümü kesmeden dinledi. Çikolata kutusunu açmış, içindekileri –herhalde farkında olmadan– birbiri ardına ağzına tıkıp duruyordu.

“İşte böyle, şimdi her şeyi biliyorsun işte,” dedim, kalan son çikolatayı ağzıma atarak.

“Ama neden gerçeği söylemedin bana?” dedi başını sallayarak. “Biz seninle...” Bir an için durdu, sonra gülümsemeye başladı, gözlerinin nasıl parladığını gördüm o an. “.... arkadaş değil miyiz?”

Başımı önüme eğdim. O an kendimi nasıl kötü, nasıl bitkin hissediyordum! Tanja bazen çok tuhaf davrandı, bazen insanı sinirlendirirdi, ama çok da doğru düzgün, güvenilir bir arkadaştı o.

Tam bunları söyleyecektim ki, hafif bir çığlık attı. “Çikolata getiriyorum, sonra da hepsini kendim yiyip bitiriyorum,” dedi, “var mı böyle bir şey?” Saatine göz attı. “Gitmem gerek, az sonra Heidhofer Sokağı başlayacak.”

O gitmeden önce hoş bir şeyler söylemek istiyordum.

“Tanja,” dedim, “belki şu Berlin işi olur, kız kardeşlerimden biri gelir bizimle, ne dersin?”

“İyi ya,” diye karşılık verdi, “ bekleyelim bakalım.”

Ertesi gün kendimi çok daha iyi hissediyordum. Oturma odasındaki kanepeye taşınmıştım, elime televizyonun uzaktan kumandasını aldığım anda telefon çaldı. Bir süre Babette açar diye bekledim, ama kardeşim hiç oralı değildi. Belki de evde yoktu, kim bilir? Yedinci çalışında koridordaydım, ahizeyi kaldırdım.

Tom!

“Solucanlarla ilgili konuyu daha yeni konuşmuştuk ya,” diyordu, “öğrenmek istiyordun hani...”

Telefonun elimden düşeceğini hissettim o an. Yavaşça oturma odasına gidip, kanepeye uzandım. Kendimi çok bitkin hissetmeye başlamıştım.

“Önce solucanlardan bahsedip, kendimle ilgili hiçbir şey anlatmamayı aptalca buldum,” diye devam etti, bu arada kekeliyordu.

“Evet,” dedim, “böyle düşünmen çok hoş, ama ilgimi çekiyor gerçekten, şu solucanlar yani.”

Solucanların çeşitli hazırlanış şekillerini dinlerken, televizyon dergisinin kenarına minik kalpler çizdiğimi fark ettim. “Ee, başka ne yapıyorsun?” diye sordu Tom. “Arkadaşın o akşam hastalandığını söyledi. O kadar çabuk gitmene üzüldüm doğrusu.”

Yutkundum. “Öyle berbat şeyler yaptım ki son günlerde,” dedim. İkimiz birden sustuk. Şimdi, kapatmak zorundayım diyecek gibi geldi. “Tom,” dedim güçlkle, sesim derinlerden geliyordu, “tekrar görüşmemiz hoş olur, ne dersin? Yani tabii vaktin varsa?”

“Bence de çok iyi olur!” diye bağırdı birden, sesi öyle neşeli çıkmıştı ki. “Dietmar’dan birlikte ders almaya ne dersin? Sana anlattım mı bilmiyorum, benim annemle babam ayrı yaşıyorlar, babam kötü bir kaza geçirdi. Şu anda tekerlekli sandalyede ne yazık ki, sigorta şirketine dava açtı. Avukatı kazanacağını söylüyor, ama bu iş daha sürecek gibi. Ama sadece para yüzünden değil bu teklifim, seninle birlikte daha hoş olacağından eminim.”

“İyi fikir,” dedim, sesim oldukça kısık çıkmıştı. Bir an durakladım. “Ama benim çok daha iyi bir fikrim var,” dedim, sesim tekrar eski haline dönmüştü. “Biliyor musun Tom, aslında matematikte bir numarayım ben. Gerçekten, övünmek istemiyorum, ama benim için matematikten beş almak o kadar normal ki, diğer insanların...” Uygun bir karşılaştırma bulamadığım için sustum.

“Peki o zaman neden Dietmar’dan ders aldın?” dedi, söylediklerime inanmamıştı sanki. “Bayan Caberg babama oğlunun özellikle çok kritik öğrencilerle uğraştığını söylemiş. Dietmar bir eşeğe bile hesap yapmayı öğretebilirmiş...”

Gülmeye başladım. “Benim ders almam çılgın bir hikâye aslında, ama bunu telefonda anlatamam. Bana inanmazsan, eski karnelerimi gösterebilirim. Matematikte hep çok iyiydim ben. Şimdi de yavaş yavaş eski formuma döneceğimi hissediyorum.” Derin bir nefes aldım. “Benden ders almaya ne dersin? Dietmar Caberg’den vazgeçebilirsen tabii...”

O akşam günlerdir ilk kez yemek masasındaydım. Tekrar nişanlanmaktan söz eden ve kendilerine daha büyük bir ev arayan Anette ve Robert de gelmişlerdi. Babette ve Anthony, annem, babam, herkes vardı, oldukça sıkışık sayılırdık aslında.

“Harika! Küçüğümüz iyileşmiş artık!” dedi Anette, bir yandan da ekmeğinin üzerine elleriyle sucuk yerleştirmeye çalışan Robert’e bakıyordu ters ters.

“Ne küçüğü,” diye güldü babam, “Henri hepinizi geçecek.”

“Bunun üzerine bir şey söylemek istemiyorum,” dedim yüksek sesle, herkes bakışlarını bana çevirdi, duygusal bir konuşma yapacağımı zannetmiş olabilirlerdi. “Artık büyümeye, bir yetişkin gibi davranmaya karar verdim. Bunun içinde mesleki deneyim kazanmak da var tabii. Matematik dersleri vermeye başlıyorum, ilk öğrencimi buldum bile. İlk dersimiz gelecek pazartesi.”

“İşte buyrun. Anette’ye her şeyin çok daha iyi olacağını söylüyorum hep,” diye güldü Robert, sucuklu ekmeğinin üzerine bir koca dilim peynir yerleştirerek.

Hepimiz birden gülmeye başladık, Anthony bile gülüyordu. O an, günün birinde Tom’un da burada bizimle birlikte güleceğini düşündüm.

Düşüncesi bile güzeldi.

MATEMATİK, STRES VE AŞK ACISI!

Henriette, ya da herkesin bildiği adıyla Henri, matematikte bir numaraydı. Tramvayda hayalindeki çocukla karşılaşınca kadar... Üstelik Henri'nin en yakın arkadaşı Tanja, bu harika çocuğu tanıdığını söylüyordu. Matematik öğretmenlerinin oğlu Tom'du o.

İşin en güzel tarafı, Tom'un matematik dersleri vermesiydi. Henri hemen bir plan hazırladı. Eğer matematik notları düşerse, annesiyle babası ona matematik dersi aldırmaya karar verebilirlerdi. Bu durumda da matematik öğretmenin oğlundan daha iyi bir aday bulamazlardı herhalde. Buraya kadar her şey yolundaydı. Henri, hedefine ulaşacağına yürekten inanıyordu. Ama ilk derste matematik öğretmenin oğlunun tramvayda karşılaştığı çocuk olmadığını anlayınca...

ISBN 975-331-286-5

9 789753 312868